

تفسير احمد

سورة ابراهيم

Ketabton.com

جزء - (13)

ترجمه و تفسير سورة «ابراهيم»

تتبع و نگارش: امين الدين سعيدى - سعيد افغانى

بسم الله الرحمن الرحيم د «تفسير احمد» د ځانگړنو مهم ټکي

د «تفسير احمد» په ژباړه او تفسير کې تر ډېره بريده هڅه شوې ده چې د سورتونو په ژباړه، تفسير او د موضوعاتو په بيانولو کې له ساده او روانې ژبې کار واخستل شي. په دې تفسير کې د سورتونو تفسير په مستنده توگه يعنې قرآن د قرآن له مخې او د رسو الله صلی الله عليه وسلم له نبوي احاديثو څخه گټه اخستل شوې ده؛ ددې ترڅنگ تر ډېره بريده هڅه شوې ده چې په تفسير کې د علماوو او فقهانو له اختلافي مسایلو څخه ډډه وشي.

په دې تفسير کې هڅه شوې ده چې له ټولو منابعو او علمي حوالو څخه په مستند توگه گټه پورته شي او د کمزور، عجيبو او بي اعتباره احاديثو او حوالو څخه د امکان تر حده مخنيوی وشي. همدارنگه د ټولو روايتونو سرچينې په علمي او اکديکي توگه بنودل شوي دي.

په دې تفسير کې هغو موضوعاتو او مسایلو ته زياته پاملرنه شوې ده چې د ځوان نسل لپاره اړين او حياتي گڼل کيږي، په ځانگړې توگه په بنوونځيو او پوهنتونونو کې د زده کړيالانو لپاره.

د قران کریم د آيتونو او د هدايت کونکو پيغامونو په تشریح او تفسير کې فرقه يي او مذهبي تعصباتو ته هيڅ ډول پاملرنه نه ده شوې.

- د دې تفسير په ليکلو کې او لوستونکو ته په اسانه بڼه د مفاهيمو د پوهېدلو په موخه تر ډېره بريده هڅه شوې تر څو هغه کلمې جملې او ستونزمن عباراتونه او مفردات چې په مبارکه آيتونو کې راغلي په ساده او روانه ژبه واضح شوي دي.

- لوستونکو ته د مفاهيمو سره د بلدتيا او په اسانه بڼه د پوهېدلو په موخه مخکې له دې چې ترجمه او تفسير پيل شي له اصلي موضوع مخکې د محتوا او تفسير يوه کوچنۍ خلاصه وړاندې شوې ده.

- د مبارکو آيتونو د تفسير په برخه کې په يوه آيې کې راغلي موضوعات په لومړي سر کې ټول راټول شوي او اساسي ټکي او مفاهيم يې په خلاصه بڼه باندې وړاندې شوي دي همدارنگه تر څنگ يې په مبارکه آيتونو کې راغلي پيغام او دا چې د مسلمانانو دنده او مسووليت په دې برخه کې څه دی هغه هم په خلاصه بڼه په کې ځای پر ځای شوی دي سربېره پر دې د مباحثو او توضيح په برخه کې می تر ډېره بريده دا هڅه کړې تر څو له هغو نادرو حديثونو او روايتونو څخه چې لوستونکي ورسره اشنا نه دي کار وانخلم تر څو وکولای شم د لوستونکو ذهنونه له مغشوشتيا او بي ځايه اندېښنو له رامنځته کېدلو څخه وساتم.

- په دې بحث کې د آيتونو د نازلېدلو شان او مستندات د معتبرو منابعو کتابونو او رواياتو له مخې ځای پر ځای يې اخذونه بنودل شوي دي او پاتې منابع او اخليکونه په بشپړه امانتدارۍ سره په اخر سر کې هم راوړل شوي دي.

- د آيتونو په تفسير كې په ځانگړې بڼه د قراني حكاياتو كيسو او داستانونو په تفسير كې تر ډېره دا هڅه شوې چې له ډېر ځيرتيا او دقت څخه كار واخيستل شي ددې له پاره چې خداى مكره د اسراييلينو او نور بې سندو او جعلې تشرېحاتو اغېز پرې رانشي او له هغو څخه په بشپړه بڼه امن كې وساتل شي. همدارنگه تر اخري حده پورې دا هڅه شوې تر څو په خلاصه بڼه اصلي مطلب روښانه شي.

- ژباړو او په ځانگړې بڼه د آيتونو د تفسير په برخه كې ځينې موارد په ډېره خلاصه بڼه توضيح شوي دي خو په هغو برخو كې چې د ډېرو توضيحاتو او سپړنو اړتيا ليدل شوې ډېر توضيحات وركول شوي. په يقينې بڼه چې د قران كريم د صحت والي بنسټيزه مرجع محمد مصطفى صلى الله عليه وسلم ته د هغه نزول دى او د ټولو مسلمانانو د هدايت او لارښوونې له پاره همدا كتاب تر ټول بهترينه مرجع او لارښوود دى خو د دې له پاره چې لوستونكي په هر اړخيزه بڼه د آيتونو په حكمتونو نكتو گټو تفسيرې اسرارو او رازونو د پوهېدلو له پاره د بېلابېل تفصيلونه هم راوړل شوي دي.

- د دې تفسير په ليكنو كې ضروري موخذونه د متن به داخل كې او نور ماخذونه په مجموعي بڼه د همدې (احمد) تفسير په آخره كې په بشپړه توگه ذكر شوي دي.

- د دې تفسير په ليكلو كې هڅه شوې تر څو د آيتونو شمېر، كلماتو شمېر او د مباركه آيتونو د تورو شمېر له موثوقو منابعو څخه په گټه اخيستني وپېژندل شي.

- په دغه تفسير كې تحليلونه او توضيحات د اهل سنت او جماعت په بنسټ ترسره شوي او تر ډېره دا هڅه شوې تر څو له مذهبي او فرقوي تعصباتو څخه خالي وي.

د دې تفسير ليكنه څېړنه او ترتيب په ۲۰۱۹ م كال د امين الدين (سعدي - سعيد افغاني) له خوا پيل او په جزوي، جزوي بڼه ترتيب شوى دى.

د احمدې تفسير د هېواد له بېلا بېلو پوهانو، عالمانو، د افغانستان علومو اكاډمۍ او پوهنتونونو له خوا د كتنې وروسته د هغه په بېلابېلو برخو باندې يې تقريظونه هم ليكلي دي.

درنو لوستونكو!

قران كريم په خپل ذات كې الهي معجزه او د بشر د لارښوونې كتاب دى. خداى (ج) د خپل عظمت له برکته دا كتاب ټولو مرضونو، شهواتو او زړونو ته شفاء او د تسكين يوه الهه گرځولې ده او په مرسته يې علم او يقين ترلاسه كولاى شو.

دا يو څرگند حقيقت دى چې هيڅ مسلمان د قران كريم صحت او معجزې اوسېدلو په اړه كوم شك نه لري او خداى (ج) په خپله د دې به اړه په خپل كلام كې گڼې څرگندونې لري، لارښوونې او له بد بختيو څخه د ژغورنې لارې او داسې نور موارد هغه څه دي چې مونږ يې د قرانكريم په بېلابېلو برخو او كيسو كې موندلاى شو چې په هغو كې د بشريت له پاره خيره، برکت، لوړه پوهه، حيرانونكي رازونه او داسې نور په كې نغښتي دي.

قران كريم د دنيوي او اخروي بنيگنو نيکمرغيو او سوکاليو منشه ده. د قرانکريم له لارښوونو عملي کول د حضرت محمد صلی الله عليه وسلم سنت دی. قران کريم ټولو پخواني پيغمبرانو ته د رالپړل شويو اسماني کتابونو تصديق کوونکی دی. يا الله ته زموږ روح او روان د دې برکتې کتاب په شغلو او پلوشو روڼ او روښانه کړي.

امين يا رب العالمين
د احمد تفسير ليکونکی

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

سورة ابراهيم

جزء - (13)

سورة ابراهيم در مکه نازل شده دارای پنجاه دو آیه (۵۲) و هفت رکوع (۷) میباشد.

وجه تسمیه:

«سورة ابراهيم»؛ این سوره به نام بُت شکن معروف و بزرگ تاریخ بشریت، یعنی حضرت ابراهيم عليه السلام این پیامبر اولی العزم الهی، نام گذاری شده است؛ زیرا که در آیات 35 تا 41 این سوره از ابراهيم عليه السلام و دعوت و دعاهاى او یاد شده است. در آين سوره یاد آور حقایق فراوان اعتقادی می باشد، همان حقایقی که قریش و مشرکان از آن غفلت کردند.

پیام اصلی و مضمون اساسی سوره «ابراهيم»، بیرون آوردن مردم از تاریکی ها به سوی نور است.

مسمی ساختن این سوره به نام پدر پیامبران و پیشوای پاکان یعنی حضرت ابراهيم عليه السلام اینست تا نامش را برای همیشه جاودانه سازد که بت ها را شکست و پرچم توحید را برافراشت و دین حنیف و دین اسلام را برای بشریت به ارمغان آورد که خاتم پیامبران بدان مبعوث شده است. و قرآن کریم دعوت حضرت ابراهيم را بعد از تکمیل بنای «بیت العتیق» برای ما بازگو کرده که دعوت به ایمان و توحید است.

اهداف تعلیمی سوره ابراهيم:

اهداف اساسی و بنیادی سوره ابراهيم بصورت کل طرح و بیان مسائلی است در باره: توحید؛ رسالت؛ معاد و حساب رسی و سزای اعمال در قیامت. خلاصه این سوره مجموعه‌ای از بیان اعتقادات و اندرزها و موعظه ها و سرگذشت های عبرت انگیز اقوام پیشین و بیان هدف رسالت پیامبران و نزول کتب آسمانی می باشد.

تعداد آیات، کلمات و تعداد حروف سوره ابراهيم:

طوریکه در فوق هم یادآور شدیم؛ سوره ابراهيم دارای پنجاه دو (52) آیه و هشتصد و سی و یک (831) کلمه دارد و به تعداد سه هزار و چهارصد و سی چهار (3434) حرف می باشد. (لازم به تذکر است که اقوال علماء در مورد تعداد کلمات و حروف سوره ابراهيم مختلف و متفاوت بوده که شما می توانید تفصیل این مبحث را در سوره (طور) تفسیر «احمد» مطالعه فرمایید.

یادداشت :

طوری که در فوق هم یادآور شدیم ؛ سوره ابراهيم از جمله سوره های مکی است بجز از آیه های 28 و 29.

ارتباط سوره ابراهيم به سوره‌ی رعد :

خداوند متعال سوره رعد را با اثبات رسالت پیامبر صلی الله علیه وسلم و آسمانی بودن قرآن، خاتمه داد. اکنون سوره ابراهيم را به بیان هدف رسالت و قرآن آغاز کرده است. در سوره‌ی مبارکه رعد آمده است: «خداوند، قرآن را به صورت حکم و فرمانی روشن به زبان عربی فرود فرستاده»؛ اما به حکمت آن تصریح ننموده است. [رعد ۳۷] در این سوره

حکمت آن را بیان میکند که: رهایی و رستگاری مردم از جهل و کفر به سوی نور ایمان و خدانشناسی است. (رعد آیه: 1).

در سوره‌ای رعد میفرماید: «وَمَا كَانَ لِرَسُولٍ أَنْ يَأْتِيَ بِآيَةٍ إِلَّا بِإِذْنِ اللَّهِ لِكُلِّ أَجَلٍ كِتَابٌ». (رعد آیه 38) در این سوره میفرماید: «مَا كَانَ لَنَا أَنْ نَأْتِيَكُمْ بِسُلْطَانٍ إِلَّا بِإِذْنِ اللَّهِ». (ابراهیم: آیه 11) هر دو آیه از آیات و آثار «کون»ی سخن می‌گویند.

فضای نزول سوره ابراهیم :

سوره ابراهیم در اواخر حضور پیامبر اسلام در مکه نازل شده است در روزهایی که صف آرایی بین مشرکان و پیامبر اسلام محمد صلی الله علیه وسلم به اوج خود رسیده بوده، خداوند متعال در این مرحله با نازل کردن سوره ابراهیم به بیان غرض نزول قرآن پرداخته است و قرآن را کتاب هدایت و ترغیب کننده به ثواب و هشدار دهنده به عقاب معرفی میکند و قرآن را از این جهت مؤید کتب نازل قبل از خودش میدانند سپس به مشرکان هشدار میدهد که عقابی همانند عقاب تکذیب‌کنندگان کتب آسمانی گذشته در انتظار آنهاست. سپس نمونه‌هایی از سرگذشت گذشتگان رانیز بیان گرفته است.

سایر خصوصیات سوره ابراهیم :

باید یادآور شد که: سوره ابراهیم با حروف مقطعه شروع شده است و از سوره راثیات است (سوره‌های یونس و هود و یوسف و ابراهیم و حجر را راثیات یا رآت می‌نامند). ابن مردویه از انس (رض) روایت کرده است که پیامبر صلی الله علیه وسلم فرمودند: «خداوند از راثیات تا طواسین را به جای انجیل به من عطا کرده است. (فتح القدیر، ج 2، ص 479) راثیات سوره‌هایی هستند که با «الر» و طواسین سوره‌هایی هستند که با «طس» و «طسم» شروع شده‌اند.

همچنین سوره ابراهیم از سوره‌های مثنایی می‌باشد مثنایی سوره‌هایی هستند که بعد از سوره مئین قرار گرفته‌اند و زیر صد آیه دارند مانند اینکه سوره مئین مبادی باشند و توالی آن مثنایی آن فرض شده‌اند. (زاد المسیر فی علم التفسیر، ج 4، ص 141)

سوره‌های مثنایی عبارتند از: احزاب و حج و قصص و نمل و نور و انفال و مریم و عنکبوت و روم و یس و فرقان و حجر و رعد و سبأ و فاطر و ابراهیم و ص و محمد و لقمان و زمر (التمهید فی علوم القرآن، ج 1، ص 313) روایتی است که از رسول الله صلی الله علیه وسلم نقل شده که فرمود: خداوند هفت سوره طوال را به جای تورات و سوره‌های مئین را به جای انجیل و سوره‌های مثنایی را به جای زبور به من داد، و پروردگار مرا با دادن سوره‌های مفصل فزونی بخشید. (جامع البیان فی تفسیر القرآن، ج 1، ص 34) سوره ابراهیم و سوره‌های یونس، هود، یوسف و حجر همه با (ا، ل، ر) آغاز شده‌اند، این می‌رساند که يك هماهنگی مخصوص در میان این سوره‌ها هست که در سوره‌های دیگر نیست. (تفسیر أحسن‌الحديث، ج 5، ص 265)

مختصری در مقام حضرت ابراهیم خلیل الله :

یکی از لقب‌های مهم حضرت ابراهیم علیه السلام، خلیل الله است. این لقب چه معنا و مفهومی دارد؟

خلیل به معنی دوست و برگزیده است. در واقع حضرت ابراهیم علیه السلام به عنوان دوست و برگزیده الله متعال است.

چطور آن حضرت به مقامی رسید که به دوستی با خدای یکتا رسید؟

در کتاب علل الشرایع این طور نوشته شده که چند خصلت و عمل صالح در حضرت ابراهیم علیه السلام وجود داشت که ایشان را به این مرتبه رساند.

اعمالی مثل زیاد سجده کردن و ذکرگفتن در برابر خداوند متعال، اطعام فقیران و مردم، رد نکردن خواسته و نیاز مردم و درخواست نکردن از غیر خدا، عبادت های شبانه و خالصانه آن حضرت زمینه رسیدن به این مرتبه و مقام شده است.

ابراهیم علیه السلام ابوالانبياء یعنی پدر پیامبران :

در آیات قرآن عظیم الشان و از آن جمله در سوره ابراهیم اشاره بعمل آمده است که: حضرت ابراهیم علیه السلام در دعاهاى خود از خدای متعال میخواست که فرزندانش از صالحان و نیکان باشند و به عنوان پیشوایان مردم به هدایت خلق مشغول شوند. آیا این دعا مستجاب شد؟

بله: حضرت ابراهیم علیه السلام دارای دو فرزند شد، به نامهای حضرت اسماعیل و حضرت اسحاق علیهم السلام که هر دو از پیامبران خدا بودند.

همچنین نواسه آن حضرت یعنی فرزند حضرت اسحاق علیه السلام، حضرت یعقوب نبی است که از او هم حضرت یوسف علیه السلام متولد شد. نسل ایشان از حضرت اسحاق همین طور ادامه پیدا کرد و پیامبرانی مانند حضرت داوود، حضرت سلیمان، حضرت ایوب، حضرت موسی و حضرت هارون علیهم السلام و سایر پیامبران بنی اسرائیل از ایشان هستند. حتی نسب حضرت عیسی علیه السلام هم از طریق مادر ایشان، یعنی حضرت مریم علیها السلام، به حضرت یعقوب نواسه حضرت ابراهیم علیه السلام می رسد.

همچنین از نسل حضرت اسماعیل علیه السلام هم پیامبرانی بزرگ به هدایت مردم مشغول بودند که مهم ترین آنها نبی مکرم اسلام حضرت محمد صلی الله علیه و آله وسلم هستند. به همین علت است که به حضرت ابراهیم علیه السلام لقب ابوالانبياء یعنی پدر پیامبران را هم داده‌اند.

مقام و منزلت حضرت ابراهیم علیه السلام :

طوریکه در فوق هم یادآور شدیم حضرت ابراهیم علیه السلام از جمله پیامبران اولوالعزم بشمار میرود. قرآن عظیم الشان نام ابراهیم علیه السلام را 69 بار با محبت و عنایت خاص یاد نموده است. حتی یکی از سوره های قرآن کریم به دلیل اینکه به زندگی آن حضرت پرداخته، به نام ایشان نامگذاری شده است.

در عین حال در قرآن عظیم الشان به موضوعاتی از زندگی آن حضرت مانند نبوت، دعوت آن حضرت به توحید و یکتاپرستی، امامت ایشان، بنای کعبه، ماجرای تولد فرزندان ایشان، ذبح فرزند و موضوع قربانی کردن، معجزه زنده شدن چهار پرنده پس از مردن، سرد شدن آتش و شکستن بت ها اشاره شده است.

مدت عمر حضرت ابراهیم چقدر بود؟

مطابق روایات؛ حضرت ابراهیم علیه السلام در حدود ۱۷۹ سال یا ۲۰۰ سال عمر کرد. در نهایت، وفات یافت و در منطقه‌ای به نام حبرون که امروزه بنام شهر الخلیل مسمی و در کشور فلسطین قرار دارد، مدفون است. مزار آن حضرت هنوز هم در شهر الخلیل در فلسطین زیارتگاه مردم مؤمن است. قابل تذکر است اینجانب امین الدین سعیدی «مؤلف این تفسیر» که الحمد لله در سال 2023 به زیارت مرقد سیدنا حضرت ابراهیم علیه السلام شرف یاب شدم. که شرح فوق را تایید می نمایم.

در روایات تاریخی اشاره‌هایی به تأریخ تولد و همچنین پدر و مادر حضرت ابراهیم علیه السلام شده است. طبق این روایت‌ها، آن حضرت در تاریخ 25 ذی‌القعدة به دنیا آمد. البته بعضی از روایت‌ها به میلاد ایشان در اول ذی‌الحجه اشاره دارند. همچنین درباره سال تولد حضرت ابراهیم علیه السلام هم گفته شده که ایشان در حدود 3 هزار سال بعد از خلقت آدم علیه السلام و یا 1263 سال بعد از حضرت نوح علیه السلام به دنیا آمد. اگر هم بخواهیم تاریخ تولد آن حضرت را با تاریخ میلاد حضرت عیسی علیه السلام بسنجیم، طبق تاریخ، حضرت ابراهیم علیه السلام حدود 2 هزار سال قبل از میلاد مسیح متولد شد. والله اعلم!

محتوای و موضوعات سوره ابراهیم :

سوره ابراهیم چنان که از نام سوره پیدا است، قسمتی از آن درباره قهرمان توحید ابراهیم بت شکن (بخش نیایشهای او) نازل گردیده است.

و طوریکه در اکثر سوره های مکی میخوانیم قسمت قابل ملاحظه ای نیز بحث از موضوع مهم اصول عقیده یعنی «ایمان به الله و ایمان به رسالت و ایمان به رستاخیز و جزا، که باراسخ شدن ایمان به آنها در قلب انسان، روح و جان و سپس گفتار و کردار او، نور و روشنایی دیگری پیدا میکند و در مسیر حق و الله قرار می گیرد.

محور اصلی این سوره عبارت است از «رسالت و رسول» و موضوع دعوت پیامبران را نیز به تفصیل بیان کرده و وظیفه‌ی پیامبر را معین و معنی وحدت رسالات آسمانی را توضیح داده است. پس تمام پیامبران علیهم السلام به منظور استحکام بخشیدن به کاخ ایمان آمده‌اند. که انسان را با پروردگار آشنا کنند که باید همه‌ی موجودات در مقابل وی سر تسلیم و تعظیم خم نمایند، آمده‌اند که بشریت را از تاریکی به سوی نور و روشنایی هدایت کنند. بنابر این دعوت آنها یکی است و یک هدف و آرمان دارند، اگر چه در فروع تفاوت و اختلاف دارند.

این سوره‌ی مبارکه به بحث درباره‌ی رسالت حضرت موسی علیه السلام می‌پردازد و این که موسی قوم خود را به پرستش و سپاسگزاری و شکر خدا دعوت کرده است. و برای تکذیب کنندگان پیامبران مثل آورده است.

تکذیب کنندگان ملت‌های پیشین مانند قوم نوح و عاد و ثمود را مثل زده است. سپس آیات موضوع پیامبران و برخورد آنان را در طول قرون و اعصار، با ملت های خود مورد بررسی قرار داده و گفتگوهای آنان را باز گفته که به نابودی ستمکاران انجامیده است.

سوره درباره‌ی یکی از مناظر آخرت به بحث پرداخته که در آن تیره بختان مجرم با پیروان مستضعف خود برخورد میکنند. و گفتگوی طولانی دایر بین آنها را یادآور شده که با انداختن همه‌ی آنها به داخل دوزخ شعله‌ور خاتمه می یابد و موجب شعله‌ور شدن آتش جهنم میشوند. و نفرین و ناسزای ضعیفان و اهانتی که به رؤسای خود میکنند برای آنان سودی در بر نداشته و جای همه آتش است. سپس آیات ایمان و گمراهی را به درخت پاک و درخت ناپاک تشبیه کرده و سوره با بیان سرانجام ستمکاران در روز آخرت خاتمه می یابد.

و همانگونه که در غالب سوره های مکی میخوانیم قسمت قابل ملاحظه ای نیز بحث از مبدء و معاد است، که با راسخ شدن ایمان به آنها در قلب انسان، روح و جان و سپس گفتار و کردار او، نور و روشنایی دیگری پیدا میکند و در مسیر حق و الله قرار می‌گیرد. (بنقل از تفسیر صفوة التفاسیر شیخ مرحوم صابونی).

ترجمه و تفسیر سوره ابراهيم

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

به نام خدای بخشاینده و مهربان

الر كِتَابٌ أَنْزَلْنَاهُ إِلَيْكَ لِتُخْرِجَ النَّاسَ مِنَ الظُّلُمَاتِ إِلَى النُّورِ بِإِذْنِ رَبِّهِمْ إِلَى صِرَاطِ
الْعَزِيزِ الْحَمِيدِ ﴿١﴾

الر. خوانده می شود: (الف لام راء) این (قرآن) کتابی است که آن را به سوی تو نازل کرده ایم تا (به وسیله آن) مردم از تاریکی ها (کفر و گناه، جهل و طغیان) به سوی روشنایی (ایمان، معرفت، عدالت در حقیقت) فرود آوریم تا مردم را به اذن پروردگارشان از تاریکیها به سوی روشنایی بیرون آوری به سوی راه آن شکست ناپذیر ستوده. (۱)

تشریح لغات و اصطلاحات :

«لِتُخْرِجَ»: تا بیرون بیاوری، ببری. اذن: توفیق، امر، اجازه. العزیز: پیروزمند، شکست ناپذیر، ارجمند، مسلط ظفرمند. «الْحَمِيدِ»: ستوده.

تفسیر:

«الر»: از حروف مقطعه است که خدای متعال خود به مرادش از آنها دانانتر میباشد. اما در آن ها به اعجاز علمی قرآن اشاره شده است.

این کتاب معجزه گر از جنس این حروف متقاطع ترکیب یافته است پس اگر می توانید مثل و مانند آن را بیابید.

«كِتَابٌ أَنْزَلْنَاهُ إِلَيْكَ»: ای محمد صلی الله علیه وسلم! این قرآن کتابی است که ما آن را برای تو فرستاده ایم، «تا مردم را بیرون آوری» با دعوتشان به سوی این قرآن و تربیت نمودن شان بر اساس این قرآن.

«لِتُخْرِجَ النَّاسَ مِنَ الظُّلُمَاتِ إِلَى النُّورِ»: لفظ ناس برای عموم مردم گفته می شود و مقصود از آن همه ای انسانهای دور حاضر و آینده هستند.

«ظُّلُمَاتٍ»: جمع «ظلمه» به معنای تاریکی، معروف و مشهور آیت و مراد از آن ظلمت در اینجا تاریکی های کفر و شرک و بدکاری است و منظور از نور روشنی ایمان است از این جهت لفظ «ظُّلُمَاتٍ» به صیغه جمع آورده شد؛ زیرا کفر، شرک، انواع و اقسام دارد؛ و همچنین اعمال بد هم بی شمارند و لفظ «نور» به صیغه مفرد است، زیرا ایمان و حق یکی است و معنای آیه این است که این کتاب را ما به سوی شما بدین خاطر نازل کردیم که شما به وسیله آن مردمان همه جهان را از تاریک های کفر و شرک و اعمال بد نجات داده به سوی روشنی ایمان و حق روان سازید.

البته قابل تذکر است که حکمت و فلسفه ی نزول کتاب های آسمانی و بعثت انبیاء، نجات بشر از ظلمت هاست. تا اینکه بشریت را (در پرتو تعلیمات و هدایات آن) از تاریکیها (و گمراهی های کفر و جهل و نادانی) به سوی نور (و روشنائی ایمان و دانائی) بیرون بیاوری. تا به وسیله این قرآن، انسانها را از تاریکی های اوضاع و احوال و تقلیدهای کورکورانه و آداب رسوم جاهلانه، تاریکی های سرگشتگی و سرگردانی در بیابان برهوت و بی نشان اربابان و خدا گونه گان گوناگون. بیرون بیاوری و به سوی نور رهنمود گردانی، نوری که این تاریکی ها را می زداید. این تاریکی ها را از جهان درون و از جهان اندیشه می زداید،

و از واقعیت زندگی و ارزشها و اوضاع و احوال و تقالید کورکورانه آداب و رسوم جاهلانه پاک می‌نماید.

و به صورت کل باید گفت تا به وسیله این قرآن؛ بشریت را از ظلمت جهل به نور علم، از ظلمت کفر به نور ایمان، از ظلمت تفرقه به نور وحدت و از ظلمت گناه به نور تقوا نور وسیله بینایی، بیداری، حرکت و رشد و رهنمای فرمایی.

تشبیه کفر و تفرقه و جهل و شرک و شک به «ظلمات» بخاطر آن است که انسان در آن حالت‌ها متحیر است، مثل زمانی که در تاریکی به سر می‌برد.

در آیه مبارکه ملاحظه می‌نمایم که: ظلمت‌ها بسیارند، اما نور یکی است. حق یکی، ولی باطل زیاد است. الظُّلُمَاتِ... النُّور (نور مفرد و ظلمات جمع آمده است).

«بِإِذْنِ رَبِّهِمْ أَنَّهُمْ»: پیامبران و کتاب‌های آسمانی وسیله‌ی هدایتند، اصل هدایت با اذن به امر و توفیق پروردگارشان. زیرا به اضافه جمله «بِإِذْنِ رَبِّهِمْ» در آیه متبرکه این شبهه برطرف گردید؛ زیرا معنای آیه میشود که این نجات دادن از تاریکهای کفر و شرک و آوردن به روشنی ایمان و عمل صالح اگرچه از روی اصل حقیقت در اختیار شما نیست ولی بنابر دستور می‌توانند انجام دهید.

«إِلَى صِرَاطِ الْعَزِيزِ الْحَمِيدِ (1)»: واقعیت اینست که راه خدا، راه عزت و سربلندی و کمال است تا آنها را به راه خدای با عزت هدایت کنی، همان خداوندی که بر کارش غالب، بر خلقش قاهر، درملکش شکست ناپذیر و ستوده است. همان که بر دشمنانش قاهر است و آنان را به خاک مذلت کشانده است.

شیخ سعید حوی در تفسیر «الاساس» میگوید: «از این آیه و آیه «وَإِنَّ مِنْ أُمَّةٍ إِلَّا خَلَا فِيهَا نَذِيرٌ» [فاطر: 24]. «و هیچ اُمتی نبوده مگر این‌که در آن هشدار دهنده‌ای گذشته است» چنین دانسته می‌شود که: این فهم برخی از مردم که پیامبران الهی جز در منطقه عربی و بلاد شام برانگیخته نشده‌اند، فهم نادرستی است و پیامبران الهی در میان هر اُمتی با هر زبانی مبعوث گردیده‌اند». «تفسیر انوار القرآن».

هدایت تنها کار الله متعال است :

قبل از همه باید گفت: هدایت، کار پروردگار با عظمت است که فقط شامل قلب‌های پاک و آماده میشود. و طوریکه در فوق هم یادآور شدیم، وظیفه‌ی انبیاء ابلاغ پیام‌های الهی و ارائه‌ی راه است. پذیرفتن یا عدم پذیرش مردم ربطی به آن بزرگواران ندارد. طوریکه در آیه مبارکه میفرماید: «إِنَّكَ لَا تَهْدِي مَنْ أَحْبَبْتَ وَ لَكِنَّ اللَّهَ يَهْدِي مَنْ يَشَاءُ وَ هُوَ أَعْلَمُ بِالْمُهْتَدِينَ» (آیه: 56 سورة قصص) (ای پیامبر!) همانا تو نمی‌توانی هر که را دوست داری هدایت کنی (و به مقصد برسانی)، بلکه این الله متعال است که هر کس را بخواد هدایت می‌کند و او به ره یافتگان آگاه تر است).

خواننده گان گرامی !

در آیات متبرکه (1 الی 4) موضوعاتی از قبیلی هدف نزول قرآن و رسالت پیامبر و اثرات خیرشان، به بحث گرفته میشود.

اللَّهِ الَّذِي لَهُ مَا فِي السَّمَاوَاتِ وَمَا فِي الْأَرْضِ وَوَيْلٌ لِلْكَافِرِينَ مِنْ عَذَابٍ شَدِيدٍ ﴿٢﴾
 الله ذاتی که آنچه در آسمان‌ها و زمین است خاص از اوست، و وای (هلاکت باد) بر کافران از عذاب سخت! (۲)

تشریح لغات و اصطلاحات :

«وَيْلٌ»: وای. هلاک و نابودی. عذاب.

تفسیر:

«اللَّهُ الَّذِي لَهُ مَا فِي السَّمَاوَاتِ وَمَا فِي الْأَرْضِ»: قانون و مکتب کسی قابل پیروی است که جهان را آفرید و هستی از اوست، یعنی: تنها الله متعال است که هر چه در آسمان‌ها و در زمین است در آفرینش، روزی رسانی، کارگردانی و مدیریت از آن اوست.

«وَوَيْلٌ لِلْكَافِرِينَ مِنْ عَذَابٍ شَدِيدٍ (2)» مفسر زجاج در این بابت میفرماید: «وَيْلٌ» کلمه‌ایست که برای آزار و نابودی به کار میرود. (تفسیر قرطبی ۳۳۹/۹). یعنی هلاک و نابودی برای کافران است. و وای به حالشان از عذاب دردناک خدا!

طوری‌که در فوق هم یادآور شدیم «وَيْلٌ»: کلمه‌ای است به معنای عذاب و هلاکت. لذا با این کلمه، حکم خدای سبحان به «عذاب و هلاکت» بر کفاری که به وسیله راهنمایی رسول الله صلی الله علیه و سلم از تاریکی های کفر و شرک به سوی نور هدایت بیرون نمی روند، ثابت و لازم گردیده است. به قولی: معنی (ویل بر آنها از عذابی سخت) این است: کفار از عذاب سختی که گرفتار آن شده‌اند، داد و واویلا و ضجه و شیون و ناله سر می دهند. به قولی دیگر: ویل، خود عذاب است. «تفسیر انوار القرآن».

الَّذِينَ يَسْتَحِبُّونَ الْحَيَاةَ الدُّنْيَا عَلَى الْآخِرَةِ وَيَصُدُّونَ عَنْ سَبِيلِ اللَّهِ وَيَبْغُونَهَا عِوَجًا أُولَئِكَ فِي ضَلَالٍ بَعِيدٍ (۳)

(همانا) کسانی که زندگی دنیا را بر آخرت ترجیح می‌دهند، و (مردم را) از راه الله منع میکنند و در آن کجی و انحراف می‌طلبند، این گروه کسانی‌اند که در گمراهی دور از حق قرار دارند. (۳)

تشریح لغات و اصطلاحات :

«يَسْتَحِبُّونَ»: (حب) آنرا سخت دوست می‌دارند و تفضیل و ترجیحش می‌دهند. استحباب به معنی تلاش در محبت و دوست داشتن چیزی است.

«يَبْغُونَهَا عِوَجًا»: کج و ناراست بودن راه الله را میخواهند، در پی کج و ناهموار بودن آن هستند، آن را نادرست جلوه می‌دهند.

ضلال بعید: گمراهی دور و درازی، تفسیر نور: «ترجمه معانی قرآن»

تفسیر:

باید گفت: دنیاگرایی، و محبت گرایی به دنیا زمینه‌ی کفر، مبارزه با دین و ضلالت است. طوری‌که در آیه مبارکه میفرماید: «الَّذِينَ يَسْتَحِبُّونَ الْحَيَاةَ الدُّنْيَا عَلَى الْآخِرَةِ» همین کافران اند که سبب محبتی که به دنیا دارند، زندگی ناپدار دنیا را بر آخرت و حیات پایدار ترجیح داده و مقدم می‌سازند، به آن عشق ورزیده و سخت در راه آن جد و جهش می‌کنند، به آرایش‌ها و زیبایی ظاهری کاذب آن فریفته شده و حساب و جزایی را که پیش رو دارند کاملاً فراموش میکنند.

در این هیچ جای شکی نیست که: کامیابی در شؤون دنیایی در شرع جایز بوده و شرع اسلامی هیچ‌گونه ممانعتی را در این مورد نمی‌بیند، ولی ترجیح افراطی و بی حد حصر، دنیا بر آخرت خطرناک است، زیرا دنیاگرایی مانع عبادت، انفاق، جهاد، کسب حلال، صداقت و انجام تکالیف شرعی می‌شود.

«وَوَيْلٌ لِلْكَافِرِينَ مِنْ عَذَابٍ شَدِيدٍ (2)»: و مردم را از دین اسلام و از راه الله باز و منصرف میکنند

و مانع ورود آنها به دین الله میشوند، «وَيَبْغُوهَا عَوْجًا» «و در آن کجی ای می طلبند» یعنی: برای راه الله کجی و انحراف و اشتباه می طلبند و میخواهند دین مطابق هوس‌های باید یادآور شد که: گمراهی، دارای درجات و مراحل می باشد ولی هرچه که این ضلالت و گمراهی عمیق‌تر شود رجوع به حقّ مشکل‌تر میشود. طوریکه در آیه مبارکه میفرماید: «أَنان كج و معوج باشد. «أُولَئِكَ فِي ضَلَالٍ بَعِيدٍ (3)» آنان که دارای چنان صفاتی بدو ناپسند می‌باشند به صورتی آشکار از حقیقت گمراه شده‌اند و امیدی به صلاح و توفیق آنها نمیرود. این گروه، از حق بسی دور افتاده و در عمق پرتگاه بی‌عقلی، جهالت و گمراهی به سر می‌برند؛ از آنرو که ضلالت را بر هدایت ترجیح داده‌اند. در ضمن قابل تذکر است که: سرچشمه‌ی گمراهی‌ها عملکرد خود انسان است.

از فحواى آیه مبارکه بصورت کل سه صفت برای کفار شماریده شده است: برگزیدن و ترجیح دادن زندگانی دنیا بر آخرت.

باز داشتن از راه الله جل شانہ. البته باید گفت که بازداشتن از راه الله متعال را نمی توان در يك يا دو مورد خاص خلاصه نمود، بلکه تبلیغات ناروا، گناه علنی، ترویج ابزار فساد و غفلت‌آور، القای شبهه، ایجاد اختلاف، نشریات و فیلم‌های گمراه کننده، بد معرفی کردن دین حق، معرفی ناهلان به عنوان الگوی دین و ده‌ها نمونه‌ی دیگر از مصادیق بستن راه خداست.

وَمَا أَرْسَلْنَا مِنْ رَّسُولٍ إِلَّا بِلِسَانٍ قَوْمِهِ لِيُبَيِّنَ لَهُمْ فَيُضِلَّ اللَّهُ مَنْ يَشَاءُ وَيَهْدِي مَنْ يَشَاءُ وَهُوَ الْعَزِيزُ الْحَكِيمُ (٤)

و ما هیچ رسولی را نفرستادیم مگر به زبان قومش، تا (دین الله را) برای‌شان بیان کند (لیکن باز هم قبول نکردند) پس الله هر کسی را که بخواهد گمراه میکند و هرکسی را که بخواهد، هدایت میکند و او پیروزمند حکیم است. (٤)

تشریح لغات و اصطلاحات :

«بِلِسَانِ قَوْمِهِ»: به زبان قوم خود.

«لِيُبَيِّنَ لَهُمْ...»: لیبین: تا بیان کند، روشن نماید.

مراد این است که تبلیغ کار پیغمبران، و هدایت کار خدا است.

تفسیر:

«وَمَا أَرْسَلْنَا مِنْ رَّسُولٍ إِلَّا بِلِسَانِ قَوْمِهِ» خداوند متعال پیش از محمد صلی الله علیه وسلم در میان ملت های پیشین، هیچ پیامبری را جز به زبان قومش نفرستاده است. تا آنچه را که می گوید، به آسانی دریابند زیرا اگر پیامبر به زبانی غیر از زبان قومش سخن میگفت، قطعاً آنان سخنان او را درک نمی کردند و خطاب او را در نمی یافتند. پس این لطفی است بسیار بزرگ از جانب خدای منان بر بندگانش.

بِلِسَانِ قَوْمِهِ :

در این هیچ جای شکی نیست که: پیامبران، با فرهنگ و زبان مردم زمان خود آشنا بوده و طبق فهم آنان تبلیغ میکردند. مراد از «لسان قوم» در این آیه مبارکه، تنها لغت و زبان مردم نیست، زیرا گاهی ممکن است گوینده‌ای با زبان مردم سخن بگوید ولی مردم حرف او را درست و دقیق نفهمند، بلکه هدف از «بِلِسَانِ قَوْمِهِ» آسان و قابل فهم گفتن است، به زبان و شیوه که: مردم پیام الهی را درک و بفهمند، چنانکه در (آیه: 97 سورة مریم) میفرماید: «فَأَنمَّا يَسِرُّنَّاهُ بِلِسَانِكَ لِنُبَشِّرَ بِهِ الْمُتَّقِينَ وَ نُنذِرَ بِهِ قَوْمًا لُدًّا» (پس همانا قرآن

را بر زبان تو آسان ساختیم تا پرهیزکاران را به وسیله‌ی آن بشارت دهی و مردم ستیزه جو را بدان هشدار دهی.) همچنان حضرت موسی علیه السلام نیز از خداوند می‌خواهد «وَاحْلُلْ عُقْدَةً مِنْ لِسَانِي» «27» «يَفْقَهُوا قَوْلِي» «28» (و گره از زبانم باز نما. تا (آنها) سخنان مرا (خوب) بفهمند.) (طه، 27-28).

«لِيُبَيِّنَ لَهُمْ»: تا امت‌ها پیام‌های پیامبران را به درستی بفهمند و تا شریعت‌شان روشن، آسان و ساده باشد. و هدف رسالت را تمام و تکمیل کند. البته پس از آن حجت بر آنان اقامه شد، «فَيُضِلُّ اللَّهُ مَنْ يَشَاءُ وَ يَهْدِي مَنْ يَشَاءُ» قبل از همه باید گفته شود که: وظیفه‌ی و رسالت پیامبر فقط تبلیغ است و هدایت و ایمان در قبضه‌ی قدرت الله متعال قرار دارد. گمراهی هر کس را بخواهد او را گمراه کرده و هدایت هر کس را بخواهد بر اساس تقدیر ازلی او را هدایت می‌کند. یعنی: حق تعالی کسانی را که اسباب گمراهی را برگزیده‌اند، گمراه می‌کند، «و هر که را بخواهد هدایت می‌کند» یعنی: کسانی را که اسباب هدایت را برگزیده‌اند، هدایت می‌کند.

«فَيُضِلُّ اللَّهُ مَنْ يَشَاءُ»: مقصود از گمراه کردن خداوند، محروم کردن افراد لجوج از لطف خود است، والا اگر خداوند بنای گمراه کردن مستقیم کسی را داشت، نه کتابی می‌فرستاد و نه پیامبری. در آیات دیگر می‌خوانیم که خداوند ظالمان و فاسقان و مسرفان را گمراه می‌کند، یعنی انسان با گناه و ظلم، زمینه‌ی محروم شدن از هدایت را در خود فراهم می‌کند.

بعضی از مفسران گفته‌اند: فاعل «يَشَاءُ» مردم هستند نه الله متعال، یعنی خداوند گمراه می‌کند کسی را که خودش بخواهد گمراه شود و هدایت می‌کند کسی را که خودش بخواهد هدایت شود. مانند آیه: (20 سوره اسراء) که می‌فرماید: «كُلًّا نُمِدُّ هُوَآءًا وَ هُوَآءًا مِنْ عَطَاءِ رَبِّكَ وَ مَا كَانَ عَطَاءُ رَبِّكَ مَحْظُورًا» «20» (ما از عطای پروردگارت، اینان(فرصت طلبان) و آنان(دنیا طلبان) را کم می‌کنیم و عطای پروردگارت از کسی منع نمی‌شود.) خداوند متعال انسان‌ها را آزاد خلق نموده و با در اختیار قرار دادن امکانات، آنان را مورد آزمایش قرار داد تا نحوه‌ی عمل و گزینش آنان روشن شود و معامله کنندگان با خدا، از دیگران جدا و تفکیک گردد. سنت الله متعال بر این است که نعمت و امداد خویش را در اختیار همگان قرار دهد، تا هر کس صفات خوب و بد خویش را بروز دهد.

«وَ هُوَ الْعَزِيزُ الْحَكِيمُ(4)»: و او در ملک خود غالب است و در صنعتش حکیم و با حکمت است در افعال خویش؛ خداوند متعال هر کس را بخواهد از هدایت بر می‌گرداند و هر کس را هم بخواهد، به سوی حق رهنمای می‌نماید.

پس هر که را که شایسته هدایت است، هدایت و هر که را که سزاوار گمراهی است، گمراه می‌سازد.

و اوست عزتمندی که فرمانش غالب، قدر و عظمتش والا و قهرش آشکار است، اوست که در آفرینشگری، نوآوری، تصویرگری، صنع، شریعت و حاکمیتش، حکیم و فرزانه می‌باشد.

حاصل معنی این است: آنگاه که پیامبر مرسل، شرع الله متعال را به قومش به زبان خودشان بیان کرد، دیگر او را بر هدایت کردن کسی هیچ قدرتی نیست زیرا هدایتگر و گمراه کننده خود الله متعال است. یا معنی چنین است: در حقیقت خداوند متعال کافرانی را که گفتند: محمد به زبان ما سخن می‌گوید و او یکی از خود ماست پس این نبوت برایش از کجا آمده؟ گمراه کرده است.

پیامبران، با فرهنگ و زبان مردم زمان خود آشنا بوده و طبق فهم آنان تبلیغ می‌کردند.
خوانندگان محترم!

در آیات متبرکه قبله بیان یافت که الله متعالی، محمد صلی الله علیه وسلم را نزد مردم فرستاد تا آنانرا از کفر و گمراهی برهاند و به سوی ایمان، باور راستین و پایدار و حقیقت بینی رهنمایی کند.

اینک در آیات متبرکه (5 الی 8) در مورد رسالت موسی علیه السلام و اندرزهایش، بحث بعمل می‌آورد و پس از او از سرگذشت سایر پیام‌آوران مهربان و مردم دوست خبر میدهد، تا بیشتر روشن گردد که هدف همه‌ی پیامبران، مشترک و همان راهی از کفر و نادانی و درماندگی و رسیدن به نور ایمان، یکتاپرستی و حق دوستی است.

وَلَقَدْ أَرْسَلْنَا مُوسَىٰ بِآيَاتِنَا أَنْ أَخْرِجْ قَوْمَكَ مِنَ الظُّلُمَاتِ إِلَى النُّورِ وَذَكِّرْهُمْ بِآيَاتِ اللَّهِ إِنَّ فِي ذَلِكَ لَآيَاتٍ لِّكُلِّ صَبَّارٍ شَكُورٍ ﴿٥﴾

به راستی ما موسی را با معجزه‌های خود فرستادیم، (و به او دستور دادیم) که: قومت را از تاریکیها (کفر و جهل) به سوی روشنی (ایمان و دانش) بیرون کن و به آنان روزهای (نعمت‌ها و مصیبت‌های) الله را یادآوری کن (تا پند گیرند). یقیناً در این (امور) عبرتهایی برای هر صبر کننده‌ی سپاسگزار است. (۵)

تشریح لغات و اصطلاحات:

«ذَكِّرْهُمْ»: به آنان یادآوری کن، آنانرا پند ده. ایام الله: روزهای خدا، روزهای تلخ و شیرین گذشتگان. «صَبَّارٍ»: بسیار بردبار و شکیبا، شکور: بسیار شکرگزار. آنجا که: شما را رهانید، شما را رستگار کرد.

تفسیر:

قابل یاد آوری است که هدف و مقصد کلی انبیاء، یکی است. خداوند متعال در اولین آیه این سوره به پیامبر اسلام محمد صلی الله علیه وسلم و در این آیه به حضرت موسی علیه السلام میفرماید: «أَخْرِجْ قَوْمَكَ مِنَ الظُّلُمَاتِ إِلَى النُّورِ» مردم را از تاریکی‌ها خارج کنید و به نور هدایت نمایید.

«وَلَقَدْ أَرْسَلْنَا مُوسَىٰ بِآيَاتِنَا» به یقین خداوند متعال موسی علیه السلام را همراه با معجزات درخشانی و نشانه‌های روشن که بر صدق او دلالت می‌کردند.

چون عصا و یدیبیضاء به سوی بنی اسرائیل فرستاد. در ضمن قابل یاد آوری میدانم: رسالت موسی (علیه السلام) نیز به زبان قوم خودش بوده است.

«أَنْ أَخْرِجْ قَوْمَكَ مِنَ الظُّلُمَاتِ إِلَى النُّورِ» «أَنْ» تفسیری به معنی «یعنی» است.

یعنی به حضرت موسی علیه السلام دستور و هدایت فرمود تا بنی اسرائیل را به راه حق دعوت کرده و از این طریق ایشان را از تاریکی‌های کفر به سوی نور ایمان بیرون برد، و نعمت‌های خداوند برای‌شان را به یاد آورد.

مفسر ابو حیان میفرماید: لفظ «قَوْمَكَ» نمایانگر آن است که رسالت حضرت موسی به قومش اختصاص دارد. به عکس آنچه که به حضرت محمد صلی الله علیه وسلم گفته است:

«لِأَخْرِجَ النَّاسَ» که بر عمومیت رسالتش دلالت دارد. (البحر ۴۰۵/۵).

«وَذَكِّرْهُمْ بِآيَاتِ اللَّهِ»: عطایا و نعمت‌های خدا را به آنان یادآور شو. راه نجات مردم از ظلمات، یاد قهر و قدرت الله متعال نسبت به ظالمان و توجه به الطاف او نسبت به گذشتگان است.

«إِنَّ فِي ذَلِكَ لآيَاتٍ لِّكُلِّ صَبَّارٍ شَكُورٍ (5)»: توجه به تاریخ، زمینه‌ی صبر و شکر را در انسان به وجود می‌آورد. یادآوری مصیبت‌ها و تلخی‌های گذشته و برطرف شدن آنها، انسان را به شکر وادار می‌کند. توجه به پایداری امت‌ها و پیروزی آنان، انسان را به صبر و مقاومت دعوت میکند. طوریکه در آیه مبارکه تذکر یافت: بیگمان در این یادآوری‌ها و عطایای الهی، اندرزهایی است رسا و عبرت‌هایی است بزرگ برای کسانی که بر مصیبت و بلا صابر و شکیبیا، و بر شادی و رفاه شاکر و سپاسگزار اند، زیرا کسانی که از همچو اوصافی برخوردار باشند، بی شک همانان عابدان راستین حق تعالی‌اند که مراتب عبودیت را (که همانا پیمودن پلکان‌های صبر و شکر است) صعود کرده‌اند و در نتیجه شایسته‌ی ولایت گردیده، از حکمت بهره‌مند و به ساحل کامیابی و رستگاری رسیده‌اند.

«صَبَّارٍ»: صبر زمینه درك حقیقت است. مؤمن در سختی، صبر و در رفاه، شکر میکند. و از جمله از فحوای آیه مبارکه: «إِنَّ فِي ذَلِكَ لآيَاتٍ لِّكُلِّ صَبَّارٍ شَكُورٍ (5) [ابراهیم: 5]. فهمیده میشود که: فقط کسی از ایام الله عبرت می‌گیرد که در او دو وصف صبر و شکر وجود داشته باشد.

«شَكُورٍ»: بسیار سپاسگزار در برابر نعمت‌های خداوند متعال است. چنان‌که رسول الله صلی الله علیه وسلم در حدیث شریف فرمودند: «بی‌گمان کار مؤمن همه شگرف و شگفت است؛ خداوند متعال هیچ قضایی را در حق وی مبرم نمیسازد مگر این که آن قضا به خیر اوست، چه اگر به او آفت و رنجی برسد، شکیبایی میکند و این به خیر اوست و اگر هم به او خوشی و نعمتی برسد، شکر می‌گزارد و این نیز به خیر اوست».

وَإِذْ قَالَ مُوسَى لِقَوْمِهِ اذْكُرُوا نِعْمَةَ اللَّهِ عَلَيْكُمْ إِذْ أَنْجَاكُمْ مِنْ آلِ فِرْعَوْنَ يَسُومُونَكُمْ سُوءَ الْعَذَابِ وَيُدَّبِحُونَ أَبْنَاءَكُمْ وَيَسْتَحْيُونَ نِسَاءَكُمْ وَفِي ذَلِكُمْ بَلَاءٌ مِنْ رَبِّكُمْ عَظِيمٌ (٦)

و [یاد کن] برایشان وقتی را که موسی به قوم خود گفت: نعمت الله را بر خودتان به یاد آورید، آن زمان که شما را از [چنگال] فرعون نجات داد که بدترین عذاب را به شما میرساندند [همانان] که پیوسته شما را شکنجه سخت میدادند، و پسرانتان را سر می‌بریدند و زنانتان را (برای خدمتکاری) زنده نگاه می‌داشتند و در این امر آزمایش بزرگی از جانب پروردگارتان بود. (٦)

تشریح لغات و اصطلاحات:

«يَسُومُونَكُمْ» (سوم): بر سرتان می‌آورند، به شما می‌چشانند، به شما میرسانند.
«سُوءَ الْعَذَابِ»: عذاب سخت، بدترین شکنجه. «يَسْتَحْيُونَ»: نگهمیدارند، زنده می‌گذارند.
«ذالکم»: آن رهایی و شکنجه. «بلاء»: آزمون.

تفسیر:

«وَإِذْ قَالَ مُوسَى لِقَوْمِهِ اذْكُرُوا نِعْمَةَ اللَّهِ عَلَيْكُمْ»: سپس خداوند متعال از سخنان موسی علیه السلام در یادآوری از ایام الله برای قومش، چنین حکایت میکند: ای پیامبر! اخبار موسی علیه السلام را به خاطر بیاورد، روزی که به قومش بنی اسرائیل گفت: ای قوم من! نعمت‌های گرانبقدر حق تعالی را با شکر و سپاسش به یاد آورید.

«إِذْ أَنْجَاكُمْ مِنْ آلِ فِرْعَوْنَ»: روزی که شما را از ذلت و بردگی فرعون و سپاه شکنجه‌گر شان نجات داد. یعنی اینکه من شما را از سرزمین مصر کوچاندم و الله متعال بحر را برایتان گشود و فرعون و لشکریانش را در آن غرق ساخت.

واقعاً هم آزادی، از مهم‌ترین نعمت‌های الهی که نصیب انسانها می‌گردد. با تمام وضاحت درمی‌یابیم که مهم‌ترین رسالت انبیا، مبارزه با طاغوت‌ها و نجات محرومان و مستضعفان از یوغ آنان و در نهایت سوق جوامع به سوی سعادت‌مندی و رفاه انسانی است.

«يَسْؤُمُونَكُمْ سُوءَ الْعَذَابِ»: همانان که سخت‌ترین و بدترین انواع اذیت و عذاب‌ها مانند قتل، برده‌سازی و ظلم‌های رنگارنگ و گوناگون را بر شما می‌چشانند؛

«وَيُذَيِّبُونَ أَبْنَاءَكُمْ وَيَسْتَحْيُونَ نِسَاءَكُمْ»: و اولاد ذکور شما را از بیم آنکه در بزرگسالی مایه درد سرشان برای شان واقع نشوند، آنان را می‌کشند و و اولاد مؤنث شما یعنی دختران تان را برای خفت و خواری و برای خدمتگزاری و در نهایت برای خوش‌گزارنی خود زنده نگه‌می‌داشتند.

«وَفِي ذَلِكَ بَلَاءٌ مِّن رَّبِّكُمْ عَظِيمٌ (6)»: محنت و مصیبتی که بر شما رفت آزمایش و امتحانی بود که از جانب خدای بزرگ بر شما مقرر شده بود. تا حق تعالی صبر و شکر تان را در عینیت معلوم بدارد. یعنی اینکه نجات دادن تان نعمتی عظیم از جانب حق تعالی بود که شما از شکرگزاری آن عاجزید.

مفسران در مورد قتل اولاد ذکور بنی اسرائیل می‌نویسند: عامل بقتل رساندن اولادهای ذکور این بود که کاهنان به فرعون گفته بودند از بنی اسرائیل پسری به دنیا می‌آید که انقراض قدرت و ملک تو به دست او صورت می‌گیرد. بنابر این دستور کشتن تمام مولود ذکور بنی اسرائیل صادر نموده بود.

وَإِذْ تَأَذَّنَ رَبُّكُمْ لَئِن شَكَرْتُمْ لَأَزِيدَنَّكُمْ وَلَئِن كَفَرْتُمْ إِنَّ عَذَابِي لَشَدِيدٌ (۷)

(همچنین) بخاطر بیاورید هنگامی را که پروردگارتان اعلام داشت که اگر شکرگزاری کنید (نعمت خود را) بر شما خواهم افزود و اگر کفران کنید، بی‌گمان عذاب من بسیار سخت است. (۷)

تشریح لغات و اصطلاحات:

«تَأَذَّنَ»: اعلام کرد، خبر داد. «لَأَزِيدَنَّكُمْ» (زید)؛ حتماً افزون می‌کنم، می‌افزایم.

تفسیر:

«وَ إِذْ تَأَذَّنَ رَبُّكُمْ لَئِن شَكَرْتُمْ لَأَزِيدَنَّكُمْ»: موسی علیه السلام به قومش گفت: به شما به اعلامی عام و همگانی خطاب مینمایم تا سخن او را بشنوید و آن را به درستی دریابید: که: باید وی را در برابر نعمت‌هایش (با فرمان‌پذیری) سپاس بگذارید که در این صورت یقیناً از فضل گسترده، کرم عام و همه شمولش بر شما خواهد افزود، یعنی: اگر نعمت‌های یادشده مرا بر خود واقعاً سپاسگزاری کنید. «بر نعمت شما می‌افزایم» یعنی: نعمتی بر نعمت دیگر بر شما می‌افزایم، به عنوان بخششی از جانب خود.

باید گفت: که هیچ چیز دیگر بسان شکر جالب نعمت و استمرار بخش آن نیست.

«وَ لَئِن كَفَرْتُمْ إِنَّ عَذَابِي لَشَدِيدٌ (7)»: و اگر باکفر و نافرمانی نعمت الله متعال را انکار کنید، طاعتش را ترک نمودید و به نافرمانی‌هایش آغشته شدید، یقیناً بدانید که شما را در برابر عملکرد زشت‌تان به سختی عذاب خواهد کرد. همان‌طور که وعده‌ی افزایش را در مقابل سپاسگزاری داده است، وعده‌ی عذاب را در موقع ناسپاسی و کفر نیز داده است.

قابل دقت و یادآوری است که: این آیه مبارکه، مهم‌ترین و صریح‌ترین آیه قرآن عظیم الشان در مورد شکر نعمت و یا کفران آن است، که بعد از آیه‌ی مربوط به نعمت آزادی و تشکیل حکومت الهی، به رهبری حضرت موسی مطرح شده است و این، رمز آن است که حکومت

الهی و رهبر آسمانی مهم‌ترین نعمت هاست، و اگر شکرگزاری نشود خداوند مردم ناسپاس را به عذاب شدیدی گرفتار می‌کند.

شکر نعمت مراحل دارد:

خداوند سبحان و تعالی نعمت‌های فراوانی را بر ما ارزانی فرموده است که: قابل شمارش و حساب نیستند. در نتیجه مؤمن پیوسته باید باجسم و جان خویش سپاسگزار الله باشد.

شکر از نعمت مراحل دارد که برخی از آن قرار ذیل می‌باشد:

الف: شکر قلبی که انسان همه‌ی نعمت‌ها را از جانب پروردگار باعظمت بداند.

ب: شکر زبانی، مانند گفتن «الْحَمْدُ لِلَّهِ».

ج: شکر عملی که با انجام عبادات و صرف کردن عمر و اموال در مسیر رضای الله سبحان و تعالی و خدمت به مردم به دست می‌آید.

وَقَالَ مُوسَىٰ إِنَّ تَكْفُرُوا أَنْتُمْ وَمَنْ فِي الْأَرْضِ جَمِيعًا فَإِنَّ اللَّهَ لَغَنِيٌّ حَمِيدٌ ﴿٨﴾

و موسی [به بنی اسرائیل] گفت: اگر شما و همه مردم روی زمین کافر شوید [زیانی به خدا نمی‌رسد]؛ زیرا خدا بی‌نیاز و ستوده است. (۸)

تفسیر:

«وَقَالَ مُوسَىٰ إِنَّ تَكْفُرُوا أَنْتُمْ وَمَنْ فِي الْأَرْضِ جَمِيعًا»: همچنان حضرت موسی علیه السلام

بعد از اینکه از ایمان آوردن بنی اسرائیل نا امید شده به آنان گفت: اما بر فرض اگر شما

و تمام کسانی که در زمین به سر می‌برند به خدای متعال کفر بورزید، «إِنَّ تَكْفُرُوا»: اگر

کافر شوید. اگر کفران نعمت کنید و ناسپاس گردید. بدانید که هرگز به وی زیانی نمیرسانید،

«فَإِنَّ اللَّهَ لَغَنِيٌّ حَمِيدٌ (8)»: با ایمان و عمل خود، نباید بر خداوند هیچ منتهی بگذاریم زیرا او

نیازی به اعمال ما ندارد، همانا الله متعال از شکر بندگان بی‌نیاز است، او نیازی به طاعت

کسی ندارد. ایمان و کفر، یا شکر و کفران ما در ذات او تعالی اثری ندارد.

و اگر تمام خلق همه بر قلب بدکارترین شخص روی زمین باشند، این نیز از عظمت و

وسعت مُلکَش چیزی را کم نمی‌کند، زیرا حق تعالی از همگان بی‌نیاز است، از آنکه یگانه

صمد است و اوست که سزاوار حمد و ثناء می‌باشد، او در زمین و آسمان ستوده است، به

کسانی که از وی روی میگردانند محتاج نیست و کسانی را که به وی رو میکنند می‌ستاید

و کارشان را قدر می‌شناسد.

خوانندگان محترم!

خداوند متعال، پیامبران را به توکل و اعتماد در برابر شر دشمن، راهنمایی میکند و یادآور

میشود که کفران نژاد پرست در نادانی فرورفته اند و میگویند: یا شما را از دیار و مملکت

خود می‌رانیم و آواره می‌کنیم یا باید به کیش و مسلک بت پرستی داخل شوید؛ اما خداوند،

برابر سنت همیشگی خود، پیامبران را پیروز می‌گرداند و دشمنانشان را در هم می‌کوبد

و مجازات شان می‌کند و به عذاب آخرت هشدار می‌دهد.

اینکه در آیات (9 الی 18) برخی از اخبار ملل پیشین و پیامبران آنان، سرانجام نیکت، از

آن پیامبران است، را مورد بحث قرار داده است.

أَلَمْ يَأْتِكُمْ نَبَأُ الَّذِينَ مِنْ قَبْلِكُمْ قَوْمِ نُوحٍ وَعَادٍ وَثَمُودَ وَالَّذِينَ مِنْ بَعْدِهِمْ لَا يَعْلَمُهُمْ إِلَّا

اللَّهُ جَاءَتْهُمْ رُسُلُهُم بِالْبَيِّنَاتِ فَرَدُّوا أَعْيُنَهُمْ فِي افْوَاهِهِمْ وَقَالُوا إِنَّا كَفَرْنَا بِمَا أُرْسِلْتُمْ

بِهِ وَإِنَّا لَفِي شَكِّ مِمَّا تَدْعُونَنَا إِلَيْهِ مُرِيبٍ ﴿٩﴾

آیا خبر آنها که پیش از شما بودند به شما نرسیده: (مانند) قوم نوح و عاد و ثمود و آنها که

پس از ایشان بودند، همانها که جز خداوند از آنان آگاه نیست، پیامبرانشان با دلایل روشن به سوی آنها آمدند، ولی آنها (از روی تعجب و استهزاء) دست بر دهان گرفتند و گفتند که ما به آنچه شما مامور آن هستید کافریم، و نسبت به آنچه ما را به سوی آن میخوانید در شک هستیم. (۹)

تشریح لغات و اصطلاحات :

«نَبَأٌ»: خبر. «قَوْمٌ»: بدل یا عطف بیان (الَّذِينَ) است. «فَرَدُّوا أَيْدِيَهُمْ فِي أَفْوَاهِهِمْ»: اگر معنی (اَیْدِي) و (أَفْوَاه) همان اندام‌های مشهور بدن باشد که دست‌ها و زبان‌ها است، معانی جمله عبارت است از: دست‌های شان را در دهان‌هایشان نهادند و از شدت خشم و بیزارى از دعوت پیغمبران، آنها را گاز گرفتند. دست‌هایشان را به سبب غلبه خنده و قهقهه تمسخرآمیز بر دهان‌های شان نهادند و پیغمبران را استهزاء کردند. دست‌های شان را بر دهان‌های شان نهادند یعنی که ای داعیان بس کنید و ساکت باشید. دست‌های شان را بر دهان‌های انبیاء نهادند و جلو سخنان شان را گرفتند.

تفسیر:

«أَلَمْ يَأْتِكُمْ نَبَأُ الَّذِينَ مِنْ قَبْلِكُمْ قَوْمِ نُوحٍ وَعَادٍ وَثَمُودَ» باید گفت که: از سوی خداوند سنت‌ها و قوانین ثابتی بر تاریخ و جامعه حاکم است، که آشنایی با قسمتی از تاریخ میتواند درس عبرتی برای قسمت دیگر باشد. طوریکه در آیه مبارکه آمده است: ای امت محمد! آیا اخبار ملت‌های تکذیب‌کننده ی پیشین امت‌هایی که پیش از شما بودند: از قبیل قوم نوح، قوم هود، قوم صالح و کسانی که بعد از آنان آمدند، به شما نرسیده است. قابل تذکر است که: این آیه یکی از مصادیق تذکر و توجه به «آیام الله» است که در آیه ی پنجم این سوره مطرح شد. «وَ ذَكَرْهُمْ بِآيَاتِ اللَّهِ».

«وَالَّذِينَ مِنْ بَعْدِهِمْ»: و ملت‌هایی که بعد از آنان آمدند، به شما نرسیده است، «لَا يَعْلَمُهُمْ إِلَّا اللَّهُ» و جز الله متعال هیچکس تعداد و کثرت شان را نمی داند، به شما نرسیده است؟ «جَاءَتْهُمْ رُسُلُهُمْ بِالْبَيِّنَاتِ»: پیامبرانشان ما با أدله روشن و براهین قاطع که گویای صدق‌شان بود، نزد آن اقوام رفتند. «فَرَدُّوا أَيْدِيَهُمْ فِي أَفْوَاهِهِمْ» اما آنها از روی خشم، کینه و تمرد به عنوان کذب از پذیرش حق، دستان خود را به دهان‌های خویش گرفتند.

ابن مسعود میفرماید: از فرط کین و عناد انگشتان خود را به دهن جویدند. (قول دوم بر مبنای مجاز است همانند: عَضُوا عَلَيْكُمْ الْأَنَامِلَ مِنَ الْعُظْمِ و قول اول حَمَلٌ بر حقیقت می شود و توضیح آن چنین است: وقتی کلام پیامبران را شنیدند از آن در تعجب شدند، خندیدند و آن را مسخره کردند در این موقع دست‌ها را بر دهان نهادند، همان طور کسیکه می‌خندد دستش را جلو دهانش می‌گیرد).

«وَ قَالُوا إِنَّا كَفَرْنَا بِمَا أُرْسِلْتُمْ بِهِ»: و کافران به پیامبران خود گفتند: ما به آنچه از پیام یگانگی الله متعال و ایمان به وی آوردید منکریم!

بناءً با تمام وضاحت از فحوای آیه مبارکه هذا در می یابیم که: کفار تنها مخالف شخص انبیاء نبودند، بلکه با مکتب آنان هم مخالفت شدیدی داشتند.

«وَ إِنَّا لَفِي شَكٍّ مِمَّا تَدْعُونَنَا إِلَيْهِ مُرِيبٍ (9)»: شك و تردید کفار در حقانیت دین، ناشی از مقام تحقیق نیست، بلکه منشأ آن بدبینی و لجبازی است.

طوریکه در آیه مبارکه آمده است: ما شدیداً به دعوت شما و راستگویی شما شک داریم! ما آنچه را شما به سوی آن فرا می‌خوانید به باد استهزاء و تمسخر گرفته و در صحت

نبوت‌تان مرددیم! دل‌های را از تردید و غیظ نسبت به شما انباشته است! «فَرَدُّوا أَيْدِيَهُمْ فِي أَفْوَاهِهِمْ»: مفسران این جمله آیه مبارکه را به چند صورت معنا نموده اند:

مخالفان با گذاشتن دست بر دهان حَقَّوْیَان، صدای آنان را در گلو خفه می‌کردند. معجزات و دلایل انبیاء به قدری محکم بود که گویا دست مردم را گرفته بردهانشان گذاشتند، کنایه از اینکه زبان مردم در برابر حق، بسته شد و حرفی برای گفتن نداشتند. مخالفان انبیاء از شدت خشم، انگشتان خود را می‌جویدند می‌گرفتند. مخالفان انبیاء، در حضور پیامبر دستان خود را بر دهانشان قرار می‌دادند. کنایه از اینکه ساکت شوند و موعظه‌ای نکنند.

قَالَتْ رُسُلُهُمْ أَفِي اللَّهِ شَكٌّ فَاطِرِ السَّمَاوَاتِ وَالْأَرْضِ يَدْعُوكُمْ لِيَغْفِرَ لَكُمْ مِنْ ذُنُوبِكُمْ وَيُؤَخِّرَكُمْ إِلَى أَجَلٍ مُّسَمًّى قَالُوا إِنْ أَنْتُمْ إِلَّا بَشَرٌ مِثْلُنَا تُرِيدُونَ أَنْ تَصُدُّونَا عَمَّا كَانُ يَعْبُدُ آبَاؤُنَا فَاتُونَا بِسُلْطَانٍ مُّبِينٍ ﴿١٠﴾

رسولان شان گفتند: آیا در بارهٔ الله آفرینندهٔ آسمان‌ها و زمین شکی است؟! او شما را دعوت میکند تا گناهانتان را بیاورزد و تا مدتی معین شما را مهلت میدهد. گفتند: شما جز بشری مانند ما نیستید، میخواهید ما را از آنچه پدران ما می‌پرستیدند منع کنید، پس اگر در ادعای تان صادق هستید دلیل روشنی [بر اثبات رسالت خود که مورد پسند ما باشد] بیاورید. (۱۰)

تشریح لغات و اصطلاحات :

«فَاطِرٌ»: آفریننده بدون الگو و مدل (انعام/ آیه 14، یوسف آیه 101). بدل یا صفت (الله) است. «أَجَلٌ مُّسَمًّى»: وقت تعیین شده. مراد هنگام مرگ طبیعی است (هود/ آیه 3، نحل/ آیه 61، عنکبوت/ آیات 53 - 55، فاطر/ آیه 45، احقاف/ آیه 3). «عَمَّا»: از چیزهایی که. مراد بتها است. «سُلْطَانٌ»: حجت و برهان. مراد معجزه‌های پیشنهادی است.

تفسیر:

«قَالَتْ رُسُلُهُمْ أَفِي اللَّهِ شَكٌّ فَاطِرِ السَّمَاوَاتِ وَالْأَرْضِ»: اعتقاد به پروردگار با عظمت، فطری و بدیهی است و سزاوار هیچگونه شک و تردیدی نمی‌باشد. بناءً پیامبران در جواب تکذیب کنندگان پرداخته و گفتند: آیا در وجود و یگانگی خدا شک و تردید وجود دارد؟ یعنی: آیا در وجود و یگانگی حق تعالی ذاتی که اختراع‌کننده و ایجادگر آسمانها و زمین بعد از عدم آنهاست شک و تردید هستید؟ در حالیکه وجود و وحدانیت او در منتهای روشنی و وضوح بوده و فطرت‌ها گواه وجود او میباشند؟ استفهام انکاری است، یعنی: در این باره هیچ شکی وجود ندارد.

«يَدْعُوكُمْ لِيَغْفِرَ لَكُمْ مِنْ ذُنُوبِكُمْ»: باید گفت که: دین انسان را به پاکی از آلودگی‌ها دعوت میکند طوری که میفرماید: «يَدْعُوكُمْ لِيَغْفِرَ لَكُمْ مِنْ ذُنُوبِكُمْ»: او شما را به این مرام به سوی یگانگی خود و اطاعت از پیامبران میخواند تا گناهان‌تان را بر شما ببخشد یعنی: تاحق تعالی پاره‌ای از گناهانی را که آمرزش آن را بخواهد، بر شما بیاورزد. از فحواى آیه مبارکه در می‌یابیم که: خداوند متعال طالب غفران و آمرزش گناهان انسان است.

در آیه‌ی قبل کُفَّار به انبیاء گفتند: «تَدْعُونَنَا» شما ما را به راه خدا میطلبید، ولی در این آیه مبارکه پیامبران به آنان گفتند: «يَدْعُوكُمْ» خدا شما را می‌خواند. یعنی دعوت ما از جانب خود و به سوی خود نیست، بلکه از سوی خدا و به سوی خداست.

به گفته‌ی مفسران جلیل القدر هریک ز مخشری و مراعی؛ وعده‌های قرآن نسبت به مؤمنان بخشش تمام گناهان است. «يَعْفِرُ لَكُمْ ذُنُوبَكُمْ» ولی نسبت به دیگران، بخشش بعضی از گناهان است. «يَعْفِرُ لَكُمْ مِنْ ذُنُوبِكُمْ» در این هیچ جای شکی نیست که: عمر هر انسانی، از پیش اندازه گیری و تعیین شده است، طوریکه آیه مبارکه میفرماید: «وَيُؤَخِّرْكُمْ إِلَىٰ أَجَلٍ مُّسَمًّى» که اگر ایمان بیاورید، عمر شما راتا نهایت أجل و مهلتی که برایتان تعیین شده است به تأخیر می‌اندازد و در جزای اعمال شما عجله به خرج نمی‌دهد که شما را نابود کند. «قَالُوا إِنْ أَنْتُمْ إِلَّا بَشَرٌ مِّثْلُنَا»: اما کافران به پیامبران‌شان گفتند: شما نیز بشری مانند ما هستید، صفات شما مانند صفات ما است پس شمارا بر ما چنان امتیازی که شایسته رسالتان گرداند، وجود ندارد از این رو چرا بی هیچ سببی خود را بر ما برتر دانسته «تُرِيدُونَ أَنْ تَصُدُّونَا عَمَّا كَانَ يَعْبُدُ آبَاؤُنَا»: تعصبات قومی و نژادی، در زیاتر از موارد مانع پذیرفتن حق است، طوریکه در آیه مبارکه آمده است که: کافران در جواب گفتند و می‌خواهید تا ما را از پرستش بُتان و همتایانی که پدران و اجداد ما آنها را می‌خواندند باز دارید؟ «فَأْتُونَا بِسُلْطَانٍ مُّبِينٍ (10)».

پس دلیل و برهان روشن و آشکار را بر صدق خود به ما ارائه دهید. با تأسف باید گفت که: عناد و بغاوت و سرکشی در برابر حق، درد بی درمان است. تمام انبیاء با معجزه به سراغ مردم میرفتند، ولی لجاجت برخی مردم سبب می‌شد که همواره معجزه‌ی تازه‌ای که طبق هوس آن‌ها باشد از پیامبران مطالبه و در خواست کنند. این درخواست را در حالی مطرح کردند که پیامبران علیهم السلام برای‌شان حجت‌های آشکار آورده بودند. پس این‌گونه برخورد با پیامبران علیهم السلام، نمایانگر نوعی تعصب و سرسختی در عقاید فاسدشان بود.

قَالَتْ لَهُمْ رُسُلُهُمْ إِنْ نَحْنُ إِلَّا بَشَرٌ مِّثْلُكُمْ وَلَكِنَّ اللَّهَ يَمُنُّ عَلَىٰ مَنْ يَشَاءُ مِنْ عِبَادِهِ وَمَا كَانَ لَنَا أَنْ نَأْتِيَكُمْ بِسُلْطَانٍ إِلَّا بِإِذْنِ اللَّهِ وَعَلَىٰ اللَّهِ فَلْيَتَوَكَّلِ الْمُؤْمِنُونَ ﴿١١﴾

پیامبران‌شان گفتند: «ما جز بشری همانند شما نیستیم، ولیکن خداوند بر هر کس از بندگانش که بخواهد منت می‌گذارد (و به پیامری بر می‌گزیند) و ما (هرگز) نمیتوانیم (و حق نداریم) که معجزه‌ای جز به فرمان خدا برایتان بیاوریم. و مؤمنان باید بر خدا توکل کنند. (۱۱)

تشریح لغات و اصطلاحات:

«يَمُنُّ»: منت می‌نهد. لطف و بزرگواری می‌کند. «مَا كَانَ لَنَا»: ما را نرسد. ما نمی‌توانیم.

تفسیر:

از فحوای این آیه مبارکه برمی‌آید که: خداوند متعال بر هر کس بخواهد منت گذاشته، او را پیامبری قرار میدهد، ولی خدای حکیم می‌داند که چه کسی ظرفیت و لیاقت این مسئولیت بزرگ را دارد. «اللَّهُ أَعْلَمُ حَيْثُ يَجْعَلُ رِسَالَتَهُ» (انعام، 124) (بگو: الله داناتر است که رسالت خود را در کجا قرار دهد.

قابل توجه است که: کفار و مشرکان با انبیا بطور دایمی این دو بحث را داشتند: اول اینکه: شما انسان‌هایی مثل ما هستید.

دوم اینکه: معجزه‌ای را که ما پیشنهاد می‌کنیم برای ما بیاورید.

طوری که در این آیه مبارکه به جواب هر دو پیشنهاد مطرح شده پرداخته شده است: اما این که ما انسانی همانند شما هستیم قبول داریم، ولی خداوند بر ما منت گذاشته و به ما

وحی کرده است، اما این که معجزه‌ی ما به دلخواه شما باشد، این پیشنهاد غیر عملی است، زیرا ما حق نداریم بدون اذن و اجازه‌ی خداوند متعال، معجزه‌ای بیاوریم. «قَالَتْ لَهُمْ رُسُلُهُمْ إِنْ نَحْنُ إِلَّا بَشَرٌ مِّثْلُكُمْ».

پیامبران شان در جواب: این سخنشان که: شما نیز بشری مانند ما هستید، گفتند: بلی! ما نیز انسان که شما گفتید بشری مانند شما هستیم، گرچه انسان‌ها همه در شکل و ظاهر یکسانند، اما دلیل بر این نیست که در باطن و معنویت نیز یکسان باشند. در آیه مبارکه ملاحظه میشود که: پیامبران، در باره‌ی خود غلو و اضافه‌گویی نمی‌کردند و می‌گفتند: بلی ما انسانی مثل شما هستیم.

«وَ لَكِنَّ اللَّهَ يَمُنُّ عَلَىٰ مَنْ يَشَاءُ مِنْ عِبَادِهِ»: مقام نبوت، هدیه و منت الهی است از این رو خداوند متعال از روی کرم و فضلش، هر کس از بندگانش که خود بخواهد منت می‌نهد و نبوت و رسالت را به او می‌بخشد. یعنی: برای ما مقدر نیست که به شما حجتی از حجت‌ها را بیاوریم.

مفسر زمخشری در این بابت می‌نویسد: به عنوان تواضع و فروتنی فضل خود را ذکر نکرده‌اند. و در برابر گفته‌ی آنها که می‌گفتند: شما هم مانند ما انسان هستید تسلیم شدند که در بشریت مانند آنها می‌باشند اما در غیر آن مانند آنها نمی‌باشند. (تفسیر کشاف ۲/۵۴۴). «وَمَا كَانَ لَنَا أَنْ نَأْتِيَكُمْ بِسُلْطَانٍ إِلَّا بِإِذْنِ اللَّهِ» و اما در مورد براهین، أدله و معجزاتی که در خواست کرده اید، باید این نکته را به شما روشن سازیم که ما بندگانی مأمور بیش نیستیم. از این رو نمیتوانیم جز به اجازه و اراده‌ی خداوند متعال هیچ چیزی بیاوریم. یعنی: به مشیت وی. به قولی: مراد از «سلطان» در اینجا، معجزاتی است که کفار برسبیل سرسختی، اجابت و تعصب از پیامبران علیهم السلام می‌طلبیدند.

قابل یادآوری است که: معجزه که امر خارق العاده است؛ به اذن و امر پروردگار با عظمت صورت می‌گیرد، نه به اراده و خواست مردم. (بطور مثال در موارد و حالاتیکه در ظاهر امر؛ حتی اگر مردم توقع معجزه را هم نداشته باشند، انبیاء آن را می‌آورند).

«وَعَلَى اللَّهِ فَلْيَتَوَكَّلِ الْمُؤْمِنُونَ (11)»: مؤمن، از عناد و انکار مخالفان خسته نمیشود و با توکل بر ذات اقدس الهی راهش را ادامه میدهد، بناءً مؤمنان در تمام امور فقط بر الله متعال اعتماد و توکل میکنند. پس او یقیناً ایشان را بر دشمنان‌شان یاری داده و در تمام امور از ایشان پشتیبانی میکند. یعنی: توکل ما پیامبران علیهم السلام باید فقط بر خداوند متعال باشد، نه بر گرایش شما به ایمان و پشتیبانی‌تان از ما.

وَمَا لَنَا إِلَّا نَتَوَكَّلَ عَلَى اللَّهِ وَقَدْ هَدَانَا سُبُلَنَا وَلَنَصْبِرَنَّ عَلَىٰ مَا آدَيْتُمُونَا وَعَلَى اللَّهِ فَلْيَتَوَكَّلِ الْمُتَوَكِّلُونَ ﴿١٢﴾

و ما را چه شده است که بر الله توکل نکنیم؟ درحالیکه ما را به راههای (سعادت بخش) مان هدایت فرموده است؟! و مسلماً ما بر آزارهای که به ما میرسانید صبر خواهیم کرد، (ورسالت خود را خواهیم رساند) و توکل کنندگان باید تنها بر خدا توکل کنند». (۱۲)

تشریح لغات و اصطلاحات:

«مَا لَنَا»: ما را چه شده است؟ ما را چه رسیده است؟ «هَدَانَا سُبُلَنَا»: ما را به راه‌های خود داشته است و رهنمودمان کرده است و طریق نجات از دوزخ و وصول به بهشت را به ما نموده است. تفسیر نور: «ترجمه معانی قرآن».

تفسیر:

«وَمَا لَنَا أَلَّا نَتَوَكَّلَ عَلَى اللَّهِ»: خداوند متعال که: هدایت کرد، حمایت هم میکند. پس تنها براو باید توکل کنیم. بناءً پیامبران گفتند: چه امری و چه عذری مانع توکل و اعتماد ما به الله متعال میشود؟ چرا ما نباید به الله توکل کنیم؟ و کار خویش را بدو نسپاریم. «وَقَدْ هَدَانَا سُبُلَنَا»: حال آنکه تنها اوست که چشمان ما را به سوی حق باز کرده، ما را به راه هدایت رهبری نموده و طریق نجات از عذاب را به ما نشان داده است. و ما را به سوی راهی هدایت میکند که در نهایت به سر منزل رحمتش میرساند. «وَلَنَصْبِرَنَّ عَلَى مَا آذَيْتُمُونَا»: هم باید بر الله توکل کرد و هم باید در برابر مخالفان صبر و مقاومت نمود طوری که در آیه مبارکه میفرماید: و البته ما بر آزارهای گفتاری و رفتاری که شما مشرکان (با بد زبانی و بدکرداری) به ما میرسانید صبر شکیبایی خواهیم کرد. ابن جوزی گفته است: از این جهت این قصه و امثال آن را بر پیامبر ما صلی الله علیه و سلم باز گفته است که او هم به پیشینیان خود اقتدا و تاسی کند و ماجرای آنان را بداند. (زاد المسیر ۳۵۰/۴).

«وَعَلَى اللَّهِ فَلْيَتَوَكَّلِ الْمُتَوَكِّلُونَ (12)»: تکرار نیست بلکه معنی ثبات و دوام بر توکل را دارد. یعنی بر توکل و اعتماد به خداوند متعال، ادامه بدهید و برآن پایدار بمانید. کسی میتواند صبر کند که تکیه‌گاهی داشته باشد واقعیت همین است که: مؤمنان متوکل تنها بر الله تکیه میکنند، در نتیجه با بر خورداری از عنایت و حمایت الله متعال نیرومند، در پناه دین وی مقتدر و عزتمند، و با تائید وی موفق و پیروز می شوند. مفسر تفسیر «صفوأة التفاسر» مرحوم شیخ علی صابونی میفرماید: در آیه مبارکه عصیان و نافرمانی با تکیه به نیروی مادی که در اختیار ستمگران است، نقاب را از چهره‌ی خود کنار می زند:

وَقَالَ الَّذِينَ كَفَرُوا لِرُسُلِهِمْ لَنُخْرِجَنَّكُمْ مِنْ أَرْضِنَا أَوْ لَتَعُوذُنَّ فِي مِلَّتِنَا فَأَوْحَى إِلَيْهِمْ رَبُّهُمْ لَنُهْلِكَنَّ الظَّالِمِينَ (۱۳)

و کسانی که کافر شدند به پیامبران شان گفتند: «ما قطعاً شما را از سرزمین خود بیرون خواهیم کرد، یا اینکه به دین ما باز گردید». پس پروردگارشان به آنها وحی فرستاد که: یقیناً ظالمان را هلاک خواهیم کرد. (۱۳)

تفسیر:

تهدید و تبعید، سیاست همیشگی زورگویان بی منطق است. در طول تاریخ همه‌ی انبیاء، گرفتار مخالفان بودند. طوری که میفرماید: «وَقَالَ الَّذِينَ كَفَرُوا لِرُسُلِهِمْ لَنُخْرِجَنَّكُمْ مِنْ أَرْضِنَا أَوْ لَتَعُوذُنَّ فِي مِلَّتِنَا» کافران بر آزار رسانی و بد رفتاری با انبیاء پافشاری نموده گفتند: به الله قسم! یا شما را از سرزمین‌های خویش اخراج میکنیم یا باید به دین ما برگشته و دین خویش را ترک نماید! یعنی کافران اصرار کردند تا یکی از این دو امر را بر پیامبران علیهم السلام تحمیل نمایند. البته این ظلم و تجاوزی آشکار از سوی آنان بود که پیامبران علیهم السلام را به صرف این که دعوت الله متعال را برای شان آورده‌اند، از خانه و سرزمین خودشان و از میان کسان و نزدیکانشان اخراج نمایند.

«فَأَوْحَى إِلَيْهِمْ رَبُّهُمْ لَنُهْلِكَنَّ الظَّالِمِينَ (13)»: خداوند متعال به پیامبران وحی کرد که: حتماً دشمنان کافر و ظالم را با عذاب ویرانگر محو و نابود خواهد کرد.

ملاحظه میشود که: دلیل هلاکت ظلم است، نه کفر و به تام صراحت دریافتیم که: ظلم، ظالم

دوام نمی یابد و ظالم، در نهایت امر نابود می شود.

وَلَنُسْكِنَنَّكُمْ الْأَرْضَ مِنْ بَعْدِهِمْ ذَلِكَ لِمَنْ خَافَ مَقَامِي وَخَافَ وَعِيدِ ﴿١٤﴾

و یقیناً شما را بعد از آنها در سرزمین سکونت خواهیم داد، این (وعده) برای کسی است که از وقوف در پیشگاه من بترسد، و از وعید (عذاب) من بیمناک باشد. (۱۴) کفار، زمین را منطقه‌ی قدرت‌نمایی خود بحساب می آورند، غافل از آنکه حکومت زمین به دست انبیا و مؤمنان میرسد. در برابر تهدید کفار: «لَنُخْرِجَنَّكُمْ مِنْ أَرْضِنَا» وعده خداوند: «وَلَنُسْكِنَنَّكُمْ الْأَرْضَ مِنْ بَعْدِهِمْ» (یقیناً شما را بعد از آنها در سرزمین سکونت خواهیم داد) آمده است.

خداوند متعال به اولیای خود به آنان (که حاملان رسالات آسمانی و راهنمایان بشری بودند) پیام فرستاد که حتماً ظالمان (کفرپیشه چون ایشان) را (به خاطر ظلم و ستمی که روا میدارند) نابود میکنیم. و ما شما را پس از ایشان در سرزمین (آنان) سکونت می‌بخشیم. یعنی: در سرزمین این کافرانی که شما را به إخراج از آن، یا بازگشت به دین خود تهدید کرده‌اند. «ذَلِكَ لِمَنْ خَافَ مَقَامِي وَخَافَ وَعِيدِ (14)»: ولی نباید فراموش کرد که: شرط پیروزی بر ظالمان، همانا داشتن تقواست. بناءً سرانجام ستوده، عاقبت خوش و پیروزی نهایی از آن کسانی است که از الله متعال بترسند و به هدایتش تمسک جویند، از قرار گرفتن در پیشگاه حق تعالی در محشر به هنگام حساب خوف داشته باشند و از هشدارهایش در مورد عذاب بیمناک باشند؛ در نتیجه به عمل صالح روی آورند. بنابر این عزت و مجد و توفیق همه در طاعت خدای متعال است.

باید با تمام قوت گفت که از: تهدید کفار نترسید که میگویند: «لَنُخْرِجَنَّكُمْ» بلکه از تهدید الله متعال بترسید که میفرماید: «خَافَ وَعِيدِ» (و از وعید (عذاب) من بیمناک باشد) در تفسیر البحر آمده است: وقتی آنها قسم یاد کردند که یا پیامبران را اخراج میکنند و یا باید به دین آنان برگردند، خدای متعال نیز قسم یاد کرد که آنها را نابود میکند. و چه اخراجی بزرگتر است از نابود کردنی که هرگز برگشتی به دنبال نخواهند داشت.

وَاسْتَفْتَحُوا وَخَابَ كُلُّ جَبَّارٍ عَنِيدٍ ﴿١٥﴾

و پیامبران از الله فتح (نصرت) طلبیدند و (سر انجام) هر متکبر سرکشى ناکام شد. (۱۵)

تفسیر:

باید گفت که: همه‌ی انبیا در انتظار پیروزی بودند. نوح علیه السلام میفرماید: «أَنِّي مَغْلُوبٌ فَأَنْتَصِرُ» (سوره قمر، 10). خداوند! من مغلوبم، کمکی برسان. سایر انبیا نیز از خداوند متعال فتح و پیروزی میخواستند: «رَبَّنَا افْتَحْ بَيْنَنَا وَ بَيْنَ قَوْمِنَا بِالْحَقِّ وَ أَنْتَ خَيْرُ الْفَاتِحِينَ» (اعراف، 89) پروردگارا! میان ما و قوم ما به حق حکم کن، کفار نیز به مسلمانان می گفتند: شما که میگویید ما در روزی پیروز خواهیم شد، پس آن روز کی فرامیرسد؟ «مَتَى هَذَا الْفَتْحُ» (سجده، 28). این جاست که قرآن کریم در تعداد زیاد از آیات از پیروزی پیامبران و نابودی کافران و عذاب آنان سخن بمیان آورده و با تمام قاطعیت به کفار اعلام میکند که آن روز به زودی فرا می رسد.

«وَ اسْتَفْتَحُوا وَ خَابَ كُلُّ جَبَّارٍ عَنِيدٍ (15)»

پیامبران پیروزی بر قوم خود را از خدا خواستار شدند. و تمام ظالمان منکر حق زیانمند و نابود شدند. یا معنی این است: کفار به گمان اینکه حق با آنهاست از الله متعال خواستند تا میان آنان و پیامبران علیه السلام فیصله نموده، ظالم را نابود ساخته و مظلوم را یاری

نماید پس چون الله متعال میانشان فیصله کرد، پیامبران علیهم السلام و مؤمنان را نصرت داد «و سرانجام هر جبار عنیدی ناکام شد» بنابر این هرکسی که با زور گویی، فخر فروشی و برتری طلبی بر دیگران، در نفس خود جبار و گردنکش است، از حق و راستی روی بر میگرداند، به ناروا جدال می ورزد و به دروغ دفاع می کند، عاقبت ناکام و نابود است.

«جبار»: متکبر و زورگویی است که برای هیچکس بر خود حقی را به رسمیت نمی شناسد. «عنید»: معاند و ستیزه جویی است که در برابر حق ستیزه پیشه کرده و از آن کناره می جوید، یعنی: کسی است که از اقرار به کلمه توحید: «لا اله الا الله» سرباز می زند. «تفسیر انوار القرآن»

مِنْ وَرَائِهِ جَهَنَّمُ وَيُسْقَى مِنْ مَاءٍ صَدِيدٍ ﴿١٤﴾

پشت سرش جهنم است، و از زرداب دوزخیان به او نوشانیده میشود. (۱۴) صدید: آبی است از چرک و خون که از پوست دوزخیان سرازیر می شود. تفسیر نور: «ترجمه معانی قرآن»

مفسر تفسیر المیسر: دکتر عایض بن عبدالله القرني می نویسد: از پیش روی این انسان زورگوی لجباز، آتش جهنم است که گرمای سوزانش دل و جان و مغز استخوانش را می سوزاند، نوشیدنی وی در آن، زرداب چرکین و خونی است که از اجساد فجار در دوزخ بیرون می آید.

نوشیدنی های اهل جهنم و اهل جنت:

قبل از همه باید گفت که: نوشیدنی های اهل جهنم در قیامت سوزنده است نه سیراب کننده: الف: «سُقُوا مَاءً حَمِيمًا فَقَطَّعَ أَمْعَاءَهُمْ» (آیه 15 سوره محمد). از آب جوشانی نوشانده می شوند که درون آن ها را قطعه قطعه می کند.

ب: «يُعَاثُوا بِمَاءٍ كَالْمُهْلِ يَشْوِي الْوُجُوهَ» (آیه: 29/سوره كهف) از آبی همچون مس گداخته پذیرایی می شوند، که حرارت آن جسم آنرا کباب می کند.

اما بالعکس نوشیدنی های اهل جنت همان است که: جنتیان در کنار نهلهایی از آب گوارا زندگی میکنند و از شیر و عسل مصفا که از طرف خداوند برای آنان آماده شده است استفاده می کنند و از همه نعمت های الهی مستفید میشوند. «و سَقَاهُمْ رَبُّهُمْ شَرَابًا طَهُورًا» (آیه 21 / سوره انسان).

يَتَجَرَّعُهُ وَلَا يَكَادُ يُسِيغُهُ وَيَأْتِيهِ الْمَوْتُ مِنْ كُلِّ مَكَانٍ وَمَا هُوَ بِمَيِّتٍ وَمِنْ وَرَائِهِ عَذَابٌ غَلِيظٌ ﴿١٧﴾

(به سبب تلخی و داغی) آن را جرعه جرعه می نوشد و نزدیک نیست که به آسانی از گلویش بگذرد و مرگ از هر سو به سراغ او می آید، لیکن نمی میرد، و به تعقیب آن، عذاب سختی در پیشروی خود دارد. (۱۷)

تشریح لغات و اصطلاحات:

«يَتَجَرَّعُهُ»: با زحمت ورنج آن را جرعه جرعه می نوشد. «لَا يَكَادُ يُسِيغُهُ»: اصلاً گوارایش نمی یابد.

«يَأْتِيهِ الْمَوْتُ»: مراد اسباب و موجبات مرگ است.

«مِنْ وَرَائِهِ»: گذشته از عذاب قبلی. در برابر او و بر سر راه وی. تفسیر نور: «ترجمه معانی قرآن».

تفسیر:

«يَتَجَرَّعُهُ وَلَا يَكَادُ يُسِيغُهُ»: از بس که تلخ و بدمزه میباشد، کافر می‌کوشد تا آن زرداب چرکین را در دوزخ جرعه جرعه بنوشد اما نمی‌تواند آن را فروبرد از آنکه بی نهایت بدبو، زهر آگین گلوگیر، بسیار تلخ، وجوشان است.

«وَأَيُّهَا الْمَوْتُ مِنْ كُلِّ مَكَانٍ»: و عذاب به انواع و اشکال گوناگون، بر سراغ اش، به هر عضوی از اعضای بدنش و همراه باهر رگ و شریان، رگ و پوستش یعنی در نهایت امر سلول سلولش را در بر می‌گیرد.

«وَمَا هُوَ بِمَيِّتٍ وَمِنْ وَرَائِهِ عَذَابٌ غَلِيظٌ (17)»: آرزو دارد که بمیرد تا آسوده شود ولی نمی‌میرد و نه هم به حیاتی سعادت‌مندانه و پسندیده زنده می‌ماند؛ بلکه اوست و آن عذاب دردناک ابدی که پیوسته در دوزخ گریبانگیرش می‌باشد. و این عذاب افزایش هم می‌یابد.

خواننده محترم!

از فحوای آیه مبارکه بر می‌آید که: عذاب اهل دوزخ ذره ذره است تا شکنجه‌ی آنان بیشتر باشد. و یا به تعریف دیگر عذاب دوزخ تدریجی و دائمی است.

عذاب‌های گوناگون، دوزخیان را تا مرز مرگ پیش می‌برند، ولی آنان نمی‌میرند. یعنی اینکه دوزخیان مرگ ندارند و عذاب دوزخ سبب مرگ شان نمی‌شود.

و طوری که یادآور شدیم عذاب‌ها، عقبه‌های سخت‌تری دارد و رو به افزایش است.

قرآن عظیم الشان با چندین تعبیری وصف عذاب قیامت را به بیان گرفته است که از جمله با تعبیری چون: «الْأَلِيمُ»، «الشَّدِيدُ»، «غَلِيظٌ»، «عَظِيمٌ» که همه اشاره به شدت و عظمت عذاب دارد. یاد آوری نمایم.

«اساغه» به معنای آشامیدن آب است با میل و رغبت. جمله‌ی «لَا يَكَادُ يُسِيغُهُ» یعنی هرگز با میل خود آن را نمی‌آشامد. «ترجمه معانی قرآن».

مَثَلُ الَّذِينَ كَفَرُوا بِرَبِّهِمْ أَعْمَالُهُمْ كَرَمَادٍ اشْتَدَّتْ بِهِ الرِّيحُ فِي يَوْمٍ عَاصِفٍ لَا يَقْدِرُونَ مِمَّا كَسَبُوا عَلَى شَيْءٍ ذَلِكَ هُوَ الضَّلَالُ الْبَعِيدُ (۱۸)

مثال آنانی که به پروردگارشان کفر ورزیدند اعمال‌شان مانند خاکستری است که تند بادی در یک روز طوفانی بر آن وزیده باشد، به هیچ چیزی از آنچه (دردنیا) کسب کرده بودند، قدرت ندارند. این همان گمراهی دور (و درازی) است. (۱۸)

تشریح لغات و اصطلاحات:

«مَثَلٌ»: صفت. حال و وضع. «رَمَادٍ»: خاکستر. «عَاصِفٍ»: طوفانی. «ذَلِكَ»: این کار و کوشش همراه با کفر و زندقه. این سرانجام بد و تباه. «الضَّلَالُ»: گمراهی. سرگشتگی. (سوره ابراهیم آیه 19) «ترجمه معانی قرآن»

تفسیر:

اعمال کفار، نباید انسان را خیره و دل‌باخته سازد، زیرا اساساً پوچ و بی‌ثمر است: در آیات قبلی، مطالبی از خسران و محرومیت ظالمان لجوج به بیان گرفته شد و خواندیم، «وَأَخَابَ كُلُّ جَبَّارٍ عَنِيدٍ ۱۵» و (سر انجام) (هر متکبر سرکشی ناکام شد) و در این آیه مبارکه به توضیح همان خسارت می‌پردازد.

قابل یاد آوری است که: خداوند متعال بدی‌های مؤمنان را در شرایطی به نیکی‌ها و حسنات تبدیل میکند، «يُبَدِّلُ اللَّهُ سَيِّئَاتِهِمْ حَسَنَاتٍ» «فرقان، 70». ولی اعمال بد کفار، حسناتشان را نابود میکند، «كِرَامًا شَدَّتْ بِهِ الرِّيحُ» و در آیات دیگر آمده است: «حَبِطَتْ أَعْمَالُهُمْ»

«عراف، 147.» یعنی اعمالشان محو میشود.

قرآن عظیم الشان همچنان در آیات متعددی موضوع پوچ شدن و بی ثمر بودن اعمال کفار را مطرح نموده است: از جمله میفرماید: «وَقَدِمْنَا إِلَىٰ مَا عَمِلُوا مِنْ عَمَلٍ فَجَعَلْنَاهُ هَبَاءً مَنْثُورًا» «فرقان، 23.» ما اعمال آنها را می آوریم و پوچ میکنیم. و اگر در باره‌ی کفار میخوانیم: «فَلَا نُقِيمُ لَهُمْ يَوْمَ الْقِيَامَةِ وَزْنًا» «کهف، 105.» در قیامت میزانی برای کفار به پا نمی کنیم، شاید اشاره به همین مطلب باشد.

همچنان در این آیه مبارکه مورد پوچ بودن و بی ثمر شدن اعمال تمام کفار میخوانیم: «مَثَلُ الَّذِينَ كَفَرُوا بِرَبِّهِمْ أَعْمَالُهُمْ كَرَمَادٍ اشْتَدَّتْ بِهِ الرِّيحُ فِي يَوْمٍ عَاصِفٍ»: اعمال کفار، آتشی است که جز خاکستر چیزی به جای نمی گذارد. یعنی: مثل کسانی که به پروردگار خود کافر شدند، اعمال آنان مانند خاکستری است که بادی تند در روزی طوفانی بر آن بوزد یعنی: اعمال نیک کفار مانند صلّه رحم، دادن صدقه به فقرا، نیکی با والدین و امثال آن تباه و مردود است و خداوند متعال آنها را محو و نابود میکند چنانکه باد تند در روز طوفانی به سرعت خاکستر را برداشته و آنها را به هم‌جا می پراکند، به طوری که آن خاکستر کلاً نابود شده و جای آن چنان خالی میماند که گویی در آنجا هیچ چیزی نبوده است.

پس همچنین است اعمال نیک کافران که تندباد کفر و ریاکاری آن را از بین برده و از این رو برای آن نزد حق تعالی هیچ منفعتی باقی نمی ماند.

شیخ قرطبی در تفسیر خویش می نویسد: خداوند متعال این آیه را برای مجسم نمودن اعمال کفار آورده است؛ همان طور که تندباد در یک روز طوفانی خاکستر را پخش و پراکنده می کند اعمال آنها نیز نابود شده و به هدر میرود؛ زیرا در آن اعمال غیر خدا را شریک قرار داده اند. (قرطبی ۳۵۳/۹).

«لَا يَقْدِرُونَ مِمَّا كَسَبُوا عَلَىٰ شَيْءٍ ذَلِكَ هُوَ الضَّلَالُ الْبَعِيدُ (18)» کفار به ثواب اعمال نیک خود نایل نمی آیند؛ زیرا کفر سبب تباه شدن اعمال آنها گشته است، همان گونه که انسان نمیتواند به خاکستر بر باد رفته دست یابد.

بناءً شرک و کفر از بین برنده اعمال نیک اند چنانکه باد از بین برنده خاکستر می باشد، به راستی که اعمال شان از ایمان و اخلاص خالی است از این رو هر تلاشی که بر قاعده تقوی و طاعت حق تعالی استوار نباشد، در واقع گمراهی است دور از صراط مستقیم، پس عمل بی بهره از اخلاص، همانند جسم بدون جان است.

خوانندگان محترم!

در آیات متبرکه قبلی ملاحظه نمودیم که: پروردگار با عظمت به سبب کفر ورزی ناسپاسان و کافران و روی گردانیدنشان از بندگی راستین با او، اعمالشان را باطل و بیهوده گردانید. اینک در آیات متبرکه (19 الی 23) موضوعاتی از قبیلی دلیل یکتایی و توانایی الله متعال، گفتگوی مستضعفان و مستکبران و مناظره‌ی شیاطین و پیروانشان در دوزخ، پیروزمندی سعادت‌مندان در بهشت، مورد بحث قرار داده میشود. و سر انجام، آیه‌ی 23 به کافات مؤمنان اشاره می کند.

تفسیر:

أَلَمْ تَرَ أَنَّ اللَّهَ خَلَقَ السَّمَاوَاتِ وَالْأَرْضَ بِالْحَقِّ إِنَّ يَشَأْ يُذْهِبْكُمْ وَيَأْتِ بِخَلْقٍ جَدِيدٍ (۱۹) (ای انسان) آیا ندیدی که خداوند آسمانها و زمین را به حق آفریده است؟! اگر بخواید شما

را می برد و خلق جدیدی (به جای شما پدید) می آورد. (۱۹)

تفسیر:

قرآن عظیم الشان در آیات متعددی میفرماید که: ما آسمان‌ها و زمین را بیهوده و بازیچه نیافریدیم. «ما خَلَقْنَا السَّمَاوَاتِ وَالْأَرْضَ وَمَا بَيْنَهُمَا لِاعْبِينَ» (آیه: 38/سوره دُخَان) و باز هم در (آیه: 27/سوره ص) میفرماید: «ما خَلَقْنَا السَّمَاءَ وَالْأَرْضَ وَمَا بَيْنَهُمَا بَاطِلًا ذَلِكَ ظَنُّ الَّذِينَ كَفَرُوا» بلی این کفارند که خلقت هستی را بی هدف و باطل بحساب می آورند. بایدگفت که: آفرینش آسمان‌ها و زمین، بر اساس حکمت و مصلحت و هدفی شایسته و نیکی انجام گرفته است. «أَلَمْ تَرَ أَنَّ اللَّهَ خَلَقَ السَّمَاوَاتِ وَالْأَرْضَ بِالْحَقِّ» پس ای انسان! آیا ندانسته‌ای مگر با چشم دل نمی بینی که فقط خدای یگانه است که آسمان‌ها و زمین را در صنعی بدیع (که دلیل روشن حکمت تامه و قدرت کامله‌اش می باشد) از عدم آفریده است و آن‌ها را نه به بازی و عبث بلکه به حق آفریده تا بر عظمت و یگانگی‌اش پی برند و در نتیجه تنها او بی هیچ شریکی مورد پرستش قرار گیرد؟

مفسران می نویسند: یعنی آنها را بیهوده خلق نکرده است بلکه به منظوری بس بزرگ آنها را آفریده است.

«إِنْ يَشَاءُ يُدْهِبْكُمْ وَيَأْتِ بِخَلْقٍ جَدِيدٍ (19)» قبل از همه باید گفت که خالق لایزال؛ به بود و نبود ما اصلاً نیاز و ضرورتی ندارد، پس ای مردم! نباید با خود مغرور شویم، الله متعال همانطوریکه قدرت ایجاد را دارد قدرت نابود کردن را هم دار می باشد.

هستی و دوام آن، به اراده و مشییت الهی وابسته است. اگر الله متعال بخواهد شما را از بین برده و خلق جدیدی غیر از شما را پدید می آورد که نسبت به شما برایش فرمانبرتر و عابد پیشه‌تر باشند، پس آفرینش و فنای شما بر او تعالی ساده، اسان و سهل می باشد.

ابن عباس (رض) میفرماید: یعنی ای جماعت کفار! خدا می‌خواهد شما را نابود کند و قومی بهتر و مطیع‌تر را جایگزین شما کند. (زاد المسیر ۴/۳۵۵).

وَمَا ذَلِكَ عَلَى اللَّهِ بِعَزِيزٍ ﴿٢٠﴾

و چنین امری برای الله مشکل و ناممکن نیست. (۲۰)

میراندن شما و این تبدیل و جابه جایی، بر حق تعالی امری دشوار نیست، بلکه بسیار آسان است، زیرا قدرتش نافذ و فرمانش غالب می باشد.

وَبَرَزُوا لِلَّهِ جَمِيعًا فَقَالَ الضُّعَفَاءُ لِلَّذِينَ اسْتَكْبَرُوا إِنَّا كُنَّا لَكُمْ تَبَعًا فَهَلْ أَنْتُمْ مُغْنُونَ عَنَّا مِنْ عَذَابِ اللَّهِ مِنْ شَيْءٍ قَالُوا لَوْ هَدَانَا اللَّهُ لَهَدَيْنَاكُمْ سَوَاءٌ عَلَيْنَا أَجْرُنا أَمْ صَبَرْنَا مَا لَنَا مِنْ مَحِيصٍ ﴿٢١﴾

و (در روز قیامت) همگی در پیشگاه الله حاضر (و آشکار) می شوند، پس (در این هنگام) ضعیفان به مستکبران میگویند: «همانا ما پیرو شما بودیم، پس آیا میتوانید چیزی از عذاب الله را از ما دفع کنید؟». (آنها) گویند: «اگر خداوند ما را هدایت کرده بود، ما (نیز) شما را هدایت می کردیم، چه بی تابی کنیم و چه صبر نماییم، برای ما یکسان است، (هیچ) گریز گاهی برای ما نیست». (۲۱)

تشریح لغات و اصطلاحات:

«بَرَزُوا»: آشکار شدند. به دشت وسیع و فراخی آمدند. «تَبَعًا»: پیروان. مصدر است و به صورت وصف جمع، یعنی تابعان آمده است. «مُغْنُونَ»: بی نیاز کنندگان. کفایت‌کنندگان. دفع‌کنندگان. «مَحِيصٍ»: راه نجات. گریزگاه. (تفسیر نور: «ترجمه معانی قرآن»)

تفسیر:

«وَبَرِّزُوا لِلَّهِ جَمِيعاً»: همه ای مردم در روز رستاخیز از قبرهای شان برای ملاقات پروردگارشان بیرون می‌آیند و برای حساب و کتاب حاضر می‌شوند. یعنی: همگی در روز قیامت از قبرهای خود به سوی «براز» (دشت وسیع و فراخی) بیرون می‌آیند و آن عرصه محشر است که جایی است فراخ و نمایان و همگی (اعم از نیکوکار و بدکار) یکجا در آن گرد می‌آیند. و چیزی از نظر خداوند متعال پوشیده نیست. اما فخر رازی در تفسیر خویش مینویسد: «بَرِّزُوا» به لفظ ماضی برای تعبیر از آینده آمده است؛ زیرا الله از هر چیز خبر بدهد حق و درست است و بصورت یقین تحقق یافته و به صحنه‌ی وجود آمده است. و شبیه آن است آیه‌ی «وَ نَادَى أَصْحَابُ الْجَنَّةِ أَصْحَابُ النَّارِ أَنْ قَدْ وَجَدْنَا مَا وَعَدَنَا رَبُّنَا حَقًّا فَهَلْ وَجَدْتُمْ مَا وَعَدَ رَبُّكُمْ حَقًّا قَالُوا نَعَمْ فَأَذَّنَ مُؤَذِّنٌ بَيْنَهُمْ أَنْ لَعْنَةُ اللَّهِ عَلَى الظَّالِمِينَ» (سوره اعراف) (واهل بهشت، دوزخیان را صدا زنده که ما آنچه را پروردگارمان وعده داده بود، حق و راست یافتیم (و به آن رسیدیم)، آیا شما وعده‌های پروردگارتان را حق یافتید؟ (ما در لذت و نعمتیم، آیا شما هم در رنج و عذابید؟) گویند: بلی. پس منادی میان آنان اعلام کند که لعنت خدا بر ظالمان باد. (تفسیر فخر رازی ۱۰۷/۱۹).

«فَقَالَ الضُّعَفَاءُ لِلَّذِينَ اسْتَكْبَرُوا إِنَّا كُنَّا لَكُمْ تَبَعًا»: در این بین پیروان به رؤسا و پیشوایانی خویش می‌گویند: ما در دنیا تحت سرپرستی شما بودیم و به فرمان شما گردن می‌نهادیم و به دستوری که صادر میکردید انجام می‌دادیم.

و از آن اطاعت هم می‌کردیم. «فَهَلْ أَنْتُمْ مُعْتُونَ عَنَّا مِنْ عَذَابِ اللَّهِ مِنْ شَيْءٍ»: پس آیا امروز همانطوریکه در دنیا به ما وعده کرده‌اید، با دفع عذاب خواهید پرداخت؟ استفهام برای توبیخ و سرزنش است. «قَالُوا لَوْ هَدَانَا اللَّهُ لَهَدَيْنَاكُمْ»: هدایت و ضلالت رهبران وز عمای جامعه، در سعادت یا شقاوت مردم نقش مهمی دارد. طوریکه در آیه مبارکه آمده است که: پیشوایان و رؤسای شان معذرت خواسته و می‌گویند: اگر خدا ما را به ایمان هدایت می‌کرد، ما هم شما را به آن هدایت می‌کردیم، اما گمراهی نصیب ما شد و ما هم شما را گمراه کردیم. بنابراین سرزنش و بی‌تابی سودی ندارد. ملاحظه می‌داریم که یکی از عذاب‌های روحی و روانی زعماء و رهبران فاسد جامعه در قیامت، همانا اقرار آنها به عُجز، ناتوانی و بدبختی خود، در برابر پیروان خویش است که آنرا با تمام صراحت اقرار و بیان می‌دارند.

«سَوَاءٌ عَلَيْنَا أَجْرُ غَنَا أَمْ صَبْرُنَا» (۲۱) «بناءً امروز بی‌تابی شکیبایی به ما و شما سودی نمیرساند؛ آنها که در دنیا، به انبیاء میگفتند: برای ما فرقی ندارد که ما را موعظه کنید یا نکنید. «سَوَاءٌ عَلَيْنَا أَوْ عَظَّتْ أَمْ لَمْ تَكُنْ مِنَ الْوَاعِظِينَ» «سوره شعراء، 136. در قیامت هم می‌گویند: فرقی ندارد که ما چیغ و فریاد بکشیم یا آرام باشیم، به هر حال، دچار عذابیم. امام طبری می‌فرماید: دوزخیان اجتماعی تشکیل میدهند و به یکدیگر می‌گویند: بهشتیان به سبب گریه و زاری در پیشگاه الله متعال به بهشت نایل آمده‌اند، پس بیایید ما هم با گریه و زاری به درگاه الله متعال رو آوریم. آنگاه گریه را سر میدهند، اما وقتی دیدند گریه برایشان هم سودی و فایده ای نمیرساند، می‌گویند: بیایید صبر کنیم. آنگاه صبر را در پیش می‌گیرند صبری که مانندش دیده نشده است. وقتی دیدند آنها نفعی را در بر ندارد، باز می‌گویند: «سَوَاءٌ عَلَيْنَا أَجْرُ غَنَا أَمْ صَبْرُنَا». (تفسیر طبری ۲۰۰/۱۲).

و مقاتل فرموده است: پانصد سال بی‌تابی میکنند و پانصد سال هم صبر میکنند. (تفسیر زاد المسیر ۳۵۶/۴).

«ما لَنَا مِنْ مَّحِيصٍ (21)» به یاد داشته باشید و نباید فراموش کنید که: فرار از محکمه عدل الهی و جزای الهی امکان پذیر نیست. عذاب الهی از طاقت و توان انسان خارج است، همچنان به یاد داشته باشید که نه هم ناشکیبی و بی‌قراری به حال ما و شما سودی رسانده میتواند، چراکه حاصلی از آن متصور نیست در نتیجه از عذاب الله متعال نه گریز گاهی وجود دارد و نه پناهگاهی، بلکه عذابی است پیوسته و مجازات است سخت و سنگین که در آن هیچ تخفیفی وجود ندارد.

وَقَالَ الشَّيْطَانُ لَمَّا قُضِيَ الْأَمْرُ إِنَّ اللَّهَ وَعَدَكُمْ وَعَدَ الْحَقُّ وَوَعَدْتُمْ فَأَخْلَفْتُمْ وَمَا كَانَ لِي عَلَيْكُمْ مِنْ سُلْطَانٍ إِلَّا أَنْ دَعَوْتُكُمْ فَاسْتَجَبْتُمْ لِي فَلَا تَلْمُزُونِي وَلَوْ مَوْأ أَنفُسِكُمْ مَا أَنَا بِمُصْرِحِكُمْ وَمَا أَنْتُمْ بِمُصْرِحِي إِنْ كَفَرْتُمْ بِمَا أَشْرَكْتُمُونَ مِنْ قَبْلُ إِنَّ الظَّالِمِينَ لَهُمْ عَذَابٌ أَلِيمٌ ﴿٢٢﴾

ووقتی که کار (قضاوت) به پایان برسد (و کار از کار بگذرد) شیطان میگوید: الله به شما وعده راست داد و من به شما وعده دادم و با شما وعده خلافی کردم. و من هیچ سلطه ای بر شما نداشتم جز اینکه شما را دعوت دادم و شما هم دعوتم را پذیرفتید. پس مرا ملامت نکنید و خود را ملامت کنید، نه من به فریاد شما می‌رسم و نه شما به فریاد من می‌رسید، البته به اینکه پیش از این شما مرا شریک الله قرار می‌دادید کافر. بی‌گمان ظالمان برایشان عذاب دردناک است. (۲۲)

تفسیر:

«وَقَالَ الشَّيْطَانُ لَمَّا قُضِيَ الْأَمْرُ» بعد از آنکه مردم از مسأله‌ی حساب و کتاب فارغ شدند و حساب و کتاب شان به اتمام برسد؛ گروهی به سوی بهشت و گروهی دیگر به سوی دوزخ روان شدند در این هنگام شیطان میگوید: ای پیراوان من! «إِنَّ اللَّهَ وَعَدَكُمْ وَعَدَ الْحَقُّ» وعده‌های الهی، حق و مطابق با واقع است. در حقیقت الله متعال در دنیا به شما وعده داد و وعده‌ای راست و حق بر اینکه به زودی شما را برخواهد انگیزت و مورد حسابرسی قرار خواهد داد، آنگاه خدا به وعده‌ی خود وفا کرد. «وَوَعَدْتُمْ فَأَخْلَفْتُمْ» و من نیز به شما وعده دادم اما وعده‌ای دروغ که گفتم: نه رستاخیزی درکار است و نه حساب و کتابی، اکنون وعده‌ی الله محقق شد و وعده‌ی من دروغین برآمد یعنی اینکه من دروغ گفتم و به شما خلاف وعده کردم.

خصوصیت شیطان همین است که؛ با وعده‌های خویش انسان را فریب میدهد. «وَوَعَدْتُمْ فَأَخْلَفْتُمْ» چنانکه در جای دیگر آمده است: «يَعِدُهُمْ وَيُمَنِّيهِمْ وَمَا يَعِدُهُمُ الشَّيْطَانُ إِلَّا غُرُورًا» (شیطان) به آنان وعده میدهد وایشان را در آرزو می‌افکند و شیطان جز فریب، وعده‌ای به آنان نمی‌دهد. (نساء، 120).

«وَمَا كَانَ لِي عَلَيْكُمْ مِنْ سُلْطَانٍ» لیکن این امر روشن است که من چنان نیروی قهریه‌ای نداشتم که پیروانم را به زور بر راه باطل وادارم و نه هم بر آنچه شما را به سویش فرا میخواندم دلیل و حجت آشکاری داشتم.

باید گفت که: شیطان، انسان را مجبور به انجام کار زشت و بد نمی‌سازد، بلکه فعالیتش در دایره و سوسه و دعوت خلاصه می‌گردد. طوریکه میفرماید: «إِلَّا أَنْ دَعَوْتُكُمْ فَاسْتَجَبْتُمْ لِي» جز این که به سوسه و آراستن شما را به گمراهی دعوت کردم و شما هم به میل و

اختيار خود دعوتم را پذيرفتيد.

خواننده محترم!

گناهكار در قيامت دست و پا ميزند تا براي خود شريك جرم پيدا كند و انحراف خود را به گردن ديگران بيندازد. گاهي ميگويد: دوست بد مرا منحرف كرد. «لَقَدْ أَضَلَّنِي عَنِ الذِّكْرِ» (فرقان، 29). گاهي ميگويد: رهبران فاسد مرا فاسد كردند. «لَوْ لَا أَنْتُمْ لَكُنَّا مُؤْمِنِينَ» (سبا، 31). گاهي شيطان را ملامت ميكند و او را عامل گمراهي خود قلمداد مي دارد، اما شيطان ميگويد: «مَرَّاسِرْزَنْشْ نَكْنِيدْ، «فَلَا تَلُومُونِي وَ لُومُوا أَنْفُسَكُمْ»

(پس مرا ملامت نكنيد و خود را ملامت كنيد) من جز وسوسه و دعوت كاري ديگري نداشتم. انحراف از جانب شما صورت گرفته است.

تسلط نداشتن شيطان بر انسان، هم مورد تأييد خداوند است و هم خود شيطان به آن اقرار دارد. «إِنَّ عِبَادِي لَيْسَ لَكَ عَلَيْهِمْ سُلْطَانٌ» (سوره حجر، 42). تو بر بندگان خالص من تسلطی نداری. در اين آيه نيز ميگويد: «مَا كَانَ لِي عَلَيْكُمْ مِنْ سُلْطَانٍ» و من هيچ سلطه ای بر شما نداشتم.

«فَلَا تَلُومُونِي وَ لُومُوا أَنْفُسَكُمْ» بنا بر اين حالا مرا ملات و سرزنش نكنيد. ما نبايد گناه خود را به گردن شيطان به اندازيم. بلكه حق همين است كه بايد خود را سرزنش كنيم؛ چون گناه از خود ما سر زده است. ديده ميشود كه: روزی آمدنی كه: حتی شيطان لعین، انسان فاسد را هم سرزنش و ملامت می كند. الهی ما را از اين روز كه ابليس ما را ملامت و سرزنش كند نگهداری. آمين يارب العالمين.

«مَا أَنَا بِمُصْرِحِكُمْ وَ مَا أَنْتُمْ بِمُصْرِحِيَّ» نبايد فراموش كنيد كه: در قيامت همه ای رابطه ها قطع ميشود. «مَا أَنَا بِمُصْرِحِكُمْ» (رهبران باطل و پيروان آنان از يكديگر بيزاری ميجويند. شيطان به پيروان خویش ميگويد: شما از كسي پيروي كرديد كه نه بر دعوتش نيرويی دارد و نه برهانی لذا اشتباه از خود شما بود، بدانيد كه من امروز هرگز به فریاد و داد شما رسیده نتوانسته و شما را از چنگ مجازات رها ساخته نمی توانم چنانكه شما نيز نمی توانيد مرا از خشم و غضب خدای جبار يا از عذاب سوزان نار، رهايی بخشيد.

ناگفته نبايد گذاشت كه: پيروان گمراه نيز به رهبران نا اهل و خبيث خود ميگويند: اگر برای ما فرصتی پيش آيد و دو باره به دنيا برگرديم ما نيز از شما بيزاری خواهيم جست. «لَوْ أَنَّ لَنَا كَرَّةً فَنَتَبَرَّأَ مِنْهُمْ كَمَا تَبَرَّأُوا مِنَّا» (سوره بقره، 167).

«إِنِّي كَفَرْتُ بِمَا أَشْرَكْتُمُونِ مِنْ قَبْلُ» من از شرک شما كه غير الله را با وی همراه ساختيد، بيزاری ميجويم و همچنان از اينكه مرا با خدای سبحان شريك قرار داديد اعلام برائت ميكنم، والا و برتر است خدای سبحان از شايبه شرک.

بايد با تمام صراحت گفت كه: استجابت از دعوت های شيطانی، ظلم به خود انسان محسوب ميشود طوريكه ميفرمايد: «إِنَّ الظَّالِمِينَ لَهُمْ عَذَابٌ أَلِيمٌ» (22) در حقيقت ستمكارانی كه عبادتشان را برای غير مستحق آن صرف کرده، حق را رها نموده و باطل را برگزيده اند، در آتش جهنم عذابی سخت، هميشگی و پردرد دارند.

مفسرين گفته اند: اين سخنان زمانی گفته ميشوند كه بهشتيان در بهشت و دوزخيان در دوزخ مستقر گردند و در آن موقع دوزخيان سرزنش ابليس را آغاز ميكنند، آنگاه ابليس در بين آنان سخنانی ميگويد كه قرآن از آن خبر داده است. (فخر رازی ۱۱۰/۱۹).

مفسر حسن بصري ميفرمايد: در روز قيامت شيطان بر منبری از آتش سخنرانی ميکند كه

تمام خلائق آن را می‌شنوند. (تفسیر قرطبی ۳۵۶/۹).

خوانندگان محترم!

در آیات متبرکه قبلی از حال و وضع سیاه بختان و مجازات شان در روز قیامت و حال و وضع سعادت‌مندان و رستگاری و سربلندی آنان در بارگاه پروردگار بحث بعمل آمد، اینک در آیات (24 الی 27) مثل کلمه ی حق (طیب، پاک) و مثل کلمه ی باطل (خبیث، ناپاک) بحث بعمل می آید: این آیات متبرکه باز هم برای هر دو گروه مثل آورده و معنویات را با محسوسات تقابل و همانند کرده است، تا معانی و مفاهیم قرآنی بیشتر در خاطره ها بماند و جای بگیرد.

وَأَدْخِلَ الَّذِينَ آمَنُوا وَعَمِلُوا الصَّالِحَاتِ جَنَّاتٍ تَجْرِي مِنْ تَحْتِهَا الْأَنْهَارُ خَالِدِينَ فِيهَا بِإِذْنِ رَبِّهِمْ تَحِيَّتُهُمْ فِيهَا سَلَامٌ ﴿٢٣﴾

و کسانی را که ایمان آوردند و کارهای نیک انجام دادند، به بهشت هایی در آورند، که از زیر [درختان] آن نهرها جاری است، در آنجا به اجازه پروردگارشان جاودانه اند، و در آنجا درود [خدا و فرشتگان] بر آنان، سلام گفتن است. (۲۳).

تفسیر:

و خدای متعال میان بندگان فیصله بعمل آورده نیکان را به سرای قرار که از زیر کاخها و درختان آن نهرها روان است وارد می‌سازد، در آنجا تا آنگاه که شب و روز تداوم داشته باشد به طور ابد ماندگار اند، فرشتگانی نیکو سرشت بر آنها درود می‌گویند، همراه با خشنودی پروردگار غالب آمرزگار، پس ایشان در امن و امان، در روح و ریحان، در زیر چمن‌های پر از تاکستان و باغستان و نخلستان، همراه با رضای رحمان و شادی دل‌ها و راحت ابدان، جاویدان به سر می‌برند.

ورود و داخل شدن به جنت :

«وَأَدْخِلَ»: باید گفت که داخل شدن اهل جنت به صورت ساده و معمولی به داخل جنت نبوده، بلکه جنتیان با احترام و تشریفات خاص به بهشت پذیرای میشوند. طوری که در (آیهی 73 / سوره ی زمر) میفرماید: «وَسِيقَ الَّذِينَ اتَّقَوْا رَبَّهُمْ إِلَى الْجَنَّةِ زُمَرًا حَتَّىٰ إِذَا جَاؤُهَا وَفُتِحَتْ أَبْوَابُهَا وَقَالَ لَهُمْ خَزَنَتُهَا سَلَامٌ عَلَيْكُمْ طِبْتُمْ فَادْخُلُوهَا خَالِدِينَ» (73) «کسانی که از پروردگارشان پروا داشتند گروه گروه به سوی بهشت سوق داده شوند تا چون به نزد آن رسند، درحالی که دروازه های بهشت گشوده شده است و نگهبانان بهشت به آنان گویند: «سلام بر شما پاک و پسندیده بودید، پس داخل شوید در حالیکه در آن جاویدانه خواهید بود). ولی وضع و حال دوزخیان بدتر از این است، آنان را با شکنجه به سوی عذاب کش میکنند: «خُدُوهُ فَعُلُّوهُ ثُمَّ الْجَحِيمَ صَلُّوهُ» (الحاقه، 30-31). او را بگیرد و ببندد و سپس به دوزخ پرتاب کنید.)

وجه زیبا است که در سوره الحاقه میفرماید: «وَأَمَّا مَنْ أُوتِيَ كِتَابَهُ بِشِمَالِهِ فَيَقُولُ يَا لَيْتَنِي لَمْ أُوتِ كِتَابِيهِ» 25 «وَلَمْ أَذْرْ مَا حَسَابِيهِ» 26 «يَا لَيْتَهَا كَانَتْ الْقَاضِيَةَ» 27 «مَا أَغْنَىٰ عَنِّي مَالِيهِ» 28 «هَلَّاكَ عَنِّي سُلْطَانِيهِ» 29 «خُدُوهُ فَعُلُّوهُ» 30 «ثُمَّ الْجَحِيمَ صَلُّوهُ» 31 «ثُمَّ فِي سِلْسِلَةٍ ذَرْعُهَا سَبْعُونَ ذِرَاعًا فَاسْلُكُوهُ» 32 «إِنَّهُ كَانَ لَا يُؤْمِنُ بِاللَّهِ الْعَظِيمِ» 33 «وَلَا يَحْضُرُ عَلَىٰ طَعَامِ الْمُسْكِينِ» 34 «(و اما کسی که نامه اعمالش به دست چپش داده شود، پس میگوید: ای کاش نامه‌ام بمن داده نمیشد. (26) و (ای کاش) نمی دانستم که حساب من چیست. (27) و ای کاش مرگ فیصله کننده و پایان کارم بود. (28) دارایی من هیچ نفعی

بمن نرساند.

(29) قدرت و پادشاهی من از دستم رفت. (30) (گفته می شود) او را بگیرید، پس به زنجیرش کشید. (31) باز او را در دوزخ داخل کنید. (32) باز در زنجیری که درازی آن هفتاد گز باشد او را ببندید. (33) چون او به الله بزرگ ایمان نمی آورد. (34) و (مردم را) برطعام دادن مسکین ترغیب نمی کرد. «ذراع» فاصله آرنج تانوک انگشتان است و در قدیم معیاری برای اندازه گیری بوده است و کلمه «هفتاد» یابه معنای حقیقی است و یاکنایه از زنجیر طولانی میباشد.

«جحیم» از «جحمة»، به آتش شعله ور گویند.

از فحوای آیات متبرکه فهمیده میشود که: داشتن ثروت و قدرت، در قیامت درحال و وضعیت انسان تاثیری را بوجود آورده نمی تواند و کدام فایده ای هم به حال انسان رسانده نمیتواند. این بدین معنی است که هدف از این است که در وقت ظاهر شدن مرگ در بدن نه صلاحیت عمل به انسان باقی می ماند و نه مال در ملکیت اش.

مطمین باید بود که ثروت اندوزی در دنیا، سبب حسرت و نقصان در قیامت میگردد. مطمین باید بود؛ سزای دستهایی که در دنیا برای هرگونه فساد و ستم باز بود، در قیامت غل و زنجیر می گردد.

انسانی که در قلبش نور معرفت الهی و در عملش، خدمت به مردم و خلق الله نباشد، بهتر است که بسوزد.

توجه به حال گرسنگان، در کنار ایمان به خدا مطرح است.

بر فرض که خود، توان کمک به مظلومین، مساکین و انسانهای بی بضاعت نداشته باشیم، باید دیگران را برای کمک به گرسنگان، فقرا و مساکین تشویق و ترغیب نمود. باید کمک رساندن و رسیدگی به حال و احوال فقرا شرط ندارد که فقیر، مؤمن باشد و یا هم غیر مؤمن.

«تَحِيَّتُهُمْ فِيهَا سَلَامٌ (23)»: بهشتیان اهل صفا و صمیمیت و سلام اند، نه نزاع و قهر، طوریکه؛ فرشته ها با احترام و اجلال به آنها سلام میکنند. یعنی: درود فرشتگان به بهشتیان در بهشت، سلام گفتن برای شان به حکم پروردگارشان است. یا درود برخی از بهشتیان بر برخی دیگر در بهشت سلام گفتن است.

بایدگفت که به صورت کل: در بهشت به هرسوکه نظر به اندازی، سلام است:

سلام از طرف الله عزوجل، به اهل بهشت: «سَلَامٌ قَوْلًا مِنْ رَبِّ رَجِيمٍ» (یس، 58).

سلام از طرف فرشتگان به مؤمنان: «سَلَامٌ عَلَيْكُمْ طِبْتُمْ فَادْخُلُوهَا» (زمر، 73).

سلام از طرف خود اهل بهشت به یکدیگر: «تَحِيَّتُهُمْ فِيهَا سَلَامٌ» 23 ابراهیم

أَلَمْ تَرَ كَيْفَ ضَرَبَ اللَّهُ مَثَلًا كَلِمَةً طَيِّبَةً كَشَجَرَةٍ طَيِّبَةٍ أَصْلُهَا ثَابِتٌ وَفَرْعُهَا فِي السَّمَاءِ ﴿٢٤﴾

آیا ندانستی که الله چگونه مثلی زده است؟ سخن پاک [که اعتقاد واقعی به توحید است] مانند درخت پاک است، ریشه اش استوار و پابرجا و شاخه اش در آسمان است. (۲۴)

تفسیر:

«أَلَمْ تَرَ كَيْفَ ضَرَبَ اللَّهُ مَثَلًا كَلِمَةً طَيِّبَةً كَشَجَرَةٍ طَيِّبَةٍ» این مثلی است که خدا متعال برای ایمان و شرک بیان فرموده است. بدین ترتیب ایمان را به درختی پاک و شرک را به درختی ناپاک تشبیه کرده است.

عقیده حق، کلمه‌ی طیبه‌ای است که اصل آن در قلب مؤمن ثابت است. «أصلها ثابت» و از الطاف خداوند آن است که مؤمنان را بر این عقیده حفظ میکند. «يُنَبِّئُ اللَّهُ الَّذِينَ آمَنُوا بِالْقَوْلِ الثَّابِتِ» (ابراهيم، 27).

طوری‌که در آیه مبارکه میفرماید: آیا ندیده و ندانستی که الله متعال کلمه طیبه توحید (لا اله الا الله) را چگونه وصف کرده است؟ او آن را به درختی بزرگ و پاکیزه که درخت نخل توصیف نموده است، قابل یادآوری است که: درخت توحید دارای ریشه‌ای ثابت بوده. تهدید ها، توطئه ها و دسایس دشمنان آن را از پای در نمی آورد.

ابن عباس (رض) میفرماید: کلمه‌ی طیبه یعنی: لا اله الا الله و درخت پاک یعنی: «مؤمن» (مختصر ۲/۲۹۶).

«أصلها ثابت و فَرْعُهَا فِي السَّمَاءِ (24)»: اصل و ریشه‌ی آن در زمین پاک استوار است و شاخه‌اش بلند و پر فروغ سر در آسمان دارد، همانند ساخته است؛ زیرا کلمه توحید نیز در دل‌های مؤمنان پایدار است و ثمر خویش را که عبارت از طاعات و انواع گوناگون عبادات است، همانند خوشه‌های عسلی، لذیذ و در دسترس خرما هر وقت و هر لحظه تقدیم می‌کند، همراه با صفای همیشه سبز و همیشه بهار، بسیاری منافع، قامت رسا و زیبا و کمال و استواری و صلابت آن.

در حدیث شریف به روایت انس (رض) آمده است که رسول الله صلی الله علیه وسلم فرمودند: «درحقیقت داستان ایمان مانند داستان درختی استوار است، درختی که ایمان عروق آن، نماز ریشه آن، زکات بیخچه‌های آن، روزه شاخه‌های آن، آزار دیدن در راه الله متعال سبزه آن، حسن خلق برگ‌های آن و بازداشتن خود از محرّمات الله متعال میوه آن است»

تُوتِي أَكْلَهَا كُلَّ حِينٍ بِإِذْنِ رَبِّهَا وَيَضْرِبُ اللَّهُ الْأَمْثَالَ لِلنَّاسِ لَعَلَّهُمْ يَتَذَكَّرُونَ ﴿٢٥﴾

هر زمان (و فصلی) میوه ی خود را به فرمان پروردگارش می دهد، و خداوند برای (هدایت) مردم مثلها می زند، باشد که یادآور شوند (و پند گیرند). (۲۵)

تشریح لغات و اصطلاحات:

«أَكْلَ»: میوه. ثمر.

«كُلَّ حِينٍ»: در هر زمان. هر چند در کره زمین درختانی وجود دارد که در فصول اربعه سال میوه از شاخه‌های آنها قطع نمیشود و با وجود داشتن میوه‌های قبلی، باز هم میوه میگیرند، ولی تشبیهات زیادی در زبان‌های مختلف داریم که اصلاً وجود خارجی ندارند. از جمله میگوئیم: قرآن همچون آفتابی است که غروب ندارد. هجران من همچون شبی است که پایان ندارد. (سورة ابراهيم/ آیه 26) تفسیر نور: «ترجمه معانی قرآن».

تفسیر:

«تُوتِي أَكْلَهَا كُلَّ حِينٍ بِإِذْنِ رَبِّهَا» بنا به خواست و اراده‌ی خدا همیشه ثمر و میوه میدهد. به قولی: مراد از این درخت پاکیزه، درخت خرمایی است که در فصول اربعه سال وحتى در تمام اوقات شبانه روز، بدون فرق میان فصل‌های زمستان و تابستان میوه می دهد. پس همچنان است درخت ایمان در قلوب مؤمنان که از میوه طاعات و برکات، فضایل، اخلاق و ارزش‌های زیبا آنچه را که صلاح خود انسان و انسان‌های دیگر در آن است هدیه میکند، در نتیجه برای صاحب آن پاداشی بزرگ و ثنا و سپاسی خجسته که خداوند متعال بدان داناست حاصل میشود. و انسان مؤمن به سبب آن وارد بهشت می شود.

حدیث شریف ذیل مؤید قول فوق است که رسول الله صلی الله علیه وسلم خطاب به اصحاب کرام فرمودند: «به من از درختی خبر دهید که همانند انسان مسلمان است، از برگ های آن هیچ نمی ریزد و میوه خود را در هر زمانی میدهد؟ سپس خود فرمودند: این درخت، درخت خرماس است.»

خواننده محترم!

جز ذات حق تعالی و ایمان به او، همه چیز فانی است، «كُلُّ شَيْءٍ هَالِكٌ إِلَّا وَجْهَهُ» (قصص، 88). و چیزی که فانی است نمی تواند برای همیشه ثمر دهد، ولی هر کاری که رنگ الهی و خدایی داشته باشد، ابدی است، «مَا عِنْدَكُمْ يَنْفَدُ وَمَا عِنْدَ اللَّهِ بَاقٍ» (نحل، 96). «صِبْغَةَ اللَّهِ وَمَنْ أَحْسَنُ مِنَ اللَّهِ صِبْغَةً وَ نَحْنُ لَهُ عَابِدُونَ» (بقره، 138). (این است رنگ آمیزی الهی (که برترین رنگهاست)، و کیست از الله زیباتر باعتبار رنگ (دین فطرت)؟ و ما تنها اورا عبادت میکنیم.)

درخت ایمان همواره ثمر میدهد و مؤمن در همه حال به یاد الله و در پی انجام وظیفه است، در آسانی یا سختی، در خوشی یا ناخوشی، در فقر و غنی. «وَيَضْرِبُ اللَّهُ الْأَمْثَالَ لِلنَّاسِ لَعَلَّهُمْ يَتَذَكَّرُونَ (25)» و حق تعالی مثلها را برای تفهیم مردم به بیان میگیرد، تا حقایق و مسائل برای شان روشن شود و در معانی مثلها اندیشیده، پند و عبرت بگیرند.

وَمَثَلُ كَلِمَةٍ خَبِيثَةٍ كَشَجَرَةٍ خَبِيثَةٍ اجْتُثَّتْ مِنْ فَوْقِ الْأَرْضِ مَا لَهَا مِنْ قَرَارٍ (۲۶)

و مثل کلمه‌ی خبیثه = (شرک، و گفتار پلید) همچون درخت پلید و (ناپاکی) است که از زمین برکنده شده، (و هیچ) قرار و ثباتی ندارد. (۲۶)

تفسیر:

«كَلِمَةٍ خَبِيثَةٍ»: مراد انسان های کافر و آلوده، سخن کفر و شرک، گفتار زشت و نادرست، دعوت به بی دینی، فتنه انگیزی، و غیره است. «اجْتُثَّتْ»: به معنای قلع و قمع و کندن است. جثه و تنه آن از زمین درآورده شده باشد. تفسیر نور: «ترجمه معانی قرآن»

«وَمَثَلُ كَلِمَةٍ خَبِيثَةٍ كَشَجَرَةٍ خَبِيثَةٍ»: مثال کفر مانند درخت ناپاک حنظل است. و خداوند متعال برای کلمه سیاه و رسوای کفر، درخت حنظل ناپاک را مثل آورده است که مزه آن تلخ بوده، از خیر و منفعت خالی است، «اجْتُثَّتْ مِنْ فَوْقِ الْأَرْضِ» عقاید باطل همچون علف های هرزه، ریشه های در عمق زمین ندارد، زیرا پایه و مبنای درست ندارند. و به سبب عدم ثبات از روی زمین کنده شده باشد.

ترمذی، نسائی، ابن حبان و حاکم به روایت حضرت انس (رض) نقل کرده است که رسول الله صلی الله علیه وسلم فرمود: شجره طیبه (که در قرآن ذکر شده) درخت خرماس است و شجره خبیثه، درخت حنظل است. (مظهری)

«مَا لَهَا مِنْ قَرَارٍ (26)» استقرار و ثباتی ندارد. کفر نیز ثبات و استقراری نداشته و خیر و برکتی ندارد.

بناءً نه اساس استوار و پایداری دارد و نه شاخه های بلند و آسمان آسا. پس همچنین است کافر که نه دارای اصول و اساسات ثابتی است، نه خیر قابل انتظاری از وی متصور است و نه نفع در دسترسی، نه از او عمل شایسته ای به آسمان بلند برده می شود و نه دعایی از او اجابت می گردد.

قابل یادآوری است که: عقاید و کلمات و انسان‌های آلوده و منحرف، نه ریشه دارند و نه میوه و نه گل و نه زیبایی و عطر، نه پایداری نه سایه و نه رشد، بلکه خاری بر سر راه دیگرانند.

در حالیکه کلمه حق و انسان مؤمن هم در ملکوت اعلی شاخ و برگ دارد و هم در دنیا پیوسته اوج و صعود تازه‌ای می‌یابد و مردم از او بهره‌مند می‌شوند.

ابن جوزی (رح) می‌فرماید: کسب و عمل مؤمن را از لحاظ برکت و ثوابی که دائماً از آن برخوردار می‌شود، به ثمر و میوه‌ای تشبیه کرده است که در همه‌ی اوقات آن را می‌چیند. پس هر وقت مؤمن می‌گوید: «لا إله إلا الله» کلمه به آسمان صعود کرده و خیر و منفعتش می‌آید. و عمل کافر قبول نمی‌شود و به آسمان صعود نمی‌کند و به محضر خدا نمی‌رسد؛ زیرا ریشه‌ای در زمین ندارد. و در آسمان هم شاخ و برگی ندارد. (زاد المسیر ۴/۳۶۰).

يُثَبِّتُ اللَّهُ الَّذِينَ آمَنُوا بِالْقَوْلِ الثَّابِتِ فِي الْحَيَاةِ الدُّنْيَا وَفِي الْآخِرَةِ وَيُضِلُّ اللَّهُ الظَّالِمِينَ وَيَفْعَلُ اللَّهُ مَا يَشَاءُ ﴿٢٧﴾

الله کسانی را که ایمان آوردند، با گفتار ثابت (کلمه توحید) در زندگی دنیا و (هم) آخرت پایدار (و ثابت قدم) می‌دارد، و ستمکاران را گمراه می‌سازد، و الله هر چه بخواهد؛ انجام می‌دهد. (۲۷)

تفسیر:

«يُثَبِّتُ اللَّهُ الَّذِينَ آمَنُوا بِالْقَوْلِ الثَّابِتِ فِي الْحَيَاةِ الدُّنْيَا» خداوند در این زندگی دنیایی مؤمنان را با سخن استوار که همانا کلمه طیبه: «أشهد أن لا إله إلا الله و أن محمدا رسول الله» و سایر سخنان حق است «ثابت میگرداند» زیرا گویندگان این سخن استوار، بر آن استمرار ورزیده و پیوسته بر آن پایدار می‌مانند، هم «در زندگی دنیا» چرا که هرگاه دشمنان الله متعال در دنیا ایشان را زیر فشار قرار دهند، یا شیطانهای انسی و جنی ایشان را به وسوسه درافکنند، ایشان بر کلمه حق ثابت و پایدار باقی می‌مانند.

«و فِي الْآخِرَةِ» «و» هم «در آخرت» یعنی: خداوند متعال مؤمنان را در وقت پرسش نکیر و منکر در قبر و در روز قیامت نیز، با سخن استوار ثابت میگرداند.

در حدیث شریف آمده است: «وقتی در قبر از مسلمان سؤال میشود، گواهی میدهد که جز خدا معبودی نیست و محمد پیامبر الله است. و این همان معنی فرموده‌ی الله متعال است که می‌فرماید: «يُثَبِّتُ اللَّهُ الَّذِينَ آمَنُوا...» (اخراج از بخاری، طبری نیز این نظر را پذیرفته است.)

«و يُضِلُّ اللَّهُ الظَّالِمِينَ» خدا ظالمان رانه در دنیا هدایت میدهد و نه در موقع سؤال ملکین به هنگام مرگ.

مفسران در تفاسیر خویش می‌نویسند: یعنی، خداوند، کافران و بی باوران را از نعمت و سعادت و رستگاری از عذاب باز می‌دارد؛ چون در دنیا ایمان نیاورده، شایستگی آن را کسب نکرده، در لجنزار هوسها و آرزوهای پست فرو رفته، در برابر آزمونها و دستورات آسمانی بی تاب بوده و امر حق را نپذیرفته‌اند.

جمهور مفسران برآنند که مراد از استواری مؤمن در زندگی آخرت، استواری وی در گفتن کلمه حق در قبر است، یعنی: وقتی مؤمنان از دین و معتقدات خود در قبر مورد پرسش قرار گیرند، آن را با سخنان ثابت، استوار و روشن، بی هیچ لکننت و تردد و یا نادانی‌ای بیان میکنند چنان‌که در جانب مقابل، کسی که از این توفیق بی بهره است، در پاسخ سؤال

نکیر و منکر میگوید: «نمیدانم!». آنگاه بهوی گفته میشود: «نه دانستی و نه هم خواندی». امام فخر رازی نیز میفرماید: «به قول مشهور، این آیه درباره پرسش دو فرشته نکیر و منکر در قبر و این که الله متعال کلمه حق را بر مؤمن تلقین نموده و او را بر گفتن حق استوار می گرداند، آمده است».

«و الله ظالمان را گمراه میکند» یعنی: حجتشان را از نزدشان گم‌و‌گور میکند. پس در قبرهایشان و در هنگامه حساب روز حشر، قادر به بیان آن نمیشوند. در حدیث شریف به روایت عثمان بن عفان (رض) آمده است: «چون رسول الله صلی الله علیه وسلم از دفن میت فارغ می شدند، بر سر قبر وی می ایستادند و میفرمودند: برای برادران آمرزش بخواهید و برایش پایداری مسئلت کنید زیرا او همین حالا مورد پرسش قرار می‌گیرد». «تفسیر انوار القرآن».

«وَ يَفْعَلُ اللَّهُ مَا يَشَاءُ (27)» «والله هر چه بخواهد انجام می دهد» یعنی: در وقت مرگ توفیق ادای کلمه شهادت میدهد و در وقت سؤال نکیر و منکر مؤمن را به قول حق گویا میکند لذا مشیت وی مطلق است و از آنچه میکند مورد پرسش قرار نمی‌گیرد.

از ابن عباس (رض) روایت شده است که فرمود: «چون مرگ مؤمن فرارسد، فرشتگان نزد او حاضر شده و بر او سلام میگویند، آنگاه به او مژده بهشت میدهند و چون بمیرد با جنازه وی همراه میشوند، سپس همراه مردم بر او نماز میگذارند، آنگاه چون دفن شود، در قبر خویش نشانده میشود و به او گفته میشود: پروردگارت کیست؟ میگوید: پروردگارم الله است. سپس به او گفته میشود: پیامبرت کیست؟ میگوید: پیامبرم محمد صلی الله علیه وسلم است. سپس به او گفته میشود: شهادتت چیست؟ میگوید: «أشهد أن لا إله إلا الله و أشهد أن محمدا رسول الله». در این هنگام قبرش به اندازه امتداد ساحه دیدش بر وی فراخ ساخته میشود. اما کافر: پس حکایت وی چنین است که فرشتگان در هنگام مرگ بر وی فرود می آیند و بر چهره و پشتش می زنند و چون به قبر در آورده شود، او را می نشانند، آنگاه به او گفته میشود: پروردگارت کیست؟ اما او هیچ جوابی نمی دهد زیرا الله متعال این حقیقت را فراموش وی میگرداند و چون به وی گفته شود: پیامبری که به سویت مبعوث شده کیست؟ باز هم در می ماند و هیچ پاسخی نمی دهد. و خدا ظالمان را این چنین گمراه میکند». «تفسیر انوار القرآن».

خوانندگان محترم!

بعد از اینکه در آیات فوق الذکر شرح احوال سعادت‌مندان و نیکبختان به بیان گرفته شد اینک در آیات (28 الی 34) بار دیگر به احوال کافران مکه اشاره میکند که: خداوند پیرامون «حرم» را نصیب آنان کرد، زندگی خوبی به آنان داد و محمد صلی الله علیه وسلم را از میان آنان برگزید؛ اما در برابر این نعمت ها قدرشناس بودند و سرانجام در آتش دوزخ افتادند. سپس به مؤمنان دستور میدهد تا به وسیله‌ی نماز و بخشش و انفاق، علیه نفس نافرمان بدانندیش به پیکار برخیزند.

أَلَمْ تَرَ إِلَى الَّذِينَ بَدَّلُوا نِعْمَتَ اللَّهِ كُفْرًا وَأَحَلُّوا قَوْمَهُمْ دَارَ الْبَوَارِ (۲۸)؟

آیا کسانی را که [شکر] نعمت الله را به کفران و ناسپاسی تبدیل کردند و قوم شان را به سرای نابودی و هلاکت درآوردند، ندیدی؟ (۲۸)

تفسیر:

«أَلَمْ تَرَ إِلَى الَّذِينَ بَدَّلُوا نِعْمَتَ اللَّهِ كُفْرًا»: ای مسلمان آگاه و هوشیار! آیا به کفار مکه

ننگریستی که به جای ایمان به خداوند متعال و شکر و سپاسش در برابر نعمت امنیت، نعمت عظمای رسالت محمد صلی الله علیه وسلم و وجود حرم مکی در میان خویش، کفر را برگزیدند.

مفسران گفته‌اند: آنها عبارتند از کفار که خدا آنان را در حریم امن خود جا داده است و گشایش زندگی را برای آنان فراهم کرده و محمد صلی الله علیه وسلم را در بین آنان مبعوث نموده است اما قدر این نعمت را ندانستند و به او کافر شده و او را تکذیب کردند که بر اثر این عمل خداوند متعال آنان را به قحطی و خشک سالی مبتلا کرد.

در این هیچ جای شکی نیست که: رهبران منحرف، مایه‌ی هلاکت و فساد جامعه میشوند و مردم را به جهنم میفرستند طوری که میفرماید: «وَ أَهْلُوا قَوْمَهُمْ دَارَ الْبُورِ (28)» آنها یعنی کفار همه نعمت را ناسپاسی کردند و در روز بدر پیروان و قوم خویش را به سوی سرای هلاک و رسوایی که آتش جهنم است رهبری نمودند؟ «دَارَ الْبُورِ» «بوار» به معنای بی رونقی و کساد شدیدی است که به هلاکت کشیده شود. (مفردات راغب).

کفار و مشرکان نعمت های بزرگ الهی را به کفر تبدیل کردند:

الف: آنان به جای نعمت توحید، راه شرک را در پیش گرفتند.

ب: نعمت فطرت پاک را رها کردند و به تقلید از نیاکان گمراه خود پرداختند.

ج: خرافات را بر وحی الهی ترجیح دادند.

د: در برابر نعمت رهبران آسمانی، ناسپاسی کردند و از طاغوت های خویش پیروی کردند.

شان نزول آیه 28 :

624- ابن جریر از عطاء بن یسار روایت کرده است: کلام عزیز «أَلَمْ تَرَ إِلَى الَّذِينَ بَدَّلُوا نِعْمَةَ اللَّهِ كُفْرًا...» در باره کشته‌شدگان قریش در جنگ بدر نازل شده است (طبری 20813).

جَهَنَّمَ يَصَلُّونَهَا وَبَسَّ الْقُرْآنُ (٢٩)

[سرای نابودی و هلاکت، همان] دوزخی است که در آن وارد می شوند، و بد قرارگاهی است. (٢٩)

یعنی آن سرای هلاکت آتش جهنم است که آنها سختی‌ها و مرارت‌های سوزانش را با همه وجود خویش لمس کرده و عذاب آن را می‌چشند و چه بد قرارگاهی است برای کافران و مستکبران. (تفسیر المیسر).

وَجَعَلُوا لِلَّهِ أَنْدَادًا لِيُضِلُّوا عَنْ سَبِيلِهِ قُلْ تَمَتَّعُوا فَإِنَّ مَصِيرَكُمْ إِلَى النَّارِ (٣٠)

و برای الله شریکانی مقرر نمودند تا مردم را از راه او گمراه کنند، بگو: [چند روزی از زندگی زودگذر دنیا] برخوردار شوید، ولی یقیناً بازگشت شما به سوی آتش است. (٣٠).

تشریح لغات و اصطلاحات :

«أَنْدَادًا»: جمع نِدْ، به معنی شبیه و نظیر و مانند و همتا آمده است (بقره/22 و 165). «تَمَتَّعُوا»: لذت ببرید. از زندگی بهره ببرید. «مَصِيرًا»: بازگشت (بقره / 285، آل عمران/28). تفسیر نور: «ترجمه معانی قرآن»

تفسیر:

«وَجَعَلُوا لِلَّهِ أَنْدَادًا لِيُضِلُّوا عَنْ سَبِيلِهِ» کفار برای خدای سبحان و تعالی شریک و همتای

قرار دادند و آنها را مانند خدا مورد پرستش قرار دادند، و خواستند بدینوسیله مردم را از دین خدا گمراه و منحرف کنند.

«قُلْ تَمَتُّعُوا فَإِنَّ مَصِيرَكُمْ إِلَى النَّارِ (30)» پس ای پیامبر! به آنان بگو: در این دنیای حقیر فانی کوتاه مدت، برخوردار شوید زیرا این دنیا بسیار زود دست خوش تحول و زوال می‌گردد و سپس شما به زودی در حصارى از خوف و هراس‌ها، زنجیرها و عذاب‌های سخت به سوى آتش جهنم رهسپار می‌شوید.

قطعاً مرجع و مقام نهایی شما آتش دوزخ و همان «دارالبوار» است. گویی گفته شد: اگر بر این شیوه ادامه دهید، بدانید که حتماً بازگشت شما به سوى دوزخ است.

قُلْ لِعِبَادِي الَّذِينَ آمَنُوا يُقِيمُوا الصَّلَاةَ وَيُنْفِقُوا مِمَّا رَزَقْنَاهُمْ سِرًّا وَعَلَانِيَةً مِنْ قَبْلِ أَنْ يَأْتِيَ يَوْمٌ لَا بَيْعَ فِيهِ وَلَا خِلَالَ (31)

به بندگان مؤمنم بگو: نماز را بر پا دارند، و از آنچه روزی به ایشان دادیم (مقداری را) پنهان و آشکار، انفاق کنند، پیش از آنکه روزی فرا رسد که در آن نه خرید و فروش است و نه پیوند دوستی و رفاقت. (31)

«قُلْ لِعِبَادِي الَّذِينَ آمَنُوا يُقِيمُوا الصَّلَاةَ»: ای پیامبر! به بندگان مؤمن حق تعالی که وعده پروردگارش را تصدیق کرده‌اند بگو: نماز را به کاملترین شکل با ادای آن در اوقات مخصوص و رعایت ارکان و آداب آن ادا نمایند.

باید گفت که: تنها داشتن ایمان قلبی برای یک شخص مؤمن کافی نمی‌باشد، بلکه نماز، انفاق و عمل صالح لازم و ضروری است. دین مقدس اسلام دین جامعی است. در دین اسلام رابطه با الله متعال و کمک به محرومان، در کنار هم و شرط قبولی یکدیگر می‌باشد، طوری که میفرماید: «وَيُنْفِقُوا مِمَّا رَزَقْنَاهُمْ سِرًّا وَعَلَانِيَةً» به ایشان بگو: «از آنچه ما به آنان روزی داده‌ایم، پنهان و آشکارا در راه های خیر صدقه دهند.

از جمله «مِمَّا رَزَقْنَاهُمْ» در آیه مبارکه واضح می‌گردد که: مورد انفاق، تنها مال نیست، بلکه از هر چه داریم باید انفاق کنیم. از جمله: علم و ثروت، چه آبرو و قدرت.

در ضمن قابل تذکر است که: انفاق باید از رزق الله یعنی مال حلال باشد، نه از هر مالی که داشتیم. زیرا در آیه مبارکه فرموده است: «رَزَقْنَاهُمْ» و فرمود «عندکم» قابل تذکر است: با این‌که هر يك از انفاق آشکار و پنهان آثاری دارند، ولی شاید بتوان گفت، انفاق پنهان بهتر است، چون در این آیه «سِرًّا» (مخفی و در خفا) بر «عَلَانِيَةً» (به صورت علنی و آشکارا) مقدم شده است.

همچنان انفاق آشکار، سبب تربیت نسل و تشویق دیگران و رفع تهمت از خود است.

«مَنْ قَبْلُ أَنْ يَأْتِيَ يَوْمٌ لَا بَيْعَ فِيهِ وَلَا خِلَالَ (31)»

اگر دنبال تجارت هستید پس بهتر است در دنیا با الله متعال معامله کنید، زیرا که در قیامت هیچ معامله خرید و فروش اصلاً وجود ندارد. بناءً قبل از فرا رسیدن روز قیامت که نه در آن خرید و فروشی وجود دارد، و نه دوستی که شفاعت کند و صداقتی، و نه فدیة دادن ها که به حال تان مفید شود.

اللَّهُ الَّذِي خَلَقَ السَّمَاوَاتِ وَالْأَرْضَ وَأَنْزَلَ مِنَ السَّمَاءِ مَاءً فَأَخْرَجَ بِهِ مِنَ الثَّمَرَاتِ رِزْقًا لَكُمْ وَسَخَّرَ لَكُمْ الْفُلْكَ لِتَجْرِيَ فِي الْبَحْرِ بِأَمْرِهِ وَسَخَّرَ لَكُمْ الْأَنْهَارَ (32)

الله ذاتی است که آسمان‌ها و زمین را آفرید و از آسمان آبی نازل کرد و با آن آب میوه‌های را پیدا کرد و روزی شما گردانید و کشتی را برایتان رام ساخت تا به حکم او در بحر

روان شود، و نهرها را برای شما مسخر کرد. (۳۲)

تفسیر:

واقعیت امر همین است که: شناخت از نعمات الهی، بهترین راه خدا شناسی است که با فهم عموم و عشق و انگیزه و عبادت همراه است. طوریکه میفرماید: «اللَّهُ الَّذِي خَلَقَ السَّمَاوَاتِ وَالْأَرْضَ» الله همان ذاتی است که آسمانها و زمین را خلق و ابداع کرده است. «وَأَنْزَلَ مِنَ السَّمَاءِ مَاءً» و باران را از ابر فرود آورد. در میان همه نعمت‌های الهی، آب یکی از مهم‌ترین نعمت‌ها بشمار می‌رود.

«فَأَخْرَجَ بِهِ مِنَ الثَّمَرَاتِ رِزْقًا لَكُمْ» به وسیله‌ی باران از همه گونه‌های نباتی، گیاهان و درختان خرم و بصورت کل انواع کشت و ثمر را زنده و شاداب گردانید، که از آنها مواد خوراکی مردم اعم از دانه‌ها، میوه‌ها و سبزیجات تأمین می‌شود.

مفسر جلیل‌القدر عالم اسلام سید قطب می‌نویسد: در اینجا کتاب هستی باز شده و در خطوط بی‌نهایتش از نعمت‌های بی‌شمار خدا داد سخن بعمل آمده است. آسمانها و زمین، آفتاب و ماه، شب و روز، دریاها و رودخانه‌ها، نزولات پربرکت آسمان و میوه‌ها این صفحات رنگارنگ از جهان هستی در معرض دیدها قرار گرفته است، اما انسان با دیدی عبرت نمی‌نگرد و با نظری عمیق آن را نمی‌بیند و با تعقل معتدل در آن نمی‌اندیشد و او را سپاسگزار نیست.

واقعاً آنها ستمکار و ناسپاس و کافرند که برای خدا شریک قرار می‌دهند در حالی که او خالق و رازق است و جهان را در راستای مصالح انسان مسخر گردانیده است.

«وَسَخَّرَ لَكُمْ الْفُلُوكَ لِتَجْرِيَ فِي الْبَحْرِ بِأَمْرِهِ»: و کشتی‌های بزرگ را به زیر فرمان شما مسخر گردانید تا به خواست الله متعال در بحر به حرکت درآمده و بر آن سوار شده، و از این کشتی‌ها در عرصه مختلف از جمله سفر، سیاحت، تجارت و انتقالات و جهاد و بصورت کل در منافع و منافع خویش استفاده بعمل آرید.

«وَسَخَّرَ لَكُمْ الْأَنْهَارَ (32)»: و رودخانه‌های شیرین را برای منافع مردم مسخر ساخت تا آب نوشیدنی، شستشو و آب امور زراعتی را تأمین کرده و زندگی آنان و حیوانات شان را سر و سامان بخشند، با جاری شدن رودخانه‌ها حیات هم جاری می‌شود و زندگی رونق می‌یابد، و خیر و برکت موج می‌زند و جوشان و خروشان می‌شود.

پس خدایی که این همه بر شما منت نهاد، بی‌شک سزاوار پرستش و شکر است.

وَسَخَّرَ لَكُمْ الشَّمْسَ وَالْقَمَرَ دَائِبِينَ وَسَخَّرَ لَكُمْ اللَّيْلَ وَالنَّهَارَ ﴿٣٣﴾

و برای شما آفتاب و ماه را که همیشه در حرکت اند، تابع کرد و تابع کرد برای شما شب و روز را. (۳۳).

«سَخَّرَ لَكُمْ»: مراد از تسخیر آفتاب و ماه، در خدمت منافع و مصالح انسان قرار دادن است. «دَائِبِينَ»: مثنی دایب، پیوسته در کار و تلاش. برابر برنامه ثابت و روشن معین به کار ادامه دهند. «ترجمه معانی قرآن»

تفسیر:

نه فقط زمین و نعمت‌های زمینی، بلکه آسمان و اجرام آسمانی نیز برای استفاده و بهره‌گیری بشر و مطابق نیازهای بشری آفریده شده‌اند. طوریکه میفرماید: «وَسَخَّرَ لَكُمْ الشَّمْسَ وَالْقَمَرَ دَائِبِينَ» و خداوند متعال برای شما آفتاب و ماه را (که پیوسته روانند) مسخر گردانید که در مدار فلکی خود در رفت و آمدند.

این دو پدیده هستی تأمین کننده منافع بسیار برای انسان‌ها می‌باشند، چون نور و روشنگری، شناخت حساب سال و ماه و تقویم، به پختگی رساندن میوه‌ها و... غیره. و یا هم معنی آن اینست که: آفتاب و ماه، همیشه به پیروی از فرمان الله متعال در حرکت و جریانند و هرگز از سیر و حرکت باز نمی‌مانند.

«وَسَخَّرَ لَكُمُ اللَّيْلَ وَالنَّهَارَ (33)» و شب را رام گردانید تا انسان، بعد از خستگی و پریشانی یک روز کاری فارغ از مشغله‌های روزانه در آن آرام گیرد و در خوابی خوش و راحت بخش تجدید نیرو کند. و روز را برای کار و معیشت و سازندگی و صنعت مسخر ساخت، بناءً شب و روز بستر انجام طاعات، ظرف زمانی رویش عبادات و مزرعه سبز اعمال نیک و ارزش‌های پاک اند.

وَأَتَاكُمْ مِنْ كُلِّ مَا سَأَلْتُمُوهُ وَإِنْ تَعَدُّوا نِعْمَتَ اللَّهِ لَا تَحْصُوهَا إِنَّ الْإِنْسَانَ لَظَلُومٌ كَفَّارٌ (۳۴)

و از هر چیزی که [به سبب نیازتان به آن] از او خواستید، به شما عطا کرد. و اگر نعمت‌های الله را شمار کنید، هرگز نمی‌توانید آنها را به شمار آورید. مسلماً انسان بسیار ظالم و ناسپاس است. (۳۴)

تشریح لغات و اصطلاحات :

«مَا سَأَلْتُمُوهُ»: آنچه خواسته باشید. یعنی خداوند در جهان به ودیعت نهاده است هر آنچه را که در زندگی بدان ضرورت دارید و خواهان آن می‌باشید.

«لَا تَحْصُوهَا»: آنها را نمی‌توانید سرشماری کنید و به حساب آورید. از مصدر إحصاء به معنی سرشماری کردن. «ظَلُومٌ»: بسیار ستمگر. «كَفَّارٌ»: بسیار ناسپاس. «ترجمه معانی قرآن» «وَأَتَاكُمْ مِنْ كُلِّ مَا سَأَلْتُمُوهُ»: و خداوند متعال همان ذاتی است که هرچه خواستید به شما عطا کرد، از مال و عیال و صحت و عافیت و امنیت و آسایش، همه‌ای ضروریات و نیازمندی‌های شما را برآورده ساخته است و هر آنچه را که احوال و معاش شما را بهبود بخشد و هر آنچه را که به زبان حال یا قال درخواست کرده‌اید، آن را برایتان فراهم کرده است.

باتأسف بایدگفت: خدایی که بشر را خلق نمود، همه‌ی خواست‌ها و ضروریات او را از راه درست برآورده ساخت، ولی با آنهم همین انسان مصروف رفع ضروریات خود از راه گناه به کار می‌گیرد.

خواننده محترم!

در (آیه 18 / سوره‌ی نحل) آمده است: «إِنْ تَعَدُّوا نِعْمَةَ اللَّهِ لَا تَحْصُوهَا إِنَّ اللَّهَ لَعَفُورٌ رَحِيمٌ» اگر بخواهید نعمت‌های الله متعال را بشمارید نمی‌توانید آنرا حساب کنید. همانا خداوند بخشنده و مهربان است.

در آیات قبل خواندیم که رهبران فاسد، مردم را به سوی غیر الله دعوت میکنند. «جَعَلُوا لِلَّهِ أُنداداً» این آیه مبارکه با زیبایی خاصی میفرماید: با آنکه از غیر خدا هیچ کاری ساخته نیست و هر که هر چه دارد از آن خداست، ولی انسان، بی‌توجه و ناسپاس است.

طوری‌که در آیه مبارکه آمده است: «وَإِنْ تَعَدُّوا نِعْمَتَ اللَّهِ لَا تَحْصُوهَا» اگر بخواهید نعمت‌هایش را بر شمارید و آنرا به حساب آرید، توانایی برشمردن آنها را ندارید؛ از بس که گوناگون و بسیار اند. و در ضمن بیشتر از آن است که به شمارش درآید.

«لَا تَحْصُوهَا»: انسان که قدرت ندارد نعمت‌های الله متعال را بشمارد، چه رسد به این که

بخواهد شکر آنها را به جای آورد. یعنی: به هیچ وجهی از وجوه، توان شمارش و احاطه نعمت های حق تعالی را ندارید و اگر شخصی از افراد بشر بخواهد تا نعمت های خداوند متعال را بر خود در آفرینش عضوی از اعضا یا حسی از حواسش به شمار آورد، هرگز بر این کار قادر نیست پس چگونه خواهد بود شمارش دیگر نعمت هایی که حق تعالی در کل اعضای وجودش آفریده است و نیز سایر نعمت هایی که از خارج وجودش بر او احاطه کرده و با اجناس و الوان مختلف و متنوع خود، او را در هر وقت و هر زمان از همه جهت زیر پوشش خویش قرار داده است.

«إِنَّ الْإِنْسَانَ لَظَلُومٌ كَفَّارٌ (34)»: انسان اسم جنس است. یعنی جنس انسان در ظلم و انکار مبالغه و زیاده روی میکند و با تجاوز از حدود الله متعال به خود ظلم میکند و منکر نعمت های الله میباشد، در سختی و مشکلات بی تابی میکند و به نعمت الله متعال ناسپاسی می نماید. ثروت را جمع میکند و از انفاق خود داری می ورزد. او از پروردگار ذوالجلال بسیار درخواست می کند؛ اما چون به مطلوبش دست بیابد، واجبات و مسئولیت های خویش را فراموش مینماید.

واقعیت امر همین است که: اگر انسان از نعمت های الهی استفاده درست بعمل نیاورد، مخلوق، بسیار ظالم و کفران کننده است.

خوانندگان محترم!

در آیات متبرکه (35 الی 41) در مورد دعای ابراهیم علیه السلام. بحث بعمل میاید. **وَإِذْ قَالَ إِبْرَاهِيمُ رَبِّ اجْعَلْ هَذَا الْبَلَدَ آمِنًا وَاجْنُبْنِي وَبَنِيَّ أَنْ نَعْبُدَ الْأَصْنَامَ (۳۵)** و [یاد کن] وقتی را که ابراهیم گفت: ای پروردگارا! این شهر [مکه] را منطقه ای امن قرار ده و من و فرزندانم را از پرستش بت ها دور بدار. (۳۵)

تشریح لغات و اصطلاحات:

«ءَامِنًا»: در امن و امان. محلّ امن و امان. «أَجْنُبْنِي»: به دورم دار.

تفسیر:

در این آیه مبارکه و آیات بعدی، سیمایی از دعاهای حضرت ابراهیم که نشان دهنده ی سوز و روح بزرگ اوست در این سوره مطرح گردیده است.

حضرت ابراهیم علیه السلام در دو فرصت زمانی برای مکه دعا کرده است: بار اول زمانی بود که اسماعیل و هاجر را در آن جا اسکان داد و گفت: «رَبِّ اجْعَلْ هَذَا بَلَدًا آمِنًا» (سوره بقره، 126) پروردگارا! این مکان را شهر امن قرار ده و بار دوم زمانی بود که جمعیتی به مکه آمد و در این شهر عملاً مسکن گزین شدند، در این جا هم ابراهیم علیه السلام دست به دعا برده و گفت: «وَإِذْ قَالَ إِبْرَاهِيمُ رَبِّ اجْعَلْ هَذَا الْبَلَدَ آمِنًا 35» و روزی رایادکنید که ابراهیم علیه السلام بعد از سکنی دادن اسماعیل و مادرش در مکه، به بارگاه ایزد متعال دعا کرد و گفت: پروردگارا! از تو میخواهم که مکه را شهری امن گردانی که هر کس در آن فرود می آید احساس امنیت کرده و از خوف و ترس در امان باشد.

«ءَامِنًا»: به معنی در امن و امان. محلّ امن و امان، آمده است.

باید گفت که: امنیت و استقرار، شرط لازم برای زندگی و حیات است، اگر امنیت و استقرار نباشد جامعه ها از استحکام لازم برخوردار نخواهد بود، مراکزی عبادتی باید امنیت داشته باشد. وظیفه زُما و رهبران یک جامعه است تا فکر امنیت مردم باشند. امنیت، این امنیت برای آزادی گناه و عیاشی نمی باشد، بلکه امنیت باید مقدمه ی عبادت باشد. طوریکه در

(آیه 55 / سورة نور) میفرماید: آمده است: «أَمْناً يَعْْبُدُونَنِي»
 «وَأَجْنِبْنِي وَبَنِيَّ أَنْ نَعْبُدَ الْأَصْنَامَ(35)» دعا که برای حفظ فکر و عقیده‌ی صحیح صورت
 گیرد، یکی از بهترین دعاها در دین مقدس اسلام بشمار میرود.

طوری‌که حضرت ابراهیم علیهم السلام میفرماید و من و فرزندانم را از پرستش بت‌ها دور
 محفوظ و مصئون بدار. منظور تثبیت بر توحید و دین اسلام است. بناءً باید گفت که با
 ایجاد امنیت، زندگی گوارا می‌گردد و با ایمان، دنیا و آخرت پاکیزه و به سامان می‌شود.
 صنم: تمثالی بود که اهل جاهلیت از سنگ و مانند آن می‌ساختند و آن را پرستش می
 کردند.

**رَبِّ إِنَّهُنَّ أَضْلَلْنَ كَثِيرًا مِّنَ النَّاسِ فَمَنْ تَبِعَنِي فَإِنَّهُ مِنِّي وَمَنْ عَصَانِي فَإِنَّكَ غَفُورٌ
 رَّحِيمٌ(۳۶)**

پروردگارا! این بتان بسیاری از مردم را گمراه کردند، پس هر کسی از من [که یکتاپرست
 و حق گرایم] پیروی کند، یقیناً از من است، و هر کس از من نافرمانی کند بی‌گمان تو
 آمرزنده مهربانی. (۳۶)

تفسیر:

«رَبِّ إِنَّهُنَّ أَضْلَلْنَ كَثِيرًا مِّنَ النَّاسِ»: پروردگارا! این بت‌ها بسیاری از مردم را از پرستش
 و نیایش دور ساخته و آنان را در پرتگاه شریک آوردن همتایان و اضداد برایت افکنده‌اند.
 «فَمَنْ تَبِعَنِي فَإِنَّهُ مِنِّي»: دینداری تنها با گفتن شعار های ظاهری نیست، بلکه باید عمل توام
 به مطابقت دستورات الهی صورت پذیرد، بناءً هر کس در توحید الله با عظمت و خالص
 ساختن عبادت برایش، به سنت و راه و روشم تمسک جوید و پیروی کند، بیگمان او بر
 دین و آئین من است.

«وَمَنْ عَصَانِي فَإِنَّكَ غَفُورٌ رَّحِيمٌ(36)»: و هر کس به خلاف امر من عمل کند، خدایا! تو
 بخشاینده‌ی گناهی و نسبت به بندگان مهربانی.

ملاحظه می‌داریم که: انبیاء حتی نسبت به مخالفان خود هم دلسوز و مهربان بودند و آنان را
 مایوس نمی‌کردند. طوری‌که فرموده است: «وَمَنْ عَصَانِي فَإِنَّكَ غَفُورٌ رَّحِيمٌ».
 «عَصَانِي»: از من نافرمانی کرد. به راه من نرفت.

مفسر «تفسیر انوار القرآن» در تفسیر این آیه مبارکه می‌نویسد: به این مناسبت خاطر
 نشان میشود که: اهل سنت و جماعت میان جایز عقلی و جایز شرعی در حق خداوند متعال
 فرق می‌گذارند، یعنی در نزد آنان عقلاً جایز است که خداوند متعال هر گناهی را بیمارزد
 ولی چون خود او خود خبر داده که شرک را نمی‌آمرزد پس عقیده به این‌که آمرزش شرک
 مستحیل الوقوع (غیرممکن) می‌باشد، نیز واجب است. هر چند به قولی: هدف حضرت
 ابراهیم علیه السلام در اینجا از نافرمانی، نافرمانی از وی در غیر شرک است.

بت چگونه عامل گمراهی انسان ها می‌گردد:

بت ها و مجسمه ها که از سنگ و چوب ساخته می‌شوند چگونه می‌تواند انسان ها را به
 گمراهی سوق نماید!
 در جواب باید گفت :

اول: بت ها همیشه جماد نیستند، در بسیاری از اوقات انسان ها و طاغوت ها نیز به مثل
 بت مبدل می‌شوند، و انتظار دارند تا توسط مردم معبود گردند.
دوهم: مسأله‌ی هنر و زیورآلاتی که همراه بت‌ها بود جاذبه داشت.

سوم: گاهی جهل سبب میشود که سنگ و چوب نیز ارزش پیدا کند. در ضمن باید گفت که: هنرهایی مثل مجسمه سازی میتوانند منشأ بسیاری از انحراف شوند، چنانکه بت‌ها مطابق به فحواى آیه مبارکه «أَنْهَنْ أَضْلَلْنَ» تعدادی زیادی از انسانها را به گمراهی تشویق و ترغیب نموده اند.

رَبَّنَا إِنِّي أَسْكَنْتُ مِنْ ذُرِّيَّتِي بُوَادٍ غَيْرِ ذِي زَرْعٍ عِنْدَ بَيْتِكَ الْمُحَرَّمِ رَبَّنَا لِيُقِيمُوا الصَّلَاةَ فَاجْعَلْ أَفْئِدَةً مِنَ النَّاسِ تَهْوِي إِلَيْهِمْ وَارْزُقْهُمْ مِنَ الثَّمَرَاتِ لَعَلَّهُمْ يَشْكُرُونَ ﴿٣٧﴾

ای پروردگار ما! من (یکی از) فرزندانم را در سرزمین بی کشت و زرع (و) در کنار خانه تو که آنرا حرام ساخته‌ای سکونت داده ام، پروردگارا! تا اینکه نماز را برپا دارند، پس چنان کن که دل های برخی از مردم به سوی آن مایل گردد و از میوه‌ها به آنان روزی ده، باشد که شکرگزاری کنند. (۳۷)

تشریح لغات و اصطلاحات :

«غَيْرِ ذِي زَرْعٍ»: بدون کشت و زرع. بی‌آب و علف. «بَيْتِكَ الْمُحَرَّمِ»: مراد کعبه است که بسیاری از چیزهایی که در جاهای دیگر مباح است در آنجا حرام است. از قبیل: شکار کردن پرندگان، کندن درختان و گیاهان، جنگ و نزاع (سوره های: بقره / 197، قصص / 57). «أَفْئِدَةً»: جمع فؤاد، دلها. «تهوی»: میل‌کند. بگراید. دوست داشته باشد. تفسیر نور: «ترجمه معانی قرآن»

تفسیر:

«رَبَّنَا إِنِّي أَسْكَنْتُ مِنْ ذُرِّيَّتِي»: پروردگارا! من از میان خانواده‌ام، پسر اسماعیل و همسر هاجر را در وادی مکه به جوار خانه محترم تو سکونت دادم. (روایت است وقتی که هاجر اسماعیل را به دنیا آورد، «سارا»، همسر ابراهیم حسادتش آمد، آنگاه الله متعال به حضرت ابراهیم علیه السلام دستور داد فرزند و مادرش را از شام به مکه ببرد. پس آن دو را در کنار درختی تناور در محل زمزم قرار داد. در حدیث چنین آمده است.)

«بُوَادٍ غَيْرِ ذِي زَرْعٍ عِنْدَ بَيْتِكَ الْمُحَرَّمِ» در دره‌ای بی‌کشت و زرع و بی‌آب و آبادانی، و در جوار خانه‌ی تو که آنرا حرام ساخته‌ای که عبارت است از دره‌ی مکه، اسکان دادم. کعبه و اطراف آن در زمان حضرت ابراهیم نیز محترم و دارای محدودیت و ممنوعیت بوده است. به قولی: خانه کعبه را از آن رو «محرم» نامیدند که بر متجاوزان ستمگر هتک حرمت آن حرام گردیده و نیز هر نوع بی‌احترامی و استخفاف و إهانت به آن حرام است.

«رَبَّنَا لِيُقِيمُوا الصَّلَاةَ فَاجْعَلْ أَفْئِدَةً مِنَ النَّاسِ تَهْوِي إِلَيْهِمْ» قبل تذکر است که: نماز یکی از عبادات است که در همه ادیان ابراهیمی وجود داشت. و از فحواى این آیه مبارکه باوضاحت تام معلوم میگردد که: محور و مقصد حرکت حضرت ابراهیم علیه السلام هم نماز است. طوریکه میفرماید: پروردگارا! برای این که تو را پرستش کنند و نماز را به کاملترین وجه آن اقامه نمایند، آنان را در این دره اسکان دادم. پس وضعی فراهم فرما که قلوب بعضی از بندگان را به سوی آنان گرایش دهی که به شوق و محبت به سوی شان آیند.

ابن عباس (رض) میفرماید: اگر می‌گفت: «أَفْئِدَةَ النَّاسِ» فارس و روم و تمام انسان‌ها را در بر می‌گرفت، اما فرمود: «مِنَ النَّاسِ» تا فقط مسلمانان را در بر گیرد. (زاد المسیر

(۳۶۸/۴)

«وَأَرْزُقُهُمْ مِنَ الثَّمَرَاتِ لَعَلَّهُمْ يَشْكُرُونَ(37)»: و به ایشان از انواع میوه‌ها و از برکات زمین ارزانی دادی تا شکرگزار نعمتت بوده و به وسیله نعمت بر انجام طاعتت یاری جویند. پس خدای متعالی دعای ابراهیم علیه السلام را اجابت کرد و خواسته‌اش را محقق گردانید.

در آن دره‌های فاقد کشت و زرع آنها را روزی برسان تا بر نعمت عظیمت سپاسگزار باشند.

رَبَّنَا إِنَّكَ تَعْلَمُ مَا نُخْفِي وَمَا نُعْلِنُ وَمَا يَخْفَى عَلَى اللَّهِ مِنْ شَيْءٍ فِي الْأَرْضِ وَلَا فِي السَّمَاءِ ﴿٣٨﴾

پروردگارا! یقیناً تو آنچه را ما پنهان میداریم و آنچه را آشکار میکنیم، میدانی و هیچ چیز در زمین و آسمان بر الله پنهان و پوشیده نیست. (۳۸)

تفسیر:

«رَبَّنَا إِنَّكَ تَعْلَمُ مَا نُخْفِي وَمَا نُعْلِنُ» پروردگارا! تو به مکنونات آشکار و نهان قلوب ما بندگان آگاهی. «وَمَا يَخْفَى عَلَى اللَّهِ مِنْ شَيْءٍ فِي الْأَرْضِ وَلَا فِي السَّمَاءِ(38)» در نزد پروردگار با عظمت پنهان و آشکار معنا ندارد و هیچ چیز در عرصه کائنات (در زمین و آسمان ها) از ساحت علمت پنهان نیست، اعم از این که در زمین باشد یا در آسمان. بلی! تو به احوال و مصالح ما از خود ما داناتری و از خود ما به خود ما مهربان‌تری پس نیازی وجود ندارد که ما طلب کنیم، لیکن ما تو را برای اظهار عبودیت و ابراز فقر خود به سوی رحمتت می خوانیم؛ همچنین بدان جهت که ما به دریافت این برکات شتاب داریم. بناءً غیب نزد تو آشکار و راز، پیش تو علنی است و علمت به همه چیز احاطه دارد. پس ای خواننده محترم!

در صورتیکه همه چیز برای الله متعال روشن و واضح است و علم او به همه چیز و همه کار ما احاطه دارد باید در محضر او گناه نکنیم و در مخلوقات او جز طبق رضا و دستورات او تصرف و عمل کنیم.

الْحَمْدُ لِلَّهِ الَّذِي وَهَبَ لِي عَلَى الْكِبَرِ إِسْمَاعِيلَ وَإِسْحَاقَ إِنَّ رَبِّي لَسَمِيعُ الدُّعَاءِ ﴿٣٩﴾
حمد خدای را که در سن پیری اسماعیل و اسحاق را به من بخشید مسلماً خدای من دعا را می‌شنود (و اجابت می‌کند). (۳۹)

تشریح لغات و اصطلاحات:

«وَهَبَ»: عطا کرد. «عَلَى الْكِبَرِ»: با وجود پیری و قطع امید از داشتن فرزند. «سَمِيعُ»: شنونده. پذیرنده. تفسیر نور: «ترجمه معانی قرآن»

تفسیر:

«الْحَمْدُ لِلَّهِ الَّذِي وَهَبَ لِي عَلَى الْكِبَرِ إِسْمَاعِيلَ وَ إِسْحَاقَ»: ابراهیم علیه السلام در مقام شکرگزاری از پروردگارش در برابر نعمت‌هایش گفت: حمد و ثنا مرا خدا را لایق است که به من با وجود سالخوردگی‌ام و در موقع پیری و کهولت ام، دو پسر پرهیزگار و درستکار (اسماعیل و اسحاق) را عطا فرمود.

ابن عباس (رض) میفرماید: هنگامی که اسماعیل به دنیا آمد، حضرت ابراهیم علیه السلام نود و نه سال داشت. و در سن یک صد و دوازده سالگی خداوند متعال اسحاق را به او داد. (تفسیر قرطبی ۳۷۵/۹).

خواننده محترم!

باید گفت: داشتن اولاد، هدیه الهی است و در این هدیه و نعمت الهی همانا داشتن اولاد صالح مهم است، فرق نمی کند که این اولاد از کنیز باشد و یا هم غیر آن (اسماعیل علیه السلام از کنیز و اسحاق علیه السلام از حُر و آزاده به دنیا آمد).

«إِنَّ رَبِّي لَسَمِيعُ الدُّعَاءِ(39)» به راستی که پروردگارم برای کسی که وی را بخواند، شنوای دعاست چنانکه من از او خواستم و به من بخشید، از او جُستم و مرا گرامی داشت. آیه کریمه درس آموز: فضیلت دعاء، خواستن فرزندان پاک از پروردگار و سپاسگزاری وی در برابر نعمت‌هاست.

رَبِّ اجْعَلْنِي مُقِيمَ الصَّلَاةِ وَمِنْ ذُرِّيَّتِي رَبَّنَا وَتَقَبَّلْ دُعَاءِ(۴۰)

پروردگار! مرا بر پادارنده نماز قرار ده، و نیز از فرزندانم [برپادارندگان نماز قرار ده]. و پروردگار! دعایم را بپذیر. (۴۰)

تفسیر:

در آیاتی متبرکه، که تا اکنون در باره‌ی حضرت ابراهیم در این سوره خوانده‌ایم، دریافتم که حضرت ابراهیم علیهم السلام هفت درخواست را از دربار الهی مطرح نموده است: امنیت مگه، دور ماندن از بت‌پرستی، توجه قلوب و افکار مؤمنان نسبت به فرزندان و مکتب او، بهره‌مند شدن ذریه‌ی او از ثمرات، توفیق اقامه‌ی نماز، قبول شدن دعاها و آمرزش و مغفرت برای خود و والدین و همه‌ی مؤمنان. و در آیه: «رَبِّ اجْعَلْنِي مُقِيمَ الصَّلَاةِ وَ مِنْ ذُرِّيَّتِي (۴۰)» ششمین درخواست حضرت ابراهیم خلیل علیه السلام می باشد. که میفرماید: پروردگار! مرا بر پایداری و پیوستگی بر ادای نماز به کاملترین صورت یاری ده و فرزندان و نسل و تبارم را نیز ببخش تا به نماز در اوقات معین آن همراه با رعایت آداب و احکامش، پایبند باشند.

این بهترین دعایی است که مؤمن برای فرزندانش بعمل می آورد؛ زیرا محبوب‌تر برای او همین است که خود و ذریتش نماز را اقامه کنند؛ چون نماز ستون دین است. اگر توجه نموده باشیم با تمام صراحت در می یابیم که: نماز، محور دعاها‌ی حضرت ابراهیم علیه السلام را تشکیل می داد. «رَبَّنَا لِيُقِيمُوا الصَّلَاةَ»، «رَبِّ اجْعَلْنِي مُقِيمَ الصَّلَاةِ» با آنکه رسالت انبیاء اقامه‌ی دین است اما دعا برای اقامه‌ی نماز به جای آن، نشانه‌ی این فهم عالی است که نماز چهره و سیمای واقعی تمام نمای دین است.

خواننده محترم!

در دعا هم باید به خود توجه کنید، «وَ اجْنُبْنِي- وَ اجْعَلْنِي- وَ اغْفِرْ لِي» و هم به دیگران. «وَ بَنِي- وَ مِنْ ذُرِّيَّتِي- وَ لِوَالِدَيَّ وَ لِلْمُؤْمِنِينَ» همچنان در دعا، هم باید به فکر نسل قبل باشد، «وَ لِوَالِدَيَّ وَ لِلْمُؤْمِنِينَ» و هم به فکر نسل بعد. «وَ مِنْ ذُرِّيَّتِي» و در ضمن در دعا، باید به فکر قیامت خود، فرزندان و جامعه باشید. «يَوْمَ يُقَوْمُ الْحِسَابُ»

«رَبَّنَا وَ تَقَبَّلْ دُعَاءِ(40)»: «پروردگار! و دعای مرا بپذیر» یعنی: دعایم را اجابت کن، یا عبادتم را بپذیر. و درخواستم را محقق ساز. ابراهیم علیه السلام نماز را بطور اخص از آن جهت یاد کرد که نماز ستون و پایه دین است.

حفظ رابطه وجودی در دعا:

اگر در فهم جوهر دعا دقت بعمل آریم بوضاحت تام در خواهیم یافت که حکمت بزرگی و معجزا آسا در دعاء حفظ سلسله روابط وجودی میباشد، بطور مثال: در دعا انسان اول

باید از خود آغاز نماید اول باید برای سلامتی، ایمانداري، تقوای و فضیلت خود دعا مینماید، بعد از اینکه برای خود در همه عرصه ها دعا بعمل آورد، به دعا کردن به سلسله وجودی خویش می آغازد، و در سلسله وجودی و خونی خویش در قدم بعدی به دعا برای پدر و مادر میپردازد طوری که این فهم و هدایت در قرآن عظیم الشان با زیبایی خاصی آن بیان گردیده است: «رَبَّنَا اغْفِرْ لِي وَلِوَالِدَيَّ». چون انسان باوالدین خویش رابطه وجودی دارد بناءً بعد از دعا بخود سلسله دعای را رعایت و به مادر و پدر خویش به دعا می پردازد. نه تنها رابطه پدری بلکه رابطه فرزندى نیز در دعا در نظر گرفته شده است از انجمله طوری که در دعای حضرت ابراهيم عليه السلام است که اول برای خود و بعد از خود برای فرزندان خویش مصروف دعاء میگردد.

یا بطور مثال دعای حضرت موسی برای برادرش که این هم بر مبنای همان رابطه وجودی است: «رَبِّ اغْفِرْ لِي وَ لِأَخِي». در آیه دیگر، دعا در حق فرزندان را داشتیم: «رَبَّنَا وَ اجْعَلْنَا مُسْلِمِينَ لَكَ وَ مِنْ ذُرِّيَّتِنَا أُمَّةً مُسْلِمَةً لَكَ».

هكذا در دعا در رعایت سلسله وجود باید خویشاوندان واقارب نیز نباید فراموش گردد، طوری که این سلسله بندی در دعای حضرت نوح علیه السلام چنین فورمولبندی گردیده است: «رَبِّ نَجِّنِي وَ أَهْلِي».

حفظ رابطه معنوی در دعاء:

اما رابطه روحی؛ رابطه روحی، در بُعد معنوی است. یعنی انسان با دیگری رابطه دارد، اما رابطه به نحو وجودی به این معنا که گفتیم نیست. چه بسا بین دو نفر هیچ نوع رابطه خویشاوندی در کار نیست، اما از نظر روحی و در بُعد معنوی با یکدیگر رابطه دارند. بطور مثال قرآن عظیم الشان میفرماید: «إِنَّمَا الْمُؤْمِنُونَ إِخْوَةٌ». مؤمنین با هم برادر هستند، با این که رابطه وجودی برادری در کار نیست! یعنی من و شما از یک پدر نیستیم که دو معلول از یک علت باشیم، اما قرآن کریم این رابطه معنوی را با آن رابطه وجودی هم مانند کرده است. رابطه هست، اما رابطه روحی معنوی است.

لذا شما می بینید در همه این آیاتی، بعد از والدین و خویشاوندان، «مؤمنین و مؤمنات» را داشت: «رَبَّنَا اغْفِرْ لِي وَ لِوَالِدَيَّ وَ لِلْمُؤْمِنِينَ». اول رابطه وجودی و بعد رابطه روحی معنوی را ذکر می کند.

درسوره نوح هم دارد: «رَبِّ اغْفِرْ لِي وَ لِوَالِدَيَّ وَ لِمَنْ دَخَلَ بَيْتِي مُؤْمِنًا وَ لِلْمُؤْمِنِينَ وَ الْمُؤْمِنَاتِ». اینجا هم آن رابطه روحی معنوی را مطرح میکند و برای آنها دعا می کند. لذا ما می بینیم که انبیاء برای امتشان دعا میکردند؛ این دعا برای امت در همین ارتباط یعنی رابطه روحی معنوی است.

رَبَّنَا اغْفِرْ لِي وَلِوَالِدَيَّ وَ لِلْمُؤْمِنِينَ يَوْمَ يَقُومُ الْحِسَابُ ﴿٤١﴾

پروردگارا!

من و پدر و مادرم و همه مؤمنان را روزی که حساب بر پا می شود بیامرز. (۴۱) «رَبَّنَا اغْفِرْ لِي وَ لِوَالِدَيَّ وَ لِلْمُؤْمِنِينَ يَوْمَ يَقُومُ الْحِسَابُ (41)»: این هم هفتمین دعای حضرت ابراهيم عليهم السلام است که: با خشوع و فروتنی از پیشگاه الله متعال دعا و استغفار میفرماید: «پروردگارا! روزی که حساب برپا میشود» یعنی: روز ثبوت حساب بر مکلفان در محشر و این تعبیر چنان است که گفته میشود: بازار برپا شد «بر من و بر پدر و مادرم

بیامرز».

مفسران گفته اند: قبل از این که برای حضرت ابراهیم علیه السلام معلوم شود که پدرش دشمن خداست، برای والدینش طلب بخشودگی کرد. قشیری گفته است: دور نیست مادرش مسلمان بوده باشد؛ زیرا خدا عذر او را در مورد دعا برای پدرش یادآور شده است نه مادرش. (تفسیر قرطبی ۳۷۵/۹).
وَلِلْمُؤْمِنِينَ «و بر مؤمنان» نیز بیامرز. از میان بندگان خدا ا مؤمنان را به دعای مغفرت مخصوص ساخت زیرا دعای مغفرت در حق کفار جایز نیست.
«يَقُومُ الْحِسَابُ»: حساب و کتاب به میان می آید و از گذشته بازخواست می شود. بر تمام کسانی که به تو ایمان آورده اند گناهان شان را (در روزی که مردم را برای حساب گرد می آوری) بیامرز.

دروس حاصله از آیات فوق الذکر:

- 1 - حضرت ابراهیم علیه السلام به ما آموخت که در همه حال، امنیت و آرامش و اطمینان قلبی را از پروردگار توانا طلب کنیم.
- 2 - دعای خیر و سلامت برای خود و فرزندان، و پدر و مادر، سایر مؤمنان، و ابستگان و وطن، مشروع و پسندیده است.
- 3 - دعای ابراهیم، پیرامون إخلاص در توحید آفریدگار (جل جلاله) و دوری از بت پرستی بود. همواره از الله متعال می خواست، توحید در عبادت و دوری از شرک رانصیبش فرماید و از کردار نیکو و رحمت و آمرزش برخوردار گردد.
- 4 - گردآمدن، پیرامون سنن و راه درست پیامبران و خیر اندیشان، واجب است: «فمن تبعنی فانه منی».
- 5 - طلب بخشش و آمرزش برای گناهکاران نه کافران و بی باوران که بر سر شرک و کفر رفته اند. (نساء آیه 48).
- 6 - اسکان دادن ابراهیم، اسماعیل و هاجر را در کنار بیت الحرام به امر الله متعال بود و این کار فقط به او اختصاص داشت، تا خانه ی خدا را از نو بازسازی کنند...

خوانندگان محترم!

در آیات متبرکه قبل از دلایل توحید و خواهش ابراهیم از الله متعال بحث بعمل آمد که او و سلاله اش را از شرک و بت پرستی نگهدارد و از کارهای نیکو و رحمت و آمرزش در قیامت برخوردارش فرماید.
اینک در آیات (42 الی 52) که آیات پایانی سوره می باشد یکبار دیگر منظره بر پای و صحنه قیامت، غافل نبودن الله از ظالمان و خیره گشتن چشمان انسان را در آن روز هراسناک به تصویر می کشد.

وَلَا تَحْسَبَنَّ اللَّهَ غَافِلًا عَمَّا يَعْمَلُ الظَّالِمُونَ إِنَّمَا يُؤَخِّرُهُمْ لِيَوْمٍ تَشْخَصُ فِيهِ الْأَبْصَارُ ﴿٤٢﴾

و الله را از آنچه ظالمان میکنند، غافل مپندار. جز این نیست که (عذاب) آنها را برای روزی که چشمها در آن خیره شود، به تأخیر می اندازد. (۴۲)

تفسیر:

«تَشْخَصُ»: باز و بی حرکت می ماند. از هراس پلکها بر هم نهاده نمی شود و چشمها خیره و مبهوت میگردد.

مهلت دادن به ظالمان، نشانه‌ی غفلت خداوند یا رضایت پروردگار از آنان نیست. طوریکه میفرماید: «وَلَا تَحْسَبَنَّ اللَّهَ غَافِلًا عَمَّا يَعْمَلُ الظَّالِمُونَ» ای محمد! گمان مبرکه خدا از اعمال ظالمان غافل است. در حقیقت سنت خداوند متعال بر این جاری است که به عاصیان مهلت بدهد و در موقع مناسب با عزت و اقتدار آنها را می‌گیرد.

میمون بن مهران گفته است: این بخش از آیه وعید و تهدید ظالم و تسلیت و دلداری مظلوم است. (تفسیر طبری ۱۳/۲۳۶).

«إِنَّمَا يُؤَخِّرُهُمْ لِيَوْمٍ تَشْخَصُ فِيهِ الْأَبْصَارُ(42)»: بلکه سزای شان را برای روزی سخت و هولناک که چشم‌های شان از بسیاری خوف و محنت در آن خیره می‌ماند به تأخیر می‌اندازد.

آیه کریمه در عین اینکه از پیامبر صلی الله علیه وسلم و پیروانش دلجویی نموده و به ایشان آرامش می‌بخشد، سنت حق تعالی در مورد ستمگران را که چیزی جز نابودی و ویرانی نیست (هر چند که در عمرشان امتداد داده شود) نیز روشن می‌سازد.

ابو سعود گفته است: یعنی از هول و هراس وضعی که مشاهده میکنند چشم‌ها باز و پلک‌ها بدون حرکت می‌مانند. (ابو سعود ۳/۱۳۳)

مُهْطِعِينَ مُقْنِعِي رُءُوسِهِمْ لَا يَرْتَدُّ إِلَيْهِمْ طَرْفُهُمْ وَأَفْنَدْتُهُمْ هَوَاءً ﴿٤٣﴾

شتابانند؛ در حالیکه سرهای خود را بالا گرفته‌اند و چشم‌های شان به سوی شان باز نمی‌گردد و دل‌هایشان (از فهم و ادراک) خالی است. (۴۳)

تفسیر:

«مُهْطِعِينَ مُقْنِعِي رُءُوسِهِمْ»: سپس خداوند متعال کیفیت برخاستنشان از قبرها و شتافتن‌شان به سوی میدان حشر را بیان گرفته میفرماید: روز قیامت ظالمان به منظور اجابت دعوتگر حق، شتابان از قبرهای شان بیرون می‌آیند در حالیکه از وحشت آن روز سرهای خود را بالا داشته و چیزی را نمی‌بینند.

حسن بصري فرموده است: در آن روز مردم به آسمان نگاه کرده و هیچ کس به دیگری نگاه نمی‌کند. (تفسیر قرطبی ۹/۳۷۷).

«مُهْطِعِينَ»: که از «اهطاع» گرفته شده است، دارای چند معنا است: گردن کشیدن، سرعت گرفتن و نگاه کردن با ذلت و همه‌ی این معانی میتواند در این آیه مورد نظر باشد.

«لَا يَرْتَدُّ إِلَيْهِمْ طَرْفُهُمْ»: از ترس و اضطراب قدرت چشم به هم زدن را ندارند. یعنی: چشم‌هایشان همچنان باز و مبهوت باقی می‌ماند.

«وَأَفْنَدْتُهُمْ هَوَاءً(43)»: و دل‌هایشان خالی است از عقل و فهم و جرأت، به سبب پریشانی و هراس و حیرت و دهشتی که به آن در افتاده‌اند.

وَأَنْذِرِ النَّاسَ يَوْمَ يَأْتِيهِمُ الْعَذَابُ فَيَقُولُ الَّذِينَ ظَلَمُوا رَبَّنَا أَخْرْنَا إِلَىٰ أَجَلٍ قَرِيبٍ نُّجِبْ دَعْوَتَكَ وَنَتَّبِعِ الرَّسُولَ أُولِمَ تَكُونُوا أَفْسَمْتُمْ مِنْ قَبْلِ مَا لَكُم مِّنْ زَوَالٍ ﴿٤٤﴾

و مردم را از روزی بترسان که عذاب به آنها می‌آید پس ظالمان میگویند: «ای پروردگار ما! ما را تا مدتی مهلت بده تا دعوتت را بپذیریم و از پیغمبران پیروی کنیم. (ولی به آنان گفته میشود: آیا پیش از این در دنیا) قسم نخوردید که شما را هیچ زوالی نیست (و از بین نمی‌روید)؟ (۴۴)

تفسیر:

«وَأَنْذِرِ النَّاسَ يَوْمَ يَأْتِيهِمُ الْعَذَابُ»: ای محمد! امت را از عذاب روز قیامت بیم ده؟ از

روزی که عذاب بر آنان می آید که آن روز، روز قیامت است. «فَيَقُولُ الَّذِينَ ظَلَمُوا رَبَّنَا أَخْرِنا إِلَىٰ أَجَلٍ قَرِيبٍ»: از آن روز که کافران ظالم به خدا رو می آورند و با امیدواری میگویند: پروردگار! ما را تا مدتی کوتاه مهلت و فرصت بده، تا گذشته را جبران کنیم. «أَخْرِنا إِلَىٰ أَجَلٍ قَرِيبٍ»: ما را تا مدّت کوتاهی بازپس برواندکی ما را به جهان برگردان.

در این شکی نیست که روزی آمدنی است که: مجرمان از اعمال که انجام داده اند پشیمان میشوند، ولی پیشمانی در روزی است که دیگر فرصت‌های را از دست میدهند، و دیگر برای شان این فرصت ها تکرار نمی شود.

در ضمن آنان فراموش کرده اند که: هنگام نزول عذاب الهی، راه فرار و توبه بصورت کل بسته میشود.

باید گفت که در روز قیامت تقاضای بازگشت به دنیا نه تنها در این آیه مبارکه بلکه در آیات متعددی دیگری هم مطرح گردیده است. از جمله: در (آیه 11 / سورة غافر) میفرماید:

«فَهَلْ إِلَىٰ خُرُوجٍ مِنْ سَبِيلٍ» آیا برای خارج شدن از هلاکت راهی هست؟

و یا هم در (آیه 12 / سورة سجده) آمده است: «فَارْجِعْنَا نَعْمَلْ صَالِحًا» ما را به دنیا برگردان تا عمل صالحی انجام دهیم.

و همچنان در (آیه 37 / سورة فاطر) میفرماید: «رَبَّنَا أَخْرِجْنَا نَعْمَلْ صَالِحًا» پروردگار! ما را از دوزخ خارج کن تا کار خوب انجام دهیم.

«نُحِبُّ دَعْوَتَكَ وَ نَتَّبِعِ الرَّسُولَ»: دعوت تو را می پذیریم که ما را به سوی ایمان میخوانی و از پیامبرت و دستوراتشان پیروی می‌کنیم.

«أَوْ لَمْ تَكُونُوا أَقْسَمْتُمْ مِنْ قَبْلِ ما لَكُمْ مِنْ رِوَالٍ (44)»: پس خداوند متعال آن‌ها را بر کفر و تکذیب شان توبیخ و سرزنش کرده و میفرماید: مگر شما نبودید که در زندگی دنیای تان قسم می‌خوردید که نمی میرید و از دنیا و منزلگاهی خویش کوچ نمی کنید و جدا نمی شوید؟ آری! آن‌ها منکر رستاخیز پس از مرگ بودند.

وَسَكَنْتُمْ فِي مَسَاكِنِ الَّذِينَ ظَلَمُوا أَنْفُسَهُمْ وَ تَبَيَّنَ لَكُمْ كَيْفَ فَعَلْنَا بِهِمْ وَ ضَرَبْنَا لَكُمْ الْأَمْثَالَ (٤٥)

(شماها نبودید که) در منازل کسانی که به خویشان ظلم کردند ساکن شدید، و برای شما آشکار شد چگونه با آنها رفتار کردیم، و برای شما مثلها (از سرگذشت پیشینیان) ذکر کردیم (باز هم بیدار نشدید). (٤٥)

تفسیر:

«وَسَكَنْتُمْ فِي مَسَاكِنِ الَّذِينَ ظَلَمُوا أَنْفُسَهُمْ»: به تأسف باید گفت که: بسیاری از انسان‌ها از سرنوشت پیشینیان عبرت نمیگیرند و با آنکه در جای آنان نشسته‌اند، همه چیز را فراموش میکنند طوری که در آیه مبارکه میفرماید: و ای ظالمان! «و سکونت گزیدید» یعنی: مستقر شدید «در منازل کسانی که بر خود ظلم کردند» آن منازل عبارت از: شهرهای ثمود و مانند آن از اماکن کفاری است که با کفر به خدای سبحان و نافرمانی وی برخویشان ظلم روا داشتند.

«وَ تَبَيَّنَ لَكُمْ كَيْفَ فَعَلْنَا بِهِمْ»: تا به وسیلهی اخبار و مشاهدات خودتان برایتان مشخص و آشکار شود «که با آنان چگونه معامله کردیم» و چه مجازات و عذاب سختی در برابر جرایم و گناهان و نافرمانی هایشان به آنان رساندیم، و چگونه آنها را نابود کرده و از آنها انتقام

گرفتیم؟

«وَضَرَبْنَا لَكُمْ الْأَمْثَالَ (45)»: اما با وجود مشاهده این آثار، باز هم درس عبرت نگرفتید، بلکه روی گشتانید و تکذیب را پیشه کردید.

بدینترتیب خداوند متعال اِتمام حجت میکند. «الَّذِينَ ظَلَمُوا أَنْفُسَهُمْ، ضَرَبْنَا لَكُمْ الْأَمْثَالَ» (هم عذاب اُمّت‌های قبل را بیان میکند و هم با مثال‌های متعدّد، مسایل را روشن می‌سازد.)
وَقَدْ مَكَرُوا مَكْرَهُمْ وَعِنْدَ اللَّهِ مَكْرُهُمْ وَإِنْ كَانَ مَكْرُهُمْ لِتَزُولَ مِنْهُ الْجِبَالُ ﴿٤٦﴾
 آنها نهایت مکر خود را به کار بردند، و همه مکرها (و توطئه‌های شان) نزد الله آشکار است، هر چند کوه‌ها با مکرشان از جا برکنده شود! (۴۶)

تفسیر:

«وَقَدْ مَكَرُوا مَكْرَهُمْ»: وقتی مشرکین قصد کشتن، حبس و قتل پیامبر صلی الله علیه و سلم را کردند حيله و نیرنگ خود را به کار انداختند.

«وَعِنْدَ اللَّهِ مَكْرُهُمْ»: غافل از آنکه الله متعال بر این نیرنگ‌شان احاطه دارد و آن را با نیرنگ نیرومند خود باطل و بی‌اثر ساخته است.

«وَإِنْ كَانَ مَكْرُهُمْ لِتَزُولَ مِنْهُ الْجِبَالُ (46)»: هر چند مکرشان در حد و حجمی باشد که کوه‌ها از آن در شرف کنده شدن از جایگاه‌های خود باشند، بلی! کید و مکر الله متعال بزرگتر است، به همین جهت اوتعالی بر آنان غالب شد و به او چیزی زیان نزدند بلکه زیان‌شان به خودشان بازگشت.

بایدگفت: خداوند متعال، هم به نیرنگ آنها آگاه است و بر آن احاطه‌ی کامل دارد و هم سزای آن همه توطئه را خواهد داد و هم میتواند مکر آنها را دفع و خنثی کند و یا به خودشان برگرداند.

فَلَا تَحْسِبَنَّ اللَّهَ مُخْلَفًا وَعَدِهِ رُسُلُهُ إِنَّ اللَّهَ عَزِيزٌ ذُو انْتِقَامٍ ﴿٤٧﴾

پس گمان مبر که الله وعده خود به پیامبرانش را خلاف میکند، بی‌گمان الله غالب (و) انتقام گیرنده است. (۴۷)

تفسیر:

«فَلَا تَحْسِبَنَّ اللَّهَ مُخْلَفًا وَعَدِهِ رُسُلُهُ»: قابل یادآوری میدانم که: انتقام گرفتن انسان همراه باکینه و تشقی دل است، ولی انتقام الهی بر اساس عدل و حکمت و تأدیب است.

پس ای پیامبر! گمان مبر که خداوند وعده خود که به پیامبران خویش داده است، خلاف وعده کند. «إِنَّا لَنَنْصُرُ رُسُلَنَا» [غافر: 51]. «ما قطعاً پیامبران خود را نصرت میدهیم» و میفرماید: «كَتَبَ اللَّهُ لِأَعْلَبِ بْنِ أَنَا وَرُسُلِي إِنَّ اللَّهَ قَوِيٌّ عَزِيزٌ ۲۱» (المجادلة: 21). (خداوند فیصله کرده است که قطعاً من و پیامبرانم پیروز میشویم).

«فَلَا تَحْسِبَنَّ»: بناءً تأخیر در امدادهای الهی، سبب تردید شما نشود. مهلتی که پروردگار با عظمت به کفار و ظالمان میدهد، بر اساس يك سُنَّت و حکمت است نه از روی غفلت و تخلف از وعده‌ها.

«إِنَّ اللَّهَ عَزِيزٌ ذُو انْتِقَامٍ - 47»: خدایی که قدرت دارد چرا تخلف کند؟ پس ذات پروردگار بطور یقین از دشمنانش به سخت‌ترین وجه انتقام می‌گیرد، زیرا آستان عزتش دست نیافتنی و بارگاه شکوهش بی‌نهایت است.

يَوْمَ تُبَدَّلُ الْأَرْضُ غَيْرَ الْأَرْضِ وَالسَّمَاوَاتُ وَبَرَزُوا لِلَّهِ الْوَاحِدِ الْقَهَّارِ ﴿٤٨﴾
 (آن انتقام) در آن روزی است که این زمین به زمین دیگر و آسمانها (به آسمانهای دیگر)

تبدیل میشوند، و بندگان در پیشگاه الله یگانه قهار حاضر میشوند. (۴۸)

تفسیر:

«يَوْمَ تُبَدَّلُ الْأَرْضُ غَيْرَ الْأَرْضِ وَالسَّمَاوَاتُ»: قبل از همه باید گفت: که در قیامت جایی برای رحم و عطوفت برظالمان وجود ندارد. و این انتقام از ظالمان جنایتکار، در روز قیامت گرفته خواهد شد.

طوری که در آیه مبارکه میفرماید: در روزیکه این زمین به زمین دیگر سپید و پاکیزه‌ای که همانند نقره مصفاست، تبدیل شود، زمینی که در آن خونی ریخته نشده و سستی بر روی آن انجام نگرفته است. و این آسمان‌ها به آسمان‌های دیگر تبدیل میشوند.

ابن مسعود (رض) میفرماید: زمین به زمینی نقره فام پاک و بدون لکه تبدیل میشود که در آن خونی ریخته نشده و بر روی آن خطایی رُخ نداده است. (طبری ۲۵۰/۱۳). و از ابن عباس (رض) روایت شده است که صفات زمین تغییر پیدا میکند، کوه‌ها صاف شده و درختان قطع شده و رودخانه‌ها شکافته گشته و ستارگان پراکنده و سرازیر میشوند و چنین سرود: (و ما الناس بالناس الذين عهدتهم و ما الدار بالدار التي كنت تعلم)

مفسر «تفسیر انوار القرآن» در مورد اوصاف زمین و آسمان در روز قیامت مینویسد: تغییر دادن اوصاف زمین در روز قیامت عبارت است از: هموار کردن تپه‌ها و بلندیهایی آن، درهم کوبیدن و هموار کردن کوه‌های آن و گستراندن و هم سطح ساختن نابرابری‌های آن.

و تبدیل کردن اوصاف آسمان‌ها عبارت است از: متلاشی ساختن و درهم شکافتن ستارگان، درهم پیچاندن آفتاب و تاریک کردن ماه.

در حدیثی شریف آمده است: «زمین محشر، زمینی است سفید که نه بر آن خونی ریخته است و نه بر آن گناهی انجام گرفته است».

همچنین در حدیثی دیگری از عائشه (رض) روایت شده است که فرمود: از رسول الله صلی الله علیه وسلم در باره آیه: «يَوْمَ تُبَدَّلُ الْأَرْضُ غَيْرَ الْأَرْضِ» [ابراهیم: 48]. سؤال کردم و گفتم: یا رسول الله! در آن روز که زمین به زمین دیگری تبدیل می‌شود، مردم کجا هستند؟ فرمودند: «بر بالای صراط».

قابل تذکر است که: تغییر و تحوّل زمین در روز قیامت، در آیات متعدّد از قرآن عظیم الشان بیان گردیده است. مطابق نص قرآنی در آن روز زلزله شدیدی به وقوع می‌پیوندد، کوه‌ها از زمین کنده شود و به حرکت در آمده و مانند پشم و پنبه نرم می‌شوند. (سوره زلزال، 1). روزی که زمین به صورت قطعه‌ای صاف و هموار و مسطح در آید. همچنان در (آیات 104 - 107) میفرماید: «وَيَسْأَلُونَكَ عَنِ الْجِبَالِ فَقُلْ يَنْسِفُهَا رَبِّي نَسْفًا 105» «فَيَذَرُهَا قَاعًا صَفْصَفًا 106» و «لَا تَرَى فِيهَا عِوَجًا وَلَا أَمْتًا 107» (و ای پیامبر!) از تو درباره‌ی کوه‌ها (در قیامت) میپرسند، بگو: پروردگار من آنها را از بُن برکنده و متلاشی میکند. 105 پس آنها را (همچون) کویری صاف و هموار، رها میسازد. 106 که در آن هیچ پستی و بلندی مشاهده نمی‌کند. (107)

بصورت کل باید گفت که از جمله «يَنْسِفُهَا رَبِّي 105»: آیه مبارکه طه معلوم می‌گردد که: نظام حاکم بر طبیعت، دائمی نمی‌باشد.

«وَبَرَزُوا لِلَّهِ الْوَاحِدِ الْقَهَّارِ (48)»: و تمام خلائق از قبرهای خود بیرون آمده و در سرزمین محشر در پیشگاه خدای یگانه و توانا که در عظمتش یکتا، در ذات، اَسْمَاء، صفات و

أفعالش یگانه است صف ببندند. یعنی: مردم از قبرهای خود ظاهر و آشکار شوند، یا آنچه را که در دنیا از اعمال خود کتمان می‌کردند، آشکار شود. ذکر وحدانیت حق تعالی در کنار قهاریت وی، مفید آن است که کار در آن روز، نهایت سخت و سنگین است.

وَتَرَى الْمُجْرِمِينَ يَوْمَئِذٍ مُّقْرَنِينَ فِي الْأَصْفَادِ ﴿٤٩﴾

و آن روز مجرمان را می بینی که در زنجیرها [به صورتی محکم و سخت] به هم بسته شده اند. (۴۹)

تفسیر:

قرآن عظیم الشان قیامت را طوری ترسیم و به بیان می‌گیرد که: گویی الآن ما آنرا می بینیم. طوریکه در آیه مبارکه میفرماید: و روز قیامت کفر پیشگان مجرم را می بینی که با شیاطین خود به زنجیر کشیده شده‌اند.

از جمله «وَتَرَى الْمُجْرِمِينَ» معلوم میشود که: تحقیر و عذاب مجرمان، در ملاء عام صورت می‌گیرد.

اما م طبری در این مورد می نویسد که: دست و پای مجرمین را با زنجیر به گردنشان می‌بندند.

یکی از عذاب های روز قیامت، بسته شدن مجرمان و کفر پیشگان با غل و زنجیر است و این مبحث در چندین آیه مبارکه به تفصیل بیان گردیده است از جمله در سوره (حاقه، 30). «وَتَرَى الْمُجْرِمِينَ... فِي الْأَصْفَادِ» و «حُدُوهُ فَعَلُوهُ» (وآیه غافر، 71). «إِذِ الْأَغْلَالُ فِي أَعْنَاقِهِمْ» بیان گردیده است.

مجرمان با مجرمان، و یا با شیاطین، با هم به زنجیر کشیده می‌شوند. و یا دست‌هایشان با غل بسته میشود و یا دست و پاهایشان و یا دست و پا و گردنشان با هم در قیدوبند قرار می‌گیرد.

همچنان قرآن عظیم الشان در آیات متعددی بیان فرموده است که اشخاص هم‌فکر و هم عقیده را در یک محل جمع میکنیم، مجرمان را در دوزخ و نیکان را در بهشت. «وَالَّذِينَ آمَنُوا... أَلْحَقْنَا بِهِمْ ذُرِّيَّتَهُمْ (طور، 21). و در باره‌ی اهل دوزخ میخوانیم: «أَحْشَرُوا الَّذِينَ ظَلَمُوا وَأَزْوَاجَهُمْ» (صافات، 23). ستمگران و همسرانشان که مانند آنان بودند، با هم به دوزخ می‌روند.

در جای دیگر میخوانیم: «فَكَفَّبُوا فِيهَا هُمْ وَ الْغَاوُونَ» (شعراء، 94). در آن روز عابد همراه بامعبود خیالی خود باهم به دوزخ افکنده میشوند و شاید آیه‌ی «وَإِذَا النُّفُوسُ زُوِّجَتْ» (تکویر، 7). نیز همین قرین بودن را بیان کند. (والله العالم)

سَرَابِيلُهُمْ مِنْ قَطْرَانٍ وَتَغْشَىٰ وُجُوهُهُمُ النَّارُ ﴿٥٠﴾

که پیراهن های شان از سرب گداخته شده است و آتش چهره هایشان را می‌پوشاند. (۵۰)

تشریح لغات و اصطلاحات:

«سَرَابِيلُهُمْ مِنْ قَطْرَانٍ»: «سرابیل»: سربال (به کسر - س): پیراهن. جمع آن، سرابیل است. (نحل/ آیه 81). یعنی لباس های عادی از تن‌شان برکنده شده و تن پوش های شان قطران (قیر) است که سخت سوزان، بسیار گرم و بسیار اشتعال زاست، یعنی اینکه به سرعت قابل اشتغال می‌باشد. در مورد اینکه چرا این ماده انتخاب شده است؟ زیرا آتش در این ماده به سرعت مشتعل می‌شود و نیز این ماده بوی گندیده‌ای دارد. «تفسیر انوار القرآن» «قَطْرَانٍ»: ماده سیاه رنگ و قابل اشتعال و بدبوئی که از نوعی از درختان سحرایی بیرون

می تراود و شبیه قیر است.

«قَطْرَانٍ»: این کلمه سه بار در قرآن عظیم الشان به صورت جمع آمده است. در خواندن آن، سه وجه است: فتح قاف و کسر طاء، فتح قاف و سکون طاء، کسر قاف و سکون طاء. بعضی آنرا «قطر آن» خوانده اند: یعنی مس مذاب که به نهایت حرارت رسیده است. «ترجمه معانی قرآن»

تفسیر:

مفسر تفسیر. «تفسیر انوار القرآن» می نویسد: «قطران»: صمغی رقیق، چسبنده و سیاه رنگ است که از جوشاندن چوب و زغال یا مانند آن به دست می آید و سخت قابل اشتعال می باشد.

ابن عباس (رض) میگوید: «قطران مس گداخته است». «و تَعْشَىٰ وَجُوهُهُمْ النَّارُ (50)» «و آتش چهره هایشان را می پوشاند» یعنی: آتش بر روی چهره هایشان زبانه میکشد و آنان را عذاب میدهد. مخصوصاً پوشش آتش بر چهره هایشان ذکر شد زیرا حواس مدرکه در چهره قرار دارد و چهره گرمی ترین بخش ظاهری بدن است چنان که قلب گرمی ترین عضو باطنی بدن می باشد. «تفسیر انوار القرآن»

لِيَجْزِيَ اللَّهُ كُلَّ نَفْسٍ مَّا كَسَبَتْ إِنَّ اللَّهَ سَرِيعُ الْحِسَابِ ﴿٥١﴾

تا [به این کیفیت] خدا هر کس را [به سبب] آنچه انجام داده سزا دهد؛ یقیناً الله حسابرسی سریع است. (۵۱)

تفسیر:

«لِيَجْزِيَ اللَّهُ كُلَّ نَفْسٍ مَّا كَسَبَتْ»: در روز رستاخیز در پیشگاه احکم الحاکمین ظاهر میشوند «تا خداوند هر کسی را، بر وفق آنچه کرده است» از خیر یا شر به آنها جزا و پاداش بدهد. نیکوکار پاداش نیک و بدکار سزای بد می بیند.

و هیچ کسی بی محاسبه باقی نمی ماند. و هیچ کاری بی جواب باقی گذاشته نمیشود. جزا و پاداش الهی بر اساس عمل خود انسانها اجرا میگردد.

«إِنَّ اللَّهَ سَرِيعُ الْحِسَابِ (51)» و او ذاتی است که جمعی کثیر را در وقتی کوتاه محاسبه می نماید؛ زیرا او باریک بین و آگاه است و هیچ امری او را از کاری دیگر مشغول نمی سازد.

هَذَا بَلَاغٌ لِلنَّاسِ وَلِيُنذَرُوا بِهِ وَلِيَعْلَمُوا أَنَّمَا هُوَ إِلَهٌ وَاحِدٌ وَلِيَذَّكَّرَ أُولُو الْأَلْبَابِ ﴿٥٢﴾

این (قرآن) ابلاغی است برای (عموم) مردم، تا همه انداز شوند، و بدانند او معبود واحد است و تا صاحبان عقل (خرد و اندیشه) پند و عبرت گیرند. (۵۲)

تشریح لغات و اصطلاحات :

«هذا بلاغٌ للناس»: ای پیامبر! این قرآن برای جمیع افراد انس و جن بلاغ است. به منظور تبلیغ فنون و پند و اندرز مکنون در آن بر آنها نازل شده است.

تفسیر:

این قرآنی که خداوند متعال بر تو نازل کرده، اعلام و ابلاغی برای جمیع بشر انس و جن و بیم دهنده ای برای مردم است، طوری که در آن بشارتی است برای مؤمنان و بیم و هشدار است برای کافران، «و لِيُنذَرُوا بِهِ» باشد که تا پندگیرند و از عذاب و سزای الهی ترسانده شوند. یعنی: تا با این ابلاغ، به خود آیند و به راه مستقیم برگردند «و لِيَعْلَمُوا أَنَّمَا هُوَ إِلَهٌ وَاحِدٌ» تا کسانی که قرآن به ایشان رسیده است بدین یقین برسند که: جز او یگانه هیچ الله

و معبود دیگری نیست و او شریکی ندارد پس سرانجام به این نتیجه دست یابند که وی را به یگانگی بی هیچ شریکی پرستش کنند «وَلْيَذَكَّرْ أُولُوا الْأَلْبَابِ (52)» قرآن، برای عموم مردم ابلاغ است، اما تنها صاحبان عقل متذکر میشوند و از آن پند میگیرند. کسانی که عقل سلیم، فطرت‌های استوار و روان‌های بیدار دارند در آن اندیشمندانه فرو روند، زیرا قرآن بزرگترین اندرز در دنیا برای بیدار دلان است. باید گفت که: صرف دانستن قرآن کافی نیست بلکه توجه و تذکر نیز لازم است. انس و محبت با قرآن، هم معرفت و شناخت به انسان میدهد، «لِيَعْلَمُوا» و هم با تذکر و پند، انسان را به کردن اعمال خیر تشویق و ترغیب میدارد.

قرآن کریم به عنوان یک کتاب مقدس تنها و تنها برای قرائت و ثواب بردن فرود نیامده؛ بلکه دستور العمل زندگانی انسان است. کتابی است که هم به دانشمندان و اهل خرد، پند میدهد و فایده میرساند و هم سایر مردم جامعه را رهنمایی مینماید و هدایت میکند... این بلاغ سه فایده دارد که هدف و حکمت نازل شدن همه‌ی کتاب‌های آسمانی است:

الف: هشدار و پند و اندرز.

ب: استدلال به آیات قرآنی برای اثبات وحدانیت الله متعال.

ج: پند گرفتن از اندرزها و نصایح ارزنده‌ی آن. طبعاً آنان که عقل سلیم و درک صحیح دارند، از قرآن پند می‌گیرند و به کار می‌بندند.

پایان جزء سیزدهم

خوانندگان گرامی!

به این ترتیب، این آیه کریمه مقاصد سوره ابراهیم را در ابلاغ، انذار، اعلام وحدانیت خداوند متعال و پند و تذکر برای مردم خلاصه کرده است.

همچنان ملاحظه میفرمایم که: آخرین آیه‌ی سوره‌ی ابراهیم و اولین آیه‌ی آن، درباره‌ی نقش قرآن و رسالت آن در هدایت مردم است؛ طوری که در آیه‌ی اول خواندیم: «كِتَابٌ أَنْزَلْنَاهُ إِلَيْكَ لِتُخْرِجَ النَّاسَ مِنَ الظُّلُمَاتِ إِلَى النُّورِ»: و در این آیه می‌خوانیم: «هَذَا بَلَاغٌ لِلنَّاسِ وَلِيُنذِرُوا بِهِ وَلِيَعْلَمُوا أَنَّ مَا هُوَ إِلَهٌ وَاحِدٌ وَلِيَذَكَّرَ أُولُوا الْأَلْبَابِ».

قابل یادآوری میدانیم همانطوری که: قرآن بلاغ است، پیام‌رسان آن نیز بلاغ است، طوری که (در آیه 54 سوره‌ی نور) میفرماید: «مَا عَلَى الرَّسُولِ إِلَّا الْبَلَاغُ».

بناءً باید گفت: قرآن، مایه‌ی تبلیغ است و مبلغان باید اهداف و شعارهای تبلیغی و تعلیمی و رهنمود خویش را از قرآن عظیم‌الشان اخذ نمایند. در این هیچ جای شکی نیست که: قرآن، کتاب توحید است و از قرآن باید موحّد ساخته شود. الهی قرآن را رهنما و پیشوای زندگی ما قرار فرما.

صدق الله العظيم و صدق رسوله نبي الكريم.

ومن الله التوفيق

فهرست مضامین سوره ابراهیم

شماره	سوره ابراهیم	وجه تسمیه.
		اهداف تعلیمی سوره ابراهیم.
		تعداد آیات، کلمات و تعداد حروف سوره ابراهیم.
		ارتباط سوره ابراهیم به سوره ی رعد.
		فضای نزول سوره ابراهیم.
		سایر خصوصیات سوره ابراهیم.
		مختصری در مقام حضرت ابراهیم خلیل الله.
		ابراهیم علیه السلام ابو الانبیاء یعنی پدر پیامبران.
		مقام و منزلت حضرت ابراهیم علیه السلام.
		مدت عمر حضرت ابراهیم چقدر بود؟
		محتوای و موضوعات سوره ابراهیم.
		هدایت تنها کار الله متعال است.
		موضوعات آیات (1 الی 4) هدف نزول قرآن و رسالت پیامبر و اثرات خیرشان.
		موضوعات آیات (5 الی 8) در مورد رسالت موسی علیه السلام و اندرز هایش.
		شکر نعمت مراحل دارد.
		موضوعات آیات (9 الی 18) اخبار ملل پیشین و پیامبران آنان، سرانجام نیکت، از آن پیامبران است.
		نوشیدنی های اهل جهنم و اهل جنت.
		موضوعات آیات متبرکه (19 الی 23) دلیل یکتایی و توانایی الله متعال، گفتگوی مستضعفان و مستکبران و مناظره ی شیاطین و پیروانشان در دوزخ، پیروزمندی سعادت‌مندان در بهشت.
		موضوعات آیات (24 الی 27) مثل کلمه ی حق (طیب، پاک) و مثل کلمه ی باطل (خبیث، ناپاک).
		ورود و داخل شدن به جنت.
		موضوعات در آیات (28 الی 34) احوال کافران مکه اشاره می کند.
		موضوعات آیات (35 الی 41) در مورد دعای ابراهیم علیه السلام.
		بت چگونه عامل گمراهی انسان ها می گردد.
		حفظ رابطه وجودی در دعاء.
		حفظ رابطه معنوی در دعاء.

موضوعات آیات (42 الی 52) منظره بر پای و صحنه ی قیامت، غافل نبودن الله از ظالمان و خیره گشتن چشمان انسان را در آن روز هراسناک.		
---	--	--

مکتبی بر بعضی از منابع و مأخذها

- 1- **تفسیر و بیان کلمات قرآن کریم:**
شیخ حسنین محمد مخلوف (751 هـ - 812 ق)، اسباب نزول، علامه جلال الدین سیوطی ترجمه: از عبد الکریم ارشد فاریابی. (انتشارات شیخ الاسلام احمد جام)
- 2- **تفسیر انوار القرآن:**
تألیف عبدالرؤف مخلص هروی، «تفسیر انوار القرآن» گزیده ای از سه تفسیر: (فتح القدر شوکانی، تفسیر ابن کثیر و تفسیر المنیر و هبه الزحیلی می باشد).
- 3- **تفسیر معالم التنزیل - بغوی:**
تفسیر البغوی تألیف حسین بن مسعود بغوی (متوفی سال 516 هجری قمری) این تفسیر اصلاً به زبان عربی نوشته شده، و از تفسیر الکشف و البیان ثعلبی بسیار متأثر می باشد.
- 4- **تفسیر زاد المسیر فی علم التفسیر:**
تألیف: ابن جوزی ابوالفرج عبدالرحمن بن علی (510 هجری/ 1116 میلادی - 12 رمضان 592 هجری) «زاد المسیر فی علم التفسیر» مشهور به «زاد المسیر»، تفسیر متوسط ابن جوزی می باشد که: این تفسیر خلاصه از تفسیر بزرگ وی بنام المغنی فی تفسیر القرآن می باشد.
- 5- **البحر المحيط فی التفسیر القرآن: ابو حیان الأندلسی:**
تألیف: محمد بن یوسف بن علی بن حیان نفری غرناطی (654 - 745 ق) مشهور به ابوحیان غرناطی. تفسیر «البحر المحيط» اصلاً به زبان عربی تحریر شده است.
- 6- **تفسیر القرآن الکریم - ابن کثیر:**
تفسیر القرآن العظیم تألیف عماد الدین اسماعیل بن عمر بن کثیر دمشقی (متوفی 774 ق) مشهور به ابن کثیر. (جلال الدین سیوطی، مفسر و قرآن شناس بزرگ اسلامی میفرماید: ابن کثیر تفسیری دارد، که در سبک و روش همانندش نگاشته نشده است).
- 7- **تفسیر بیضاوی:**
یا «أنوار التنزیل و أسرار التأویل، مشهور به «تفسیر بیضاوی» در قرن هفتم هجری به زبان عربی نوشته شده. تألیف ناصرالدین عبد الله بن عمر بیضاوی (متوفی سال 791 هـ)
- 8- **تفسیر الجلالین « التفسیر الجلالین »:**
جلال الدین محلی و شاگردش جلال الدین سیوطی (وفات جلال الدین محلی سال 864 و وفات جلال الدین سیوطی سال 911 هـ) (سال نشر: 1416 ق یا 1996 م. این تفسیر در قرن دهم هجری بزبان عربی و از محدود تفاسیری است که توسط چند عالم به رشته تحریر آمده است .
- 9- **تفسیر جامع البیان فی تفسیر القرآن - تفسیر طبری:**
محمد بن جریر طبری متولد (224 وفات 310 هجری قمری) در بغداد ویا (839 - 923 میلادی) (قرن 4 قمری) شیخ طبری یکی از محدثین، مفسر، فقهی و مؤرخ مشهور سده سوم قمری است.
- 10- **تفسیر ابن جزى التسهیل لعلوم التنزیل:**
تألیف محمد بن احمد بن جزى غرناطی الکلبی مشهور به جُزىّ (متوفی 741 ق) این تفسیر یکی از موجزترین و درعین حال مفیدترین و فراگیرترین تفاسیر مغرب اسلامی است.
- 11- **تفسیر صفوة التفاسیر:**
تألیف محمد علی صابونی (مولود 1930 م) این تفسیر در سال 1399 ق نوشته شده است. نویسنده در تدوین این تفسیر از مهم ترین و معتبرترین کتب تفسیر از جمله: تفسیر طبری، کشاف، قرطبی، آلوسی، ابن کثیر، البحر المحيط و... استفاده بعمل آورده است.
- 12- **تفسیر ابو السعود:**
«تفسیر إرشاد العقل السليم إلى مزايا الكتاب الکریم» تألیف: مفسر شیخ ابوالسعود محمد بن محمد بن مصطفی عمادی (متوفی 982) از جمله علمای ترک نژاد می باشد.

- 13 - **تفسیر فی ظلال القرآن:**
تالیف: سید بن قطب بن ابراهیم شاذلی (متوفی سال 1387 هـ).
- 14 - **تفسیر الجامع لاحکام القرآن - تفسیر القرطبی:**
نام مؤلف: الام ابو عبد الله محمد بن احمد الانصاری القرطبی (متوفی سال 671 هجری)
- 15 - **تفسیر نور دکتور مصطفی خرم دل:**
نام کامل تفسیر نور: «ترجمه معانی قرآن» تألیف: دکتور مصطفی خرم دل از کردستان: (متولد سال 1315 هجری، وفات 1399 هجری).
- 16 - **تفسیر المیسر:**
تألیف: دکتور عایض بن عبدالله القرني (اول جنوری 1959 م مطابق 1379 هجری)
- 17 - **تفسیر معارف القرآن:**
مؤلف: حضرت علامه مفتی محمد شفیع عثمانی دیوبندی مترجم مولانا شیخ الحدیث حضرت مولانا محمد یوسف حسین پور.
- 18 - **تفسیر خازان:**
نام تفسیر: «لباب التأویل فی معانی التنزیل (تفسیر الخازان» تألیف: علاء الدین علی بن محمد بغدادی مشهور به الخازان (متولد ۶۷۸ و متوفای ۷۴۱ هجری میباشد).
- 19 - **روح المعانی (آوسی):**
تفسیر «روح المعانی فی تفسیر القرآن العظیم» اثر محمود أفندی آوسی است. (1217 - 1270ق)
- 20 - **جلال الدین سیوطی:**
«الاتقان فی علوم القرآن» تفسیر الدار المنثور فی التفسیر با لمأثور» مؤلف آن : حافظ جلال الدین عبدالرحمن بن ابی بکر سیوطی شافعی. (۱۴۴۵ - ۱۵۰۵ م)
- 21 - **زجاج: «تفسیر معانی القرآن فی التفسیر»:**
مؤلف: الزجاج أو أبو إسحاق الزجاج أو أبو إسحاق إبراهيم بن محمد بن السری بن سهل الزجاج البغدادی است. (241 هجری - 311 هجری 855-923 میلادی)
- 22 - **تفسیر ابن عطیة:**
نام کامل تفسیر: «المحرر الوجیز فی تفسیر الكتاب العزیز ابن عطیة» بوده، مؤلف آن: أبو محمد عبد الحق بن غالب بن عبد الرحمن بن تمام بن عطیة الأندلسی المحاربی (المتوفی: 542 هـ)
- 23 - **تفسیر قتادة:**
أبو الخطاب قتادة بن دعامة بن عکابة الدوسی بصری (۶۱ هـ - ۱۱۸ هـ، ۷۳۶-۶۸۰ م) شیخ قتادة از جمله تابعین بوده، که در علوم لغت، تاریخ عرب، نسب شناسی، حدیث، شعر عرب، تفسیر، دسترسی داشت. و در ضمن حافظ بود، در بصره عراق زندگی بسر برده ولی نابینا بود. امام احمد حنبل در باره او میگوید: «او با حافظهترین اهل بصره بود و چیزی نمی شنید مگر اینکه آن را حفظ می کرد، من یک بار صحیفه جابر را برای او خواندم و او حفظ شد.» حافظه او در طول تاریخ ضرب المثل بود. او در عراق به مرض طاعون در گذشت.
- 24 - **تفسیر بیضاوی:**
تفسیر الیضاوی (انوار التنزیل و اسرار التأویل) مؤلف: مفسر کبیر جهان اسلام شیخ ناصرالدین عبدالله بیضاوی.
- 25 - **تفسیر کشاف مشهور به تفسیر زمخشری:**
«تفسیر الکشاف عن حقایق التنزیل و عیون الأقاویل فی وجوه التأویل» مشهور به تفسیر کشاف. مؤلف: جارالله زمخشری (27 رجب 467 - 9 ذیحجه 538 هـ) این تفسیر برای بار اول در سال: ۱۸۵۶ میلادی در دو جلد در کلکته به چاپ رسید، سپس در سال ۱۲۹۱ در بولاق مصر، و در سال های ۱۳۰۷، ۱۳۰۸، و ۱۳۱۸ در قاهره هم به چاپ رسیده است.

26 - تفسیر مختصر:

تفسیر ابن کثیر: مؤلف: ابو جعفر محمد بن جریر بن یزید بن کثیر بن غالب طبری مشهور به جریر طبری متولد 224 وفات 310 هجری قمری در بغداد (218 - 301 هجری شمسی). تاریخ طبری مشهور به پدر علم و تاریخ و تفسیر است.

27 - مفسر صاوی المالکی:

«حاشیة الصاوي على تفسير الجلالين في التفسير القرآن الكريم» مؤلف: احمد بن محمد صاوی (1175-1241ق) است.

28 - فیض الباری شرح صحیح البخاری:

داکتر عبد الرحیم فیروز هروی، سال طبع: 26 Jan 2016

29 - صحیح مسلم - و صحیح البخاری:

گردآورنده: مسلم بن حجاج نیشاپوری مشهور به امام مسلم که در سال 261 هجری قمری وفات نمود. وگرد آورنده صحیح البخاری: حافظ ابو عبدالله محمد بن اسماعیل بن ابراهیم بن مغیره بن بردزبه بخاری (194 - 256 هجری)

30 - سعید حوی:

حَوّی، سعید، حَوّی، سعید، مفسر «الاساس فی التفسیر (یازده جلد؛ قاهره ۱۴۰۵)، که از مهم ترین و اثر گذار ترین آثار حوی به شمار می آید.

31 - مفردات الفاظ القرآن:

از راغب اصفهانی. (خیر الدین زرکلی در کتاب «الأعلام» گفته: او اهل اصفهان بود اما در بغداد سکونت گزید، ادیب مشهوری بود، و در سال 502 هجری قمری وفات کرد». امام فخرالدین رازی در کتاب «تأسیس التقدیس» در علم اصول ذکر کرده که راغب از ائمه اهل سنت است و مقارن با غزالی بود. (بغیة الوعاة 2 / 297، وأساس التقدیس صفحه 7).

ترجمه و تفسیر سُوْرَةُ ابراهیم

تتبع و نگارش: امین الدین « سعیدی- سعید افغانی »

مدیر مرکز مطالعات ستراتژیکی افغان

و مسؤل مرکز فرهنگی د حق لاره- جرمنی

ادرس: saidafghani@hotmail.com

**Get more e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library**